

SKOGLIV VID GERDSKEN

(Hundfilosofi i andra ändan av ett koppel 1995-1996)

av Johan Petré

21 april, 6° snöblask

Jag tänker så bra när jag går ut med hunden. Idag fick jag en idé, om jag skulle börja skriva ner vissa av dessa tankar som flyger genom mitt huvud under de dagliga skogspromenaderna. Jag tänkte på min morfar skolläraren som alltid satt vid sitt stora skrivbord och filosoferade. Där hade han sina pipor, sin tobaksburk och sin bok där han skrev upp dagens väder och händelser. Han satt och stoppade sin pipa och tittade ut genom fönstret på molnen som drog förbi. Mormor säger att han egentligen var en indolent drönare, nu när hon fått en viss distans till honom. Han älskade att gå i skogen med sin hund och jag har blivit likadan. Inte så konstigt eftersom han oftast tog med mig ut på sina promenader.

Skogen lever sitt eget liv, den är aldrig sig lik utan skiftar i känslor och humör. I morse föll ett lätt snöblandat regn, skogen var stilla och tog emot. Dagen påminde om en tidig morgon i januari när jag såg ett lodjur som korsade min stig. Fast då var det så mycket snö att jag kunde följa spåren ett par hundra meter. Att en gång ha fått se ett lodjur i frihet är något som gör mig tacksam. Hunden påminner en aning i teckningen om detta mitt favoritdjur.

På eftermiddagen sken solen och skogen var lugn och rogivande. Jag gick sakta och letade efter Sallys halsband som hon tappade härom dagen. Som att leta efter en nål i en höstack. Möjligen hittar jag det om några månader när jag glömt av alltihop och inte längre söker. Viljan och sökandet kväver det fria flödet. Alla hämmade viljor skapar små härdar av ilska som ligger och pyr. Jag tänkte på alla oförrätter på jobbet som gör mig arg och frustrerad. Att skriva ner är att låta det rinna ut över sidorna istället för att dämna upp mitt hjärta med bitterhet. Men stolt är jag och det är mer en svaghet än en styrka.

22 april, 10° duggregn

Mitt lilla projekt riskerar att kapsejsa redan på den andra dagen. Nu gäller det att jag tar mig i kragen och får in en rutin. Det spelar ingen roll vad jag skriver, huvudsaken att jag vänjer mig vid att uttrycka någon form av tankeverksamhet varje dag. Vitsen är att kunna skriva när som helst om precis vad som helst. Att sitta och vänta fungerar inte längre. Som Warhol en gång sa: det är bara jobb och åter jobb.

Sally är nu åtta månader och har även hon börjat uppskatta ett hederligt arbete. Jag har aldrig förstått varför hundar skall lära sig att springa och hämta saker som vi kastar iväg, men när jag ser att hon faktiskt tycker att det är roligt så slänger jag en och annan pinne ibland. Hon har lärt sig otroligt mycket sedan hon kom till oss. Dessförinnan var hundgården med hennes syskon det enda hon hade sett av världen. I början var hon rädd för nästan allt, för mörka män, knarrande mopeder och plötsliga, adrenalinstinkande motionärer. Artikel i tidningen om hundpsykologi: utsatt valpen för så lite hemskheter som möjligt och vänj den varsamt. Lättare sagt än gjort med en hund som aldrig upplevt någonting alls. Nu är hon fullkomligt trygg i skogen men fortfarande desperat i staden. Kanske lika bra det så länge.

Skogen var alldeles stilla och dov idag. Jag lyckades få syn på en liten kungsfågel alldeles intill mig, eljest svirrar de osynliga runt i trädkronorna och man hör bara deras svaga gnissel. Hunden och jag strosar runt i vår skenbara nonchalans, som om den andre inte fanns till. Ändå har vi innerst inne en total uppmärksamhet som uttryckslöst berättar precis vad partnern vill och gör. Ett intuitivt språk som saknar varje form men rymmer varenda nyans.

23 april, 26° sol

Det är väldigt varmt och hunden är helt väck. Vilken chock för henne som bara upplevt vinter och kyla. Så sent som igår låg det fortfarande en stor snödriva kvar i skogen sedan förra veckans snöfall. Matte är född i denna ostadiga månad, allt eller inget, ytterligheternas totala dominans över normaliteten.

Söndag idag och skogen översvämmades av poängpromenerande fritidsfriskusar. Utanför de blå snitslarnas utstakade rundgång fanns inte en käft, ej heller några djur. Det är något ytterligt trivsel-fascistiskt över poängpromenader som får mig att resa min glesnande ragg. Alla vandra vi samma vägar, svarar samma eviga frågor, är det ett liv vi lever eller en död vi dör och hur många ärtor är det egentligen i burken?

Detta eviga *raison d'être*, att aldrig kunna göra något utan ett motiv eller en baktanke. Som om själva existensen skulle behöva en morot. Poängpromenader lockar helt klart fram mina sämsta översittarfasoner, delvis kanske för att jag känner mig träffad. För även om jag protesterar i det längsta för att verka originell så faller jag allt som oftast till föga, med skeden i min vackra hand. Det svåraste att acceptera är min egen plats i den stora massan, och att sedan ändå försöka vara sig själv. Min misantropi spottar mig alltid i

ansiktet. Skogen är mitt vittne, det finns dock en gräns jag aldrig passerar som heter poängpromenader.
24 april, 24° sol

Idag hamnade hunden och jag rakt in i ett vidunderligt vardagsäventyr. Vi valde en ny stig mot ett (av oss) hittills utforskat område av skogen. Stigen slingrade sig som en alpväg ända upp till toppen av vad som antagligen är det högsta berget runt själva staden. Det var fri sikt åt alla håll, husen, skogen, sjöarna, allt låg som en karta nedanför oss. Som alltid vid branta stup: min vanliga rädsla för att vilja falla. Om detta vet jag ingenting.

Nåväl, det var vackert och vilt, När vi gick ner på andra sidan berget tappade jag bort vår stig i en kraftledningsgata och vi fortsatte ut i en brant och svårforcerad snårskog. Jag visste inte riktigt var vi befann oss. Då plötsligt hörde jag ljud, en sorts musik, några mycket svaga toner som försvann bort i vinden. Först trodde jag att det sjöng i kraftledningarna eller att jag höll på att få migrän, men när jag hörde detta trolska ljud igen blev jag lite rädd. Höll jag på att gå bort från denna världen och in i en annan?

Ju längre ner från berget vi kom desto klarare hördes de spröda tonerna. Jag försökte gå mot ljudet som nu lät alltmer som en flöjt, fast ödesmättad och en smula falsk. Drömlika, korta sekvenser som om Näcken satt i en fors och ville locka mig dit. Jag var tvungen att få visshet. Jag gick och gick men varje gång jag trodde att jag var framme hördes flöjten ännu lite längre bort.

Till slut kom jag fram till den stora ängen längst bort i skogen med de gamla kvarnruinerna. Där satt en ensam man i skymningen med ryggen mot resterna av en mur och som i trance utstötte han dessa underliga, osammanhängande flöjtdrillar. Jag tror inte ens att han lade märke till att jag gick förbi. I sanning en märklig upplevelse. Det kändes som om jag hade drömt alltihop och bara väntade på att få vakna.

25 april, 12° soldis

Hunden och jag var inte på humör idag. På styva leder stapplade vi runt på en rutinpromenad, mest för att få det avklarat. Det roligaste var att få komma hem och skriva. Vår brist på inspiration smittade av sig på skogen. Ett ensamt rådjur skuttade iväg långt bort på ett hygge, för övrigt var skogen tyst och tråkig. Hyndan markerade pliktskyldigast en skvätt på sina särskilda ställen. Jag visste inte att tikar betedde sig så, jag trodde att det var ett typiskt maskulint drag bland hundar.

Borta var magin från igår och för den delen även värmen som redan gjort oss bortskämda och nu får oss att kverulera över alla normaltemperaturer. Ungarna odlade sin destruktivitet nere vid skateboard-rampen och intog sina nonchiga poser avsedda för de vuxna som passerade. Men av någon anledning vågar de aldrig att folköls-tyka sig mot en 40-årig gubbe med hästsvans. De anar väl att det inte biter. Eller så vågar de inte lita på den stora mörka hunden, det syns ju inte på henne hur lekfull och valpig hon egentligen är.

Sjön blänkte silvervackert mot den dalande solen men skogen vägrade ändå att öppna sig. Den stod där den stod, med raka stammar blängde den truligt. Jag brukar alltid känna mig hemma men idag var jag en främling inför detta stora tysta. När man inte finner någon samhörighet är det lika bra att gå hem. Vissa dagar är naturen skit, det vill säga, jag mår på det viset att jag inte förmår att ta den till mig som jag brukar. Vissa dagar trivs jag bättre inomhus.

26 april, 10° sol

Hunden är halt och får vila sig från skogen idag. Jag sitter inne och glör på våren. Den är stygg mot oss skygga, den är så obarmhärtigt ljus. Jag blev född när solen var på väg tillbaka, fick lära mig att se i mörkret. I detta plötsliga ljus blir jag ledsen och missmodig fast allt är så vackert och livfullt. Jag är mera tillfreds i det stora tillbakadragandet, i den defensiva reträtten som säkrar en plattform för nya risker och vinster.

Hunden har tillfälligt tagits ur trafik och jag sitter inne och försöker föreställa mig vad jag skulle tänkt på om vi hade gått ut. Jag vaknade av en hemsk gryningsdröm där alla mina vänner på ett eller annat sätt förnekade mig eller övergav mig och jag gick runt på stan utan några byxor. Det som räddade min dag var att jag hade sällskap med A. på tåget och då försvann alla onda tankar. På jobbet planerade jag så bra att jag nästan slapp att jobba och kunde förarbeta inför fredagens möten om nya schema-justeringar. Det innebär en lugn och behaglig fredag då jag säkert kan hinna med en del privatarbeten.

Oj, vilka pragmatiska och materialistiska tankar jag får utan den dagliga kontakten med mossor och träd. Jag tappar bort nuet och låter mig släpas iväg av framtida planer och måsten. Detta skapar en konstant

press som ligger och pyr. När som helst blossar den upp och spänner musklerna och vrider om nervknutarna. Skogen däremot ger mig en frihet i mig själv och i tiden. Den kräver ingen prestation och den lockar mig inte bort på vardagliga vedermödor. Den vill bara att jag finns till, just där och just då och att jag inte försöker leva i förväg.

27 april, 2° regn

Som en oljad blyxt far Sally runt på ängen efter pinnar och spår. Att hon haltar lätt på höger framben märks bara när hon går. Av att vila blev hon bara rastlös och gav sig på inredningen. Energin måste få något utlopp och då går det ut över mattor och skor.

Regnet övergår så sakta i snö som lägger sig som puder på granarna. Alla dessa knoppar behöver mycket fukt för att ta sig ut ur sig själva. Ett härligt höstväder som också skänker näring åt mina förtorkade tankebanor. Jag mötte ett varmt leende på vägen hem från jobbet och förföll i luddiga spekulationer. Jag balanserar på en tunn lina spänd mellan motsatsernas antipoder. Så länge jag fortfarande söker finner jag aldrig något fotfäste, när jag aldrig min jämvikt.

Nu lägger sig snön vit på gräs och tak, för några dagar sedan gick vi barfota i shorts. Denna usla månad ger oss ingen ro, den bara gräver ett djupt hål i själen, över vars avgrund vi singlar som vissna löv. Elementen rasar och jorden vi beträder är slagen i bitar. Kom och sänk en bit himmel över det spruckna, skjut en sordin i mistlurens vrålande vår och och lämna oss lugna ifred. Jag faller offer för viljorna som driver en tagg i mitt bröst, vrider och vänder och karvar alla föresatser i bitar. Vilket är bäst, att brinna ut eller att falna bort? Väck skall vi i vilket fall, allting går förr eller senare tillbaka.

När vintern nu kör en senkommen revival och livet lägger krokben för de färdiga lösningarna finns det åter hopp om en väg mot drömmarna. Och allt bara för att en liten sol sken genom asfalt och regn, utan krav eller hopp men med mycket värme.

28 april, 3° soldis

Jag sov hela eftermiddagen istället för att gå ut med hunden. Skall jobba i natt. Sally har gnagt och busat igen. Hon gillar inte när jag är borta mycket och inte tar med henne till skogen. Brigitte Bardot har sagt att hon uppskattar trofastheten hos en hund, den sviker dig bara när den dör vilket den knappast kan lastas för. Detta till skillnad från människorna som är till besvikelse för varandra mer eller mindre konstant. En hund vill behaga och rätta sig efter människan, till det är den präglad och måste så vara.

Baudelaire tyckte bara om katter eftersom de inte gick att dressera. På så sätt gillar jag inte att ha hund, jag måste alltid bestämma över den och visa den min makt. Men att vara tvungen att använda tvångsmetoder kan också vara en nyttig lärdom. Att lära sig hantera makten och aldrig låta sig berusas av den. Och att se till någon annans behov som inte är kapabel att uttrycka sig i ord.

Rent politiskt är naturligtvis en katt att föredra. En hund är en medlöpare som låter sig kuvas medan en katt går sin egen väg och aldrig i andras ledband. En hund kan lätt locka fram den lille diktatorn i oss men den kan också med en förnuftig och relevant uppfostran lära sig sitt eget värde och visa sin ägare hans plats på jorden. Det går att ha ett förhållande till en hund eftersom den kan ge något tillbaka som en katt aldrig ger.

Hunden blir en länk till vårt förflutna på ett annat sätt än en katt. En katt är fortfarande i det absolut vilda som för vår del ligger så långt tillbaka att vi inte kan ha någon uppfattning om det. Hunden är socialiserad och påminner om det stadium då vi lärde oss att kuva oss själva i överlevnadens namn. Det är inget att skämmas över, bara en Nietzsche kan väl klandra oss för det. Det är bara att konstatera att vi inte längre är några ensamvargar, att vi trivs bäst i flock och att vi är beroende av varandra. Sådan är vår nuvarande natur. I en hund finns en spegel av oss själva och av vårt arv. Vi behöver inte sälja vår själ för att vi har ett koppel runt halsen. Det finns en frihet som inga yttre attribut rår på och det är det stora vilda landskap vi har utanför generalstabens karta.

29 april, 6° sol

Det har varit en svart fredagsnatt för skogens djur, två grävlingar och en räv låg döda längs motorvägen när jag körde hem i morse. De såg helt oskadda ut, låg där så vackert och fridfullt på sidan precis som om de vilade sig. Jag undrar hur många rävar det finns kvar i skogen. Snart är de kanske slut. Och vår igelkott som vi brukar sätta ut mjölk till i trädgården, undrar om den kommer i år igen? Jag såg några överkörda

nere på landsvägen i höstas.

Trots kylan håller träden och blommorna på att slå ut och med dem min sedvanliga vårdepression. Jag känner mig som en nyvaken rävmitt på motorvägen, här utanför skogen finns bara död. Hela denna extremt livsbejakande säsong rymmer också sin motsats. Allt som skall komma till liv kräver en så stor tribut. Det finns inte längre plats för någon kontinuitet eller eftertanke, allt skall genast rivas ner och byggas upp på nytt. Hundens gamla vinterpäls lossnar i stora tovor som seglar runt i vårvindar friska.

Det är ett plötsligt förlopp som ruskar om oss tröga själar ända in i märgen och slänger våra invanda principer överbord. Mitt temperament är definitivt inte vårens, jag föredrar höstens långsamma förmultningsprocess där det yttre livet sakta degenererar och lämnar plats åt en förändlig värld där gradvisa frostblommor till slut är det enda som slår ut.

I vårens dagliga kamp står sig allting fram mot det allenarådande och förblindande ljuset. Vi filtmänniskor vågar knappt titta ut, det blixtrar så om de blanka knivarna som strimlar allt det gamla till mumsbitar åt vårhundarnas omätliga hunger. Måtte de svaga kärilen hålla ännu en infarkt. Överlev även denna vår !

30 april, 8° sol

Skogen var genomsyrad av en loj stiltje, den låg tillbakalutad och vilade sig på den sista dagen av denna stormiga månad. Den kämpade inte längre emot utan hade accepterat uppbrottet, själva införandet av den nya årstiden var nu bara en formsak som kunde ske i fredlig harmoni utan aprils våldsamma eruptioner.

Gula citronfjärilar dansade en masse över gläntorna. Allt är nytt för hunden, så även fjärilar, hon hoppade och nafsade förgäves efter de små gula fladderfrestelserna. Jag såg en sorts svartvit and som i ensamt majestät sakta gled fram över sjön. Den fanns inte med i min gamla fågelbok, det kan ha varit en invandrare eller en exotisk flykting från stadsparkens fågelreservat.

Information fick jag däremot om den lilla krabaten, inte större än en kungsfågel, som hoppade runt i riset nere på hygget, just där bäcken rinner ut i sjön. Jag kände igen den på de uppkäftiga stjärtfjädrarna som pekade i skyn, men kom inte på namnet. Det var förstås en gärdsmyg, säkert inte alls så ovanlig, möjligen svår att få syn på, jag hade då aldrig sett någon förut.

På vägen hem kom en häger flaxande med sin böjda hals, dagen gick verkligen i ornitologins tecken, det fattades bara att vi skulle ha skrämt upp den stora tjädern som hålls nere vid mossen eller att ormvråken, som bor bortåt Hjälmared skulle komma susande.

Vilka kontraster är inte dessa två stora skogsfåglar. Tjädern flaxar förtvivlat, smäller och kämpar men lyckas ändå knappt lyfta medan ormvråken seglar tyst och svävande med långsamma, effektiva vingslag även genom den täta skogen. Det vore önskvärt att min flykt genom skogen alltid liknade vråkens, tyvärr har jag ofta mina tunga tjäder-dagar när tyngdkraften är starkare än fantasin.

1 maj, 12° sol

Ideologiernas taktfasta marschtrummor kom drivande med vinden ända upp till dären på berget som hellre går ut med hunden än att han hänger ut sin impotens till allmän beskådan. Rättfångarna har för länge sedan lämnat de sjunkande skeppen men de lät sina pipor sitta kvar, inställda på automatik och på ständig replay för att fortfarande få de påverkbara att sitta stilla i båten.

Måtte vi snart vända våra ansikten ifrån dessa iskarioter som själva redan för länge sedan insett och agerat utifrån var de verkliga generalerna huserar. Att de fortsätter att hänga ut det parlamentariska belätet åt TV-ålderns torskstim är ett krav för att de skall få landa aladåb-mjukt efter det obligatoriska strömhoppet bort från polisrörelsens allt magrare nödproviant.

Sanningen är så sällsynt att den uppfattas som en synvilla, ett UFO vore betydligt mer trovärdigt. Dock, vinnarna klarar inte att kontrollera sitt begär, på så sätt består det bestående av de största anarkisterna, allt genast och helst lite därtill. Ingen reaktion har någonsin hittills i historien klarat sig undan sin antites, men någon gång skall väl vara den första hoppas dessa marknadens profeter, ivrigt hållande sina bruna tummar.

Fackets förrädare tränger som nålmaskar in i de mjukare vävnaderna på kropp kapital. Ju mer utbildning vi bekostar dem med våra kontingenter, ju attraktivare blir de i arbetsgivarens ögon. Vad är det för människotyp alla dessa fackkurser framkallar och hur mår dessa forna fogdar som nu rivit sina sista masker och blottat sin yttersta ynkedom? De är väl värda vårt innerliga förakt. Kom nu hunden, så går vi !

2 maj, 15° sol

Strålande majväder, en svag vind och lagom varmt, vad kan man väl mer begära än möjligen en chans till svensktoppen. Huvudet sprudlar av vackra melodier som jag inte har någon möjlighet att fånga in här långt ute i skogen. Jag skulle haft ett absolut gehör med mig, var sjutton man nu skaffar sig det ? Det var så längesedan jag skrev någon låt, det verkar som om summan av kreativiteten alltid förblir konstant, börjar jag uttrycka mig på något nytt sätt sker det på bekostnad av något annat.

All kraft och tid har för närvarande gått åt till att måla mitt mästerverk, skulle även det falla ur ramen är det mycket troligt att jag lägger den sortens penslar på hyllan för gott. Vi saktfärdiga var kanske inte ämnade att äga just denna världen, det menades kanske vårt livfulla inre rike, att det var det som tillkomme oss.

Jag har aldrig funnit något nöje i att marknadsföra mig, vilket nu tyvärr blivit alltmer obligatoriskt. Det skapade får inte längre någon chans att bedömas utifrån sig självt, utan det måste förpackas och saluföras. Designen är snart viktigare än varan, om det så gäller bilar, fotboll, musik eller politik.

Ungarna vet mer om reklamavbrotten än om programmen, de turas om att imitera en snutt ur någon tv-reklam medan de andra skall gissa vilken vara det föreställer. Där jag har ett inbyggt filter har de en tvättsvamp som suger åt sig eternas ytligaste flimmer. Vad månede det bliva, de växer upp i en värld där man måste ha synts på TV för att räknas. I affären säger de: "Den där har jag sett reklamen på".

Inte undra på att man blir orolig. Gud ske lov så hävdar de sig tämligen väl ute i den stora världen trots att de har en så anakronistisk och konkurrensfientlig fader. Även om de kanske skäms ibland när jag lufsar ut i stövlar och röd toppluva och har våran karikatyr till byracka, som hämtad från vilken italiensk trottoar som helst, i andra änden av kopplet.

3 maj, 17° soldis och regn

Hundskrället hade ätit upp en av mattes favoritskor medan jag sov. När jag vaknade framåt dagen var hon så skamsen att hon överhuvudtaget inte kom ner på bottenvåningen där de avslöjande bevisen låg framme till allmän beskådan och varnagel. Hon var väl medveten om vad hon hade ställt till med. Det blir inte nådigt att heta hund när skoägaren kommer hem.

Vi gick ut i sol men kom hem i regn. Det var den första dagen i skogen som jag gick i vanliga skor, de lerdiken som finns kvar går det att med några små omvägar krångla sig torrskodd förbi. Ju längre vi gick, desto mer mulnade det på, och på hemvägen kom de första regndropparna. Så imorgon blir det nog stövlar som vanligt. Jag tror att hunden är på väg in i puberteten, hon stack ifrån mig, långt ut på en mosse, och behagade inte komma förrän efter åtminstone ett tiotal allt ilsknare visslingar. Det blev strikt koppeltvång på resten av rundan. Det märks att hon har börjat att testa var gränserna går, vilka nöjen man eventuellt kan ro iland med och vad som är verkligen förbjudet. Hur mycket skällning åker jag på, i relation till en djävulskt frestande skosula ?

Somliga går nu med trasiga skor medan andra snart får bära hundhuvudet på ett fat om detta skall fortsätta. Som husse i huset förväntas man ansvara även för alla djuriska felsteg. Hur många sladdar har jag inte fått skarva och laga efter det där svarta gnagar-eländet vi också dras med. Det är svårt nog att hålla sitt eget huvud över ytan. Dråpslaget på bilverkstaden idag fick mig långt ner i skoskaften. Minst fyra papp för att klara besiktningen, det var den semestern det.

4 maj, 17° sol

Det milda vårregnet som föll hela kvällen gjorde gott för skogen, idag kändes allting fräsch och förvandlat. Ett övermått av syre gjorde det lätt att andas, ingen kan ha några bekymmer en dag som den här, inte ens bilen kunde få mig purken.

Morgonen var dimmig och fuktig, jag såg knappt vägen när jag körde hem. Inte för det spelade någon större roll, de flesta svängar sitter som en autopilot i ryggmärgen. Nu strålar solen igen, de sista eklöven singlar sakta mot marken och vårens första nyckelpiga lyfter från tuvan här bredvid. Nu vet jag vad det var som lockade hunden nere på mossen igår, det var det gamla ko-skelettet som grannen berättat om men som jag själv aldrig lyckats lokalisera. Hur i hela världen det nu har kunnat hamna här långt ute i skogen. Hunden kommer dragande med ett halvmeterlångt ben och svansen går som en propeller på henne. Vi sätter oss ett tag i solen och gottar oss, jag med en bok och hon med sitt stora ben. Dagens fynd, vilket jättekap.

Allt detta nattarbete tär på mitt förstånd, stresströskeln existerar knappt och varje vettig tanke måste dubbelcheckas flera gånger för att inte bli helt fel. Vissa slutsatser och ställningstaganden kan bli så monumentalt uppåt väggarna att jag utgör en fara både för mig själv och andra. Regeln är att inte lita ett ögonblick på vad jag tänker. Glappet mellan tanke och handling blir därför mätbart i minuter och alla viktigare problemlösningar måste ajourneras till en annan dag.

Dessutom drar jag på mig en släng av akut autism plus en kraftigt utvecklad torgskräck efter varje nattpass. Min identitet är som bortsopad, mitt skal mot omvärlden är ersatt av ett luddigt filter som stänger ute alla fasta former men släpper in all inbillad ondska och en mängd missvisande oväsentligheter. Skogen är min enda tillflykt, den är faktiskt min räddning dessa dagar. I skogen finns det inget som kan skada mig, inget sken att leva upp till och inga skeenden att försöka greppa. Bara en stilla frid som sänker sig över mitt överhettade huvud och vaggar mina såriga sinnen till vila.

5 maj, 17° sol

Efter ännu en natt i vaket tillstånd väljer vi kända stigar som är väl inpinkade. Inget läge för några äventyr när nerverna hänger som en extra skjorta runt ryggen. I skogens sköte återvinner jag sakta den jämvikt som försvann i nätternas töcken. Segla sakta, mina tankar, än en liten stund tills klockan har vridits rätt och kugghjulen börjar få tag på varann igen.

Vägvalet genom skogen är varje dag som ett tecken på mitt själsliga tillstånd, som en spegel av min inspiration. Vi går aldrig samma runda två dagar i rad men vissa vägar poppar upp då och då som gamla välkända vänner. Ett extremt nytänkande kräver en reträtt till det invanda, en kort snabb vända leder till en lång och dröjande, en bred och lätt-trampad stig inspirerar till en offroad-omgång nästa dag.

I detta mitt triviala mikrokosmos är just vägvalet det enda som uttrycker en viss form av kreativitet. I skogen är det i detta enkla, nästan instinktiva beslut som jag målar min dagliga tavla. Jag känner efter och låter mig påverkas av mitt inre, av hunden, skogen och vädret. Dessa källor ger sammantaget den basis på vilken jag ritar upp min sällna rutt. Och efter tre natters idoga slit känns det helt rätt att det är den här typen av ytterst enkla beslut som får dominera min lilla värld. Det är just och jämt vad jag mäktar med en sådan här dag.

Vilken väg jag sedan väljer ute i den stora överkligheten får vänta på sitt svar. Här inne i dimman är alla hundar för tillfället grå. Men om jag lär mig att förstå varför jag väljer en viss sorts stig genom skogen så får jag kanske också reda på något om min eventuella inblandning i turerna ute på elefanternas vältrampade dansgolv.

6 maj, 17° sol

Idag var det äkta barndomsväder, så som jag har en föreställning om att det alltid var när jag var liten. Klarblå hög himmel, ett ynka litet stackmoln och en värmande sol. I skogen susade det så där härligt högt uppe i trädkronorna, ett sövande, rogivande brus som stiger och sjunker i mjuka vågor. En liten mellanblå fjäril flög över grästuvorna och domherrarna, damerna också för den delen, hoppade runt inne bland granarna.

Vi gick en lång och dröjande vända runt Blöte mosse där sällan någon vit man sätter sin fot. Här trivs de stora djuren och det märkte hunden. Hon spårade för det vilda och vägrade komma när jag visslade. Till slut fick jag gömma mig och då blev hon lite rädd eftersom vi var så långt hemifrån. När hon märker att det är alldeles tyst överallt börjar hon leta efter mig i stället.

På kvällen tog vi bilen och åkte bort till badsjön. Där får ej hundar vistas men vi tog det med en nypa salt så här hors-saison. Så som hunden har slängt sig raklång i varje vattenfylld lerdike hon sett precis hela vintern så trodde jag att hon skulle bli överförtjust framför en hel stor sjö. Jag glömmer alltid att allting är alldeles nytt för vår stackars hund, hon blev livrädd för vågorna som skvätte rätt intensivt mot stranden, hon reste ragg, morrade och körde tassarna djupt ner i sanden. Det tog en lång, lång stund innan hon vågade gå ner till vattnet men när hon väl kommit i gick det knappt att få upp henne.

Är det bara rent vatten kan hon få bada så mycket hon vill. I går kväll fick jag duscha och schamponera henne, hon hade lera upp till öronen efter ett grandios magplask i ett traktordike till brädden fyllt med gytta. Med sig ner i pölen lyckades hon locka den snofsiga collien från det nybyggda området. Detta var inget som den hunden eljest skulle företagit sig, det märktes tydligt på hussens reaktion. Så kan det gå när man ger sig i lag med pöbelns ouppfostrade byrackor, nej, lika hundar leka nog bäst.

7 maj, 15° växlande molnighet

Över hela skogen ligger ett rutnät av väl upptrampade stigar där människorna samt deras tamdjur travar omkring i stolta och självklara cirklar. En människostig innebär alltid ett stort mått av våld och överlägsenhet gentemot naturen, allt det motsträviga jämnas och bryts och skogen förnekas möjligheten att hävda sig.

Denna stig väljer alltid att bana sin väg där naturen tycks som sårbarast, där den gör minst motstånd. Detta civilisatoriskt ytliga förhållandesätt är sällan det mest effektiva eller friktionsfria, detta märks särskilt tydligt när hunden nosar upp den andra världen, de dolda stigar som skogens riktiga innevånare dragit fram vid sidan om de mänskliga motorvägarna.

Mitt inne i de rektanglar som de tvåbenta erövrarna lämnat tomma, där terrängen är som mest oländig, där löper omärkliga drömspår genom snår och över stock och sten. Hunden hittar åt mig och leder mig ner under ytan till en annan verklighet. Istället för människans skenbara genvägar finns här en konsekvens och en logik som lever i samklang med naturen.

Där skogen tycks som mest ogenomtränglig kanske den enklaste vägen finns om man bara hittar den. Då får man också det bästa skyddet på köpet. Omedvetet ger hunden mig nycklarna till den rikedom hennes forna syskon från skogen besitter och jag får en möjlighet att kika in i forntiden när instinkterna och drifterna höll även oss förstörda inne i det stora enhetliga allt.

8 maj, 2° moln

Jag har varit i Gävle hela dagen och de enda hundar jag har sett till var en dräktig pitbull-tik och diverse fyllhundar vid stationen. Skog har jag sett desto mer utav, utsikten från tågönstret bestod av träd, mera träd och ännu mera träd.

När jag efter ett tag började bortse från den enorma monotonin och sakta lät mig sjunka in i skogs-skådandet märkte jag hur skiftande skogen trots allt kan vara. Bakom den utåtriktade ytan döljer sig en mängd olika variationer på samma tema, så att säga. Än var det tät och snårig granskog, än hög och luftig tallmo. Ibland reste sig granarna som en ogenomtränglig vägg som slöt sig som en tvångströja runt var och en som närmade sig men ibland kunde man se kilometervis bort mellan de höga raka stammarna och låta tankarna svinga sig runt över den mjuka mossan.

På kalhyggena stod en och annan ströfall kvar efter den sista vinterstormen, de flesta låg kullvälta, alla prydligt vända åt samma håll, åt sydväst. En underlig och vacker skogstyp var de gamla, runda granarna som stod mycket oregelbundet utspridda över stora gräsfält som kan ha varit före detta åkrar. Dessa träd med sina långa, täta och mycket kraftigt växta grenar ger ett bulligt och robust intryck som får mig att tänka på fornnordiska vikingar och gudaoffer, fråga mig inte varför. Dessa yviga granar är härliga gömslen för de mesflockar som jag såg virvla förbi mellan träden.

Långt bort på ett öppet fält spankulerade en ensam trana omkring och såg vilsekommen ut och närmare spåren gick rådjuren och betade. De tittade nyfiket på hur tåget rusade förbi men verkade för övrigt vana vid den sortens avbrott i dagens rutiner. Sedan kom skogen tätt intill tågönstret igen och jag återgick till min bok för att inte tappa allt förstånd.

9 maj, 12° sol

På hemmaplan igen. Det blev ingen lång promenad idag, därtill var jag alltför trött efter en intensiv resa i rikets tjänst. Kroppsligt uttröttad men själsligen berikad skulle jag nu åter ta mig an vardagens små rutingöromål.

När jag hade sovit ut gick vi iväg som vanligt, hunden och jag. Hon viftade litet extra på svansen, nu när jag var tillbaka i den andra änden av kopplet. Nere på ängen hade någon lustigkurre roat sig med att sprida ut stora nystan av gamla smalfilmsremsor som nu låg och skräpade i gräset. Jag satte mig ner och vände mig mot solen och lät några filmstumpar glida mellan fingrarna. Det såg ut att vara rester av en gammal cowboyfilm, det var inte precis vad jag hade väntat mig.

Vad har egentligen en trasig textad western att göra ute på dessa fridfulla ängar? Den enda ko som blivit föst här i dessa trakter är den vars skelett råkat hamna ute på mossen. Hunden smet ner en sväng idag igen och kom snabbt tillbaka med en lång kotrad. Den släpade hon glatt med sig ytterligare någon kilometer genom skogen, med åtskilliga gnagpauser innan hon tröttnade och lämnade över detta fina fynd till nästa jucke som kommer vandrande våra vägar. Det är en välanvänd kossa som nu ligger spridd över stora delar

av vår skog. I kons livstid såg vi henne säkert aldrig som speciellt helig men våra husdjur har nu skapat små lundar där de i salig åminnelse kan dyrka resterna av denna förträffliga ko.

10 maj, 13° sol

Idag var vi på fotboll, hunden och hennes husse. Och inte vilken match som helst, det var nämligen debut för Gustav i AIF's grön-vita mundering. De mötte ärkerivalerna i Holmalund och lyckades efter många om och men att vinna med 1-0. Det satt hårt åt men G. gjorde en resolut brytning på högerbacken som öppnade för det målgivande anfallet. Ingen assist precis men ändå en liten men ack så viktig del i lagets vinst.

Hunden var inte fullt så frustrerad som jag hade befarat fast det var fullt av folk, bollar, hundar och mopeder. Hon tyckte att det var ett underligt sätt att tillbringa en eftermiddag men hon tog det med fattning, till och med bilresan gick bra. Det är viktigt att hon blir mera social och inte bara lufsar runt i skogen, även om det är där vi trivs som bäst.

Det gäller både för människor och djur att försöka finna balansen mellan den samhälleliga integreringen och den personliga integriteten. Det stod i tidningen idag att excentriker och avvikare lever längre än normala anpasslingar. De är mer kreativa och faller inte till föga för minsta motståndets lag som de flesta andra.

Det är minst lika lurigt att fastna i det sociala kittet som att försöka solosegla över själarnas ocean. Med mitt långa hår tar folk mig oftast för en outlaw och en kuf, sedan verkar de bli häpnad över att jag trots allt är trevlig. Jag är skapligt trött på att alltid bli bedömd efter mitt utseende. Skenet bedrar allt som oftast.

Barnen tränas varje dag i att smälta in och har fullt sjå att ändå försöka vara sig själva. G. har dock vissa problem att inrätta sig i fotbollens lagtänkande, det att kunna vara en liten disciplinerad kugge i det stora maskineriet. Det frestar på att nöta ner kanterna och ändå till varje pris försöka bibehålla sin briljans.

11 maj, 7° mulet

Jag var utarbetad och hungrig men på köksbordet låg en lapp: "Jag har inte hunnit gå ut med Sally, hon behöver springa av sig". Tunga, svarta moln seglade lågt över talltopparna och det drog om öronen. Visserligen har körsbärsträdet dragit på sig sin allra vitaste bröllopsutstyrsel men friarbina lär nog utebli, så himla kallt som det är. Det är inte alltid lika roligt att ha hund.

Jag stod och pratade länge och väl med A. för att slippa masa mig ut men hunden drog i kopplet och ville iväg. Den unga cockerspaniel-tiken uppe från villorna hade rymt och vägrade släppa vårt sällskap. Hon brydde sig inte om mina schasanden utan följde efter oss ända ner till ängen. Det var lika bra att låta dem leka ett tag medan jag väntade på den assistans som jag hörde ilsket visslande på väg ner genom skogen.

När vi blivit ensamma och fått lugn och ro sprack molnen upp och en stilig kvällssol sänkte lite värme över oss. Bäckarna som var fulla efter dagens oväder porlade friskt på sin väg ner mot sjön. Min trötta kropp återfick något av sina krafter, i skogen blåser alla bekymmer bort och axlarna ramlar ner några centimeter.

Det finaste jag såg idag var de nyutslagna lärkträden med sina raka grenar, fulla av små ljusgröna rakborstar i långa rader. Mjukheten i dessa årets nyaste barr sparar jag och tar med mig hem.

12 maj, 7° sol

Nu vet jag faktiskt inte alls vad jag skall skriva om. Jag har feber och har inte varit ute med jycken på hela dagen. Mina tankar har inte fått svinga sig fritt mellan träden, förkylningen snärjer dem i en snårskog av kortsiktighet. Jag vill bara bli frisk så fort som möjligt, jag har inte tid att ligga här och ligga, jag blir pikad för min hypokondriska läggning, även när jag faktiskt är dålig, jag måste pina mig ner till jobbet, till och med idag, jag har helt enkelt inte råd att vara hemma, inte denna månaden när även bilen är rejält krasslig.

Hunden kommer och slickar mig på handen, hon undrar förstås varför jag ligger här och inte följer med till skogen som vanligt. Hon tittar så frågande på mig med sin mest bedjande blick och går lite lätt mot dörren för att se om jag kanske följer med.

En rottweilerägare och tillika hundexpert som jag träffar rätt ofta ute i skogen när han tränar sin Olle har förklarat för mig att Sallys hálta för några veckor sedan sannolikt berodde på att hon var förkyld och helt enkelt hade ont i halsen. Det låter otroligt att halsont kan få henne att halta men han vet nog vad han pratar

om, Olle har varit sjuk många gånger och är något av en stammis hos veterinären. Sally fick sin första fästing i går, hon låg länge ute i trädgården så den fanns nog där i gräset. Varje säsong har sitt gissel, nu får jag gå igenom pälsen i stället för att duscha henne när vi kommer hem från våra promenader.

13 maj, 5° mulet

Idag blev det bara en kort sväng, jag är fortfarande förkyld. Det var tvunget att plocka fram vintermössan igen, den som var nytvättad och magasinerad längst in i garderoben. Det märks på hunden att hon saknar våra långa vandringar ute i skogarna när vi upptäcker saker man alltför ofta missar.

Sist vi gick riktigt långt var vi nere och undersökte ängen där det har legat ett litet torp och en vattenkvarn. Bäckens som en gång drev kvarnen är nergrävd under hela den avlånga lyckan utom på ett stensatt ställe som har använts som en sorts brunn. Den övre ängen, som jag också trodde hade varit odlad, visade sig vara en mycket djup och fuktig mosse, kanske en före detta sjö, det bör det nästan ha varit, för dagens sävliga lilla bäck däruppiifrån kan knappast ha drivit en hel kvarn.

Av bostadshuset ser man bara trappstenen, husgrunden och rester av murstocken, allting täckt av förvildade prydnadsväxter från de forna rabatterna. De färgade och förvridna glasresterna antydde att en brand varit det definitiva slutet på husets historia. Jag satte mig ner på den jättelika förstustenen och försökte föreställa mig hur det kunde sett ut där en gång i tiden, hur livet hade gestaltat sig så långt ute i skogen.

Här har det odlats, här har det malts, barnen har fotvandrat den långa vägen till skolan några dagar i veckan, frun har tvättat i hålet där bäcken gick i dagen, korna har klingat runt i skogen, torparen har tjuvskjutit och varit i stan och kommit hem full och satt sig på kvällen med ryggen mot kvarnmuren och sett på solnedgången och spelat flöjt. Den enda resa vi kan göra till flydda tider är den vi låter oss inspireras till att göra i fantasin.

14 maj, 3° regn

Nu är det vinter igen, i morse när jag vaknade snöade det. Jag skulle inte ha varit så kaxig och klagat på kylan i Gävle för nu är det lika illa här nere. Hunden ser jag aldrig till längre när jag går upp klockan fem för att jobba. Hon har tagit för vana att sova på madrassen inne i Cesars myshörna, under hans upphöjda säng, och därifrån orkar hon sig inte upp så lätt. Det är rätt skönt att slippa ta med henne ut i denna tidiga timme som jag var tvungen till i vintras när hon var liten och inte kunde hålla sig så länge.

Inte ens hundarna vill ut så här okristligt tidigt som jag måste tvinga mig upp. Det finns så många måsten, jag måste till jobbet fast vägen är lång, jag måste ta hand om hus och bil och jag måste bli färdig med min skiva snart. Det minst betungande kravet är att jag måste ta en skogs promenad med hunden, detta gör jag mer än gärna eftersom jag då också förnimmer en viss sorts frihet från de andra plikterna.

Det må vara jobbigt ibland med en hund men jag märker att barnen mår bra av hennes mjuka trygghet. Gustav somnade så sött i går kväll på golvet tillsammans med hunden, han orkade inte se färdigt på filmen. Två små bräckliga varelser kröp ihop hos varandra och kände värme och närhet av att ha något levande hos sig i sömnen. Då känns det bra i hjärtat av att ha kunnat ge dem denna lilla men ändå så viktiga möjlighet att vara beroende och kännande barn ännu en tid.

15 maj, 6° sol och regn

Det var bara några grader varmt, solen sken visserligen men vinden rev i träden och blåste iväg små vita moln av körsbärsblomblad. Den hagelstorm som nyss hade väckt mig höll på att rinna ner i avloppsbrunnarna och jag tog på både mössa och handskar. I skogen fick jag ta dem av igen, där var det både lugnare och varmare.

Skogen ger skydd åt oss fredlösa som det snart är skottpengar på ute i samhället. Skogen är min tillflyktsort, där går jag säker, där är jag full av frid. Må vara att det är en flykt från det besvärliga men vem behöver inte fly ibland för att återhämta sina krafter.

På arbetsmarknaden är jag fredlös, de alltmer aggressiva och högljudda arbetsköparna gör precis som de vill nu när de köpt över och tystat de fordom mest stridbara men också ack så blötryggade pragmatikerna. Stridsviljan kanske var äkta men den var också den bästa språngbrädan. En streber går hem i alla läger. If you can't beat them, pay them to join you.

Jag är fredlös i politiken där man oavbrutet höjer allt det dåliga och sänker allt det bra. Jag vill inte

kritisera andra men hur i hela världen kan tänkande och förnuftiga människor fortfarande gå och rösta, det kan jag inte förstå.

I äktenskapet är jag fredlös. Den makt som vi ödmjuka svenska män har lämnat ifrån oss har motparten i sin ovana ännu inte lyckats förvalta på rätt sätt. Att hantera makt är inte lätt, hur ofta föraktar man inte i sin berusning den som visar sig svag. Vi kan inte heller gå tillbaka till det gamla: "Nu lyder du mig för jag märker att du faktiskt mår bäst av att inrätta dig som du gjorde förr".

Alla omvälvningar är smärtsamma, det är inte så roligt alla gånger, jag skall ge ifrån mig makt och vara demokratisk i hemmet samtidigt som makt och demokrati stjäls ifrån mig ute i samhället. Inte undra på att jag trivs bäst i skogen.

16 maj, 9° sol och regn

Jag ligger i sängen och försöker att somna en stund inför ännu ett nattsift med vagnar och tåg. Livet vandrar förbi utanför mitt sovrum och sömnen lyser med sin frånvaro. Jag tänker för mycket på saker som egentligen är självklara men som ändå ligger och mal och pockar på en idiotisk uppmärksamhet. Från avgångsstationen växlas tankarna in på stickspår som leder ut på nya huvudlinjer allt längre från den planerade destinationen.

Jag är en man i sina bästa år som får tågen att gå och som också förmår sätta tankar i rullning. I detta måste jag vara sann och ärlig, i mig själv finns kärnan till all förändring i min omgivning, ut från mig leder spår vars växlar andra manövrerar, de tar bara emot det tankegods som kommer väl rangerat och paketerat. Farligt gods skall ha en tydlig varningstext uppsatt och resgodset skall ligga i rätt packordning.

Min uppgift som stins här i livet är att ta emot så många vagnar som möjligt, lasta om godset efter bästa förmåga, sända det vidare till okänd adressat och hoppas att det når fram till rätt destination. Men vissa av mina vagnar liknar mest flygande holländare som irrar runt på spårnätet utan att angöra någon tänkbar station.

Nej, det går inte att skingra dessa luddiga reseskildringar som för mig allt längre bort från sömnens förlovade land. Jag jobbar upp mig i förväg inför vad som komma skall i natt, det är nog lika så gott att jag går en sväng med hunden och försöker koppla loss dessa virriga vagnar och tömma dem på alla otydliga tankar.

17 maj, 8° moln

Detta var en vänlig afton i skogen, trots att det var mulet gav fåglarna sin allra vackraste vårkonsert. Det börjar bli grönt, harsyran lägger ut sina skira mattor fyllda med små vita blommor och lärkträdens grenar är nu helt täckta av de nyutslagna barren.

Sjön låg verkligen spegelblank i kväll, trädtopparna såg lika verkliga ut nere i vattenytan som ovanför. Den svartvita anden har en karl, han var mera brokig men avståndet var för stort för att jag skulle kunna urskilja hans färger. Sakta gled de fram sida vid sida på sin kvällsrunda, det är ett fridfullt liv de lever i denna lilla runda skogssjö.

I kväll hände det som jag har väntat på i flera månader, vi mötte inte Lassie men väl Bonnie som är en häst. Hela tiden som hunden och jag har trafikerat dessa stigar har vi dagligen träffat på många färska hästspår och andra hippolytiska lämningar. Otaliga är de skithögar där hunden försökt få inpräntat i hunden att man inte får lov att smaka på de stora bruna karamellerna.

Det hördes på långt håll vad som var på gång genom skogen så jag tog och kopplade hunden. Jag var väldigt nyfiken på att se hur hon skulle reagera men det blev som vanligt en riktigt antiklimax. Hästen kom bärande på en mycket ung ryttarinna och bredvid kom hennes föräldrar och en viril dreverhane, den sistnämnde var den ende som intresserade min fyrbenta följeslagerska. Att det stod något väldigt stort en bit bort märkte hon inte ens.

Hästen var livrädd och vägrade att ens komma fram till mig och hunden så där stod vi och såg dumma ut. Våra völdresserade husdjur reagerar inte alltid som vi fyrkantshjärnor tror, vi tror ofta att vi kan läsa deras tankar men vi vet ingenting om vad som verkligen rör sig i deras djuriska inre där de instinkter som vi för länge sedan har slutförvarat, fortfarande härjar fria och otyglade.

18 maj, 8° mulet

Idag var det mest för min egen skull som jag ville ut i skogen. Jag har jobbat tolv dagar i sträck och

känner mig helt utpumpad både kroppsligt och mentalt. Då är vi mycket för att fly, vi män, att slippa allt ansvar ett stilla ögonblick av kravlöshet. Att bryta sig loss och segla iväg för att sedan kunna landa på fast mark igen. Så även morfar Gustav en gång i tiden, när vi gick våra långa tysta skogspromenader. Ibland kunde han stanna och visa eller berätta något, eljest ville han ha det tyst i skogen. Man fick inte skrämman bort djuren.

Även hunden har börjat bryta sig loss ibland och ge sig ut på egen hand. Hon är helt klart i puberteten, det är nästan som att ha fått en trotsig tonårsdotter på halsen ibland. Nu för tiden vill hon sällan eller aldrig gå i närheten av mig genom skogen. Antingen ligger hon långt före eller också dröjer hon sig kvar någonstans. Det kan vara en fördel att vara utom synhåll om man händelsevis skulle hitta något gott att stoppa i sig eller komma på något annat förbjudet. Händer det något hemskt så kommer hon kutande, då duger husse, annars skall det trotsas och vara egen.

Jag är lite orolig när hon är långt ifrån, vad som skulle hända om hon springer på ett rådjur. Än så länge har hon ingen jaktinstinkt men hon är ju till hälften stövare så det finns säkert i blodet. Strax innan vi kom hem mötte vi två rådjur som gick och betade i dikesrenen på Marydsvägen. Jag kopplade hunden och stannade men rådjuren rörde sig inte ur fläcken. När vi var på tjugo meters håll drog de sig långsamt upp i skogsbrynet och stod där och bligade när vi gick förbi nere på vägen. Jag pekade på djuren, lät Sally lukta på spåret och sa: Fy ! flera gånger högt och bestämt.

Det låter hemskt löjligt men jag kom bara inte på något bättre. Uppe i gläntan stod en orolig mamma med sitt årskid som snart skulle ut i verkliga livet. Förmodligen sa hon också fy medan hon demonstrerade fenomenet hund för sin tonåring.

19 maj, 10° sol

Vinden slet i träden och högst upp i den stora eken hängde en grön-orange drake som slitit sig från barnens lekar. I samma träd satt Gustavs undulat i vintras när den hade råkat rymma. Vi gick där en hel dag och lockade med buren men vi fick aldrig ner den och nästa morgon var den borta. I brist på drakar sprang gårdens barn runt och lekte krig i stället. Knallpulverröken låg tät men hunden verkar inte så rädd nu längre, sedan vi hade med henne ut på påskafton.

På vägen ner till ängen hittade hon en stor rund gren som var formad precis som de bockstyren som alla tuffa mopedister hade förr. Den grenen var naturligtvis ett lämpligt objekt för den gnagorgie hon unnar sig varje ängsbesök. När hon sprang med grenen i munnen kunde man lätt ta henne för en spansk mini-tjur, på väg rakt mot matadoren.

Sedan fann hon en stort stycke lever mitt inne i skogen. Var kommer alla konstiga saker ifrån? Nu väntar jag bara på att hon skall komma dragande på ett krokodilskinn eller en mammutbete.

Hon är som ett litet barn, (hon är ju faktiskt ett litet barn), allt lyckas hon nosa upp och allt stoppar hon i mun, det kan gå att äta. Jag vågade inte låta henne sluka levern även om hon säkert tyckte att det var hennes bästa fynd någonsin. Hon har haft diarré på sistone, jag vet inte om det beror på koskallet, hästskiten eller helt enkelt på att vi har bytt huvudsponsor i matskålen.

Jag ville inte chansa med en upphittad lever, gud vet var den kunde kommit från, så jag var ingen populär husse efter det taskiga beslutet. Jag fjäskade en smula med lite brottning plus att jag äntligen följde med henne ut på mossen för att kolla på en f.d. ko. Då vart hon glad igen, hundar är aldrig långsinta, en annan fördel de har gentemot människan.

20 maj, 10° mulet

Dagens runda var en rask och resolut långkörare tvärs igenom hela vårt revir. Promenaden var totalt händelselös, vi mötte varken djur eller människa och det var intet nytt på vårfronten. Vad skall väl en sjöman skriva om då? Det var den typen av dag då allt bara går på rutin, när man färdas som längs en oändlig löplina. En dag när man nöjer sig med att bli transporterad vidare med både skyggglappar och fallskärm.

Det är i detta stora stillestånd som existensen brukar titta fram. När man inte är översköld av händelser och upplevelser når själen ett tillstånd av frihet där den kan tränga sig upp till ytan och blygsamt göra sig påmind. I det vardagliga sammelsuriet finns alltför många filter mellan ytan och djupet. Det vi är med om konfronteras sällan med det vi eventuellt tänker och vice versa.

Det problemet har inte en hund. Även om den är kapabel till en viss planering så lever den ändå mitt i händelsernas centrum. Det existerar egentligen ingen tid, det är den stora skillnaden. Kunskapens frukt fick oss tvåbeningar att börja tänka och sedan blev vi utkörda ur Edens själsliga rike där ett plus ett ändå

alltid blir ett. Själen blev förvisad till underjorden och vägarna dit saknar vi ingen karta över. Ibland när ingenting rör sig och allt är stilla tränger den upp som en pust av ånga, som ur tunnelbanans ventilationsgaller i gamla filmer från New York.

21 maj, 8° regn

Idag var vi ute i den stora världen med Sally och det gick rätt bra. Vi såg på dovhjortarna nere vid det nya naturreservatet, dem var hon inte överdrivet intresserad av. Det är bara hundar som galler, det var obligatoriskt att hälsa på alla dem vi mötte och de var inte så få.

På verandan där vi fikade låg en stor golden-hanne som blev alldeles galen i Sally. Objektet för hans heta längtan höll sig mycket reserverat. Hon verkade mest rädd för denna närgångna uppvaktning. Vi gick ut på den långa piren, ända ut till fyren där hunden höll på att trilla i flera gånger när hon skulle balansera på de hala stenarna.

Nere i vassen blev hon stående vid ett mycket intressant fynd. Där låg en död kärnhök, det hade smakat fågel för en halv-retriever som Sally att få apportera denna läckra uppenbarelse. På det hela taget var det en lyckad utflykt, hon börjar få en viss vana att umgås med okända varelser och hon spydde inte ens i bilen.

Jag erkänner att hon blivit något överbeskyddad i skogen. Där går allting i sina invanda fotspår, där är hennes liv trots allt tämligen fritt från överraskningar och stressmoment. Dessutom kopplar jag henne så fort något okänt dyker upp. Fast jag alltid går och drönar i min egen lilla värld besitter jag ändå en stark koncentration som gör att jag oftast lyckas upptäcka andra folk och fän långt före hunden.

Detta är inte särskilt uppfostrande men det är klart enklaste tillvägagångssättet som även rimmar bäst med de utstakade reglerna. Jag och troligen de flesta hundägare har oerhört svårt att sätta sig in i hur det känns att vara rädd för en hund. Och kopplar jag henne inte åker jag väl på dagens ris i byblaskan för denna lilla stad har blivit begåvad med horder av felfinnare.

22 maj, 10° sol och regn

Det finns nog inte många hundar som får så mycket motion som vår Sally får. Vissa personer påstår att hon blir asocial och uttråkad av att bara ränna runt i skogen, lös och ledig. Det tror jag inte alls på, jag ser att hon älskar varenda minut av detta fria liv.

Idag kom hon smygande, vilt morrande och med raggen rest tryckte hon sig mot mitt ben. Vi hade precis gått förbi en klippslutning full med stora stenblock och håligheter så jag antar att hon fått syn på en räv eller en grävling, vad vet jag, jag är ju bara en människa. Det händer alltid något nytt i skogen, ingen dag är den andra riktigt lik.

Det enda jag är lite orolig för är att hon någon gång, när jag inte ser var hon är, skall få nys på ett rådjur och glömma tid och rum och bara ge sig av. Än så länge är hon för långsam och rädd för att vara en riktig fara men en vacker dag kanske den djupt liggande jaktinstinkten blossar upp och tar över.

För det mesta går jag i en jämn långsam takt genom skogen så om hunden ger sig in i buskarna så lyckas hon nästan alltid beräkna hur långt framåt på stigen jag har hunnit när hon har nosat färdigt. Hennes planerade genskjutningar fungerar inte alltid, om mitt tålamod tryter och jag vänder åter för att leta efter henne hamnar hon plötsligt långt framför mig. I det läget fortsätter hon allt vad hon kan för att komma ikapp tills hon förstår att jag istället har hamnat efter. Till slut är det en mycket glad hund som kommer flåsande med tungan nästan nere i marken.

På sistone har jag börjat ha med mig papper och penna ut och fånga tankarna mitt i flykten, live så att säga. Det har haft den lilla fördelen med sig att hunden nu inte alls kan lita på att jag håller en viss takt i och med att jag ibland stannar och skriver. Så nu håller hon alltid ett hundöga på var jag är och då får jag också en bättre koll på vad hon hittar på.

23 maj, 12° mulet

Idag var det tredje gången som jag såg en svartvit katt mitt ute på den stora ängen. Även den går tydligen sin dagliga runda över ängen och passar på att vila sig ett tag i det höga gräset. Det är en mycket skygg liten katt, idag var jag bara någon meter ifrån men då kom Sally galopperande och skrämde iväg den.

Hunden hann inte ens få syn på katten, det är mycket hon inte ser med sitt begränsade, låga perspektiv på omvärlden. Katten var nog lika glad för det. Jag böjde mig ner till hundens nivå och märkte hur otroligt

lite man ser där nerifrån. Det är inte undra på att hon har missat så många rådjur som jag har upptäckt från min upphöjda position.

Katter har hon sett desto fler, sent en kväll lyckades hon jaga upp en stor vit kisse i en mycket skranglig tallplanta där den satt och darrade medan den leklystna hunden gick nedanför och ylade. En annan gång räddade vi faktiskt en stackars ekorre som blivit strandsatt i en alldeles ensam gran från vilken det inte gick att hoppa vidare till några andra träd. Under granen stod en smalögd katt med viftande svans, färdig att plocka ner sitt byte. Då släppte jag Sally som jagade jägaren all världens väg.

På hemvägen ikväll åstadkom vi ännu en välgärning. När vi kom runt en skarp sväng på Marydsvägen hade mamma och äldste sonen rådjur parkerat sig mitt på vägen igen. Precis efter det att vi hade skrämt upp de en liten bit i skogen kom en fartdåre på skrikande däck genom den trånga kurvan. Den bilen hade aldrig haft en chans att stanna om rådjuren varit kvar.

Det konstiga var att när bilen väl dundrat förbi så stod det unga rådjuret kvar i skogsbrynet, bara tio meter bort. Det är ett mycket nyfiket rådjur och mammas förmaningar verkar inte ha gått hem för där stannade vi och glodde på varandra dryga minuten innan vi skildes åt för att gå våra egna vägar.

24 maj, 20° sol

Nu har jag varit så stressad ett tag att det har blivit samma korta runda tre dagar i sträck. Har jag bara en knapp timme på mig tills nästa aktivitet pockar på uppmärksamhet så får det räcka med en sväng ner till ängen, runt sjön och sedan hem igen. När jag som bäst skulle behöva det så klarar jag inte av att vara helt närvarande och befinna mig i nuet.

Nästa vecka skall bli bättre, då jobbar jag inte så mycket och har inget direkt inplanerat. Då skall vi hitta på några nya, långa vägar genom vårt stora territorium. Medan hunden var upptagen av något mycket intressant spår så stod jag en stund och försjönk in i de knallgula kabbeleka-stånden nere i bäcken. Det blev till en minutsnabb minimeditation, bäcken och blommorna förde mig från Arles, över Giverny, till en zen-inspirerad vattenträdgård i Japan. Fortfarande inte här och nu men ändå i en något bättre balans.

Myrorna kröp över mina fötter, de har vågat sig ut myrgrannt i värmen och har nu stacken full med att reparera vinterns värsta vandaliseringar. Jag känner precis igen det, jag kan verkligen identifiera mig med dagens myra, för hur mycket jag än stretar på och lappar och lagar så är det ändå alltid något nytt som går sönder. Sån't är livet, antar jag.

25 maj, 20° sol

Äntligen är sommaren här. Playa Jonsered var redan full med folk såg jag från mitt tågfönster på väg hem från jobbet. Det är nu naturen är som finast. Det är upptorkat men ändå inte torrt, det finns fortfarande en sval fräschör, skogen känns ren och oförstörd. Allt är nytt och opåverkat av tidens nedbrytande tand.

Vårat päronträd står i full blom, det har tagit över när körsbären gjort sitt. Ängen är täckt av stora gula maskrosor som ännu inte gått i frö. Detta är inget som hunden tar någon notis om, hon går som alltid fram med näsan först och dofter och spår finns det alltid lika gott om, oavsett årstid. Det enda hon verkar ha upptäckt av våren är alla fjärilarna och humlorna som man kan busa med.

Men också Sally har gått in i en lugnare period efter vårens häftiga storm und drang. Hon är mer stabil och mogen, hon ger inte längre efter för minsta lilla vink utan förmår att sovra bland intrycken. Förut såg jag hur hennes koncentration kunde skifta sekundsnabbt mellan flygfän, dofter, pinnar, ljud, ja allt som dök upp i hennes väg. Nu har hon börjat tänka aningen längre än näsan räcker.

Hon är mer säker på sig själv och på omgivningen. Hon gör idag en bättre bedömning och avvägning mellan vad hon verkligen vill och vad hon kan tänkas få lov att göra. Se där, då vart hon kuvad och anpassad trots allt. Precis som alla vi andra sociala varelser så måste hon idka den självstympning som krävs för att få lov att komma igenom gemenskapens trånga nålsöga.

26 maj, 22° sol

En ledig dag för en gångs skull, perfekt inprickad till det ljuvligaste försommarvädret hittills i år. Jag sov ut ordentligt och efter litet fil och kaffe i trädgården gick jag ut med hunden. En annalkande förkylning har slagit lock för mitt ena öra men vad gör väl det en dag som den här.

Helst borde man vara arbetslös och förälskad och tillbringa dagen vid havet i lag med goda vänner,

rostbiff, potatissallad och några kalla öl. Vissa dagar känns skogen för trång, till och med för mig som är en äkta älskare av denna vår vanligaste naturform. Hunden blir varm och flåsigt och vill ner i de ynkliga, stinkande vattensamlingar som fortfarande finns kvar. Lyckas jag inte hålla henne därifrån luktar det gammal rutten mosse om henne när vi kommer hem.

Det skall bli skoj när det blir varmare i vattnet, att ta med henne till en sjö och se om hon vågar sig ut på djupt vatten. Så förtjust som hon verkar vara i alla former av vata skall det nog inte vara några problem att få henne att simma. Vi provade på cykling i går kväll, visserligen bara fram och tillbaka några gånger på gården, men det gick alldeles utmärkt, hon sprang hur fint som helst bredvid cykeln utan att varken dra eller att stanna.

Det finns önskemål om att jag skall sätta Sally i skola, dressera henne, få pli på henne och allt vad det heter. Jag är av den uppfattningen att hunden naturligtvis skall lyda mig men att det är upp till mig att enbart ge de kommandon som det finns någon rim och reson i. Hon skall ju inte lyda för lydandets skull utan enbart göra det som verkligen behövs utifrån vad situationen kräver. Jag vill inte ha ett föremål att bruka, jag vill ha en levande varelse att kunna umgås med. Dessutom är jag allergisk mot klubbar, stadgar, regler, tider och ordergivningar.

27 maj, 22° sol

Jag förstår inte vad det är som gör just fredagsnätterna så ödesdigra för skogens djur. Visserligen är bilisterna fullare än vanligt och kör som galningar men det kan inte vara hela sanningen. Har manne rävarna anammat något av vårt beteende att vara ute och svira på fredagen eller hur annars förklara den massdöd som äger rum längs motorvägen just denna natt. Morgonens dystra facit räknar in en räv, två igelkottar och en ekorre.

"Motorvejen maser dyr, kun katte ligger pænt, det ser altid ud som om de sover" skaldade den danska sångerskan Trille en gång i tiden. Det är märkligt hur vissa textrader för alltid stannar kvar i minnet medan andra aldrig tycks fastna. Igår kom jag till exempel på mig med att gnola på en mycket skabrös visa som alls inte tål att upprepas och som jag inte ens tagit i min mun sedan vi höll våra dionysiska mellanölsfester i gymnasiet. Det går att väcka mig mitt i natten och jag minns ännu alla åtta verserna fast det har gått tjugofem år.

Idag hittade Sally en långt gammalt badlakan vid skateboardrampen. Med en flik av handduken i munnen löpte hon amok kors och tvärs över ängen med resten av tyget vilt flaxande efter sig. Allt som oftast trasslade hon in sig, tappade balansen och stöp som en skjuten häst i någon indianfilm. Efter några kullerbyttor kom hon på fötter igen och fortsatte tjurrusningen över det långa gräset.

Denna roliga lek fick pågå nästan tio minuter innan hunden kom på att bonden hade spridit ut färsk gödsel på den bortre delen av ängen. Då fick jag rycka ut och ta ett resolut grepp om händelserna för att hon inte skulle springa omkring och stinka koskit ur munnen i kväll. Detta lyckades rätt så bra men när vi kom fram till den lilla bäcken där hon ibland stannar och dricker så var hon antagligen så varm att istället för att dricka av den uttorkade fåran så lade hon sig raklång, pladask på magen rakt ner i den värsta gyttejepölen hon kunde hitta. Halleluja, duschen here we come.

29 maj, 24° sol

Gårdagen tvingas jag tyvärr att lägga till handlingarna. Jag var liksom inte i form men detta blev faktiskt bara det första mässfallet hittills, inte så illa marscherat genom skogen ändå. Jag var visserligen ute med hunden i går, flera gånger till och med, men det fanns ingen som helst substans i mitt tänkande.

Min skivinspelning hade precis blivit färdig kvällen innan, efter tre års idogt slit så det fanns vissa skäl till att fira lite grann. När jag dessutom råkade hamna på en stor fest så gick det som det gick. Jag kände mig som grevinnans betjänt där jag stapplade fram ute i skogen, jag lyckades mycket träffsäkert att snava på varenda uppstående rotnöl längs stigen, jag saknade all form av balans.

I går kväll vältrade sig hunden återigen i en stor dypöl så jag var tvungen att duscha henne när vi kom hem. Det första hon sedan gjorde i morse var att hitta ett nytt lerfyllt dike att frotera sig i. Dessa stillastående gamla vattensamlingar luktar död och pina. Jag försökte att tvinga ut hunden i sjön, där blir hon visserligen hemskt våt men det är i alla fall rent vatten. När hon fick bada ville hon inte så det fick bli duschen igen.

Idag stötte jag på en hel koloni med små näpna, nyutslagna skogsstjärnor, en blomma som jag ända sedan barndomen har tyckt extra mycket om. Jag fick stryk en gång när jag var liten och inte kom hem i tid från lekskolan för att jag hade stannat i en dunge full med skogsstjärnor. I mina tidigaste minnen är det

alltid vår, liljekonvaljerna och gullvivorna blommor och jag åker rutschkana på folkskolans stora, snedställda källarportar. Det susar i träden uppe på rullstensåsen och morfars elever spelar brännboll på rasterna.

Det är märkligt hur en ynka liten blomma kan öppna historiens dörrar och föra mig långt bakåt i tiden. När jag gick runt i skogen och skrev såg jag samtidigt bilder från det förflutna där morfar sitter i sin länstol och plitar i sin dagbok medan den lille Johan kryper runt på golvet och leker med hunden. De fåtaliga minnen jag har från min tidiga barndom är mina enda diamanter som jag putsar tills de blänker i den eviga barndomens milda solljus.

30 maj, 23° sol

Det har regnat hela natten, ett uppfriskande regn som har gjort luften lätt att andas och som fått ännu fler blommor att slå ut. Gräset har vuxit sig så högt på ängen att när hunden lägger sig ner för en stilla gnagstund så syns hon inte längre.

Regnet har fått skogen att fullkomligen explodera i grönska. Jag älskar allt grönt, det är en färg som får mig harmonisk men blåbärsriset idag är på gränsen till vad jag tål, det framkallar nästan spykänslor, så skrikande grönt är det. Regnet har också fått fart på myggen så nu börjar detta gissel som kommer att förpesta varenda grillkväll framgent.

Jag gick i kortärmat på grund av värmen och det gillade myggen. De bombarderade mina bara armar och fick mig att gå fram som ett propellerplan genom skogen. Att behöva stå stilla och vänta på hunden var en pina istället för den lugna stund av kontemplation som jag är van vid.

Sally har en fenomenal förmåga att kunna tajma just var gränsen till mitt tålamod tar slut. Det är som om hon känner på sig att nu står han och hoppar och just som jag skall till att busvissla och vända tillbaka för att leta reda på henne så kommer hon farande som en torped med svansen slängande i yviga cirklar.

När hon märker att jag har varit väldigt irriterad håller hon sig alldeles i närheten en lång stund innan det är dags för nästa avvikelse mot friare fröjder. Men idag fick hon tji, jag var alert och hårdbevakade de tänkbara dypölar som vi passerade och stämde alla gyttjebad i den så kallade bäcken.

31 maj, 24° sol och regn

Idag blev det bara en ynkligt liten kort promenad på morgonen när jag kommit hem från nattens arbete. Resten av dagen gick åt till andra aktiviteter som till exempel att sova. Det regnade även i natt så över ängen låg en tät och ullig dimma.

Efter att precis ha kommit ur helgens själsliga töcken vandrade jag nu rakt in i den äkta varan, där som skogsrådet sägs svänga sina slöjor. De dimmor som jag dansade i härom natten härbärgerade också sina älvor, lika förrädiskt undanglidande men ändå av en något mera världslig variant.

1 juni, 20° mulet

Efter flera gigantiska åskväder två dagar i rad har skogen bytt skepnad. Jag kände knappt igen mig, det var som att komma in i en urskog. All grönska är nu fullt utvecklade och till och med de slöa ekarna har slagit ut sina nya löv. På ängen räckte inte ens mina långa stövlar till mot det långa fuktiga gräset som vuxit sig lårhögt på gödsel och regn.

På den tiden då ängen ännu var en åker tog man sig för att gräva ner den bäck som rinner ut från sjön och som nu löper i ett dike täckt av sten och jord tvärs över eller snarare under hela det stora fältet. På några ställen har jorden eroderat och stentaket rasat in och blottat djupa hål där bäcken tittar fram. I det långa gräset märkte jag inte ett av dessa hål utan ramlade i och körde ner hela benet.

Det kunde gått illa, jag kunde suttit där länge om jag brutit något. Olles husse berättade härom dagen om när han snavade och bröt fotleden. Han lyckades under svåra plågor att släpa sig ut till vägen och där blev han sittande. Långt om länge kom det äntligen en bil, det var en släkting till den fotskadade som i tron att han bara hade satt sig ner för att vila, glatt vinkade tillbaka och körde vidare.

Framåt kvällen kom ännu ett häftigt åskväder med ljungande blixtar som slog ner farligt nära och nästan skrämde vettet ur Sally. Jag har läst att man inte skall lugna hunden om det är något hon blir rädd för, eftersom man i så fall förstärker hennes känsla av att det verkligen är något farligt.

Det var svårt att spela tuff för hunden blev så orolig och upprörd, hon vankade runt hela huset, till slut hittade jag henne i badkaret. Dit hade hon tagit sin tillflykt, där kändes det tydligen säkrast. Så som regnet

öste ner förstår jag om hon befarade en syndaflod och tillgrep det beteende som hennes förfäder en gång fick lära sig av den gamle Noa.

2 juni, 15° regn

Det har fortsatt att regna hela dagen och ängen, där smörblommorna nu tagit kommandot, var så genomdränkt att Sallys framfart mest liknade en vattenskidåkares. Vätan stod som en kaskad efter henne när hon drog fram i full galopp.

Det föll ett stilla envetet sommarregn som tycktes kunna hålla på i evigheter. Skogen var alldeles tyst och vinden så svag att den inte ens förmådde skaka ner regndropparna från grenarna. Vi gick och strosade som vanligt när hunden helt plötsligt var borta. Då var vi som allra längst bort på vår runda, ungefär fyra kilometer hemifrån.

Jag stannade, ropade och visslade, fortfarande ingen hund. Jag gick tillbaka dit jag sist hade sett henne och med utgångspunkt därifrån drog jag runt i vida cirklar och visslade allt vad jag orkade. Efter en timmes letande gav jag upp och återvände hem. Jag var rätt så övertygad om att hunden redan var hemma men det var hon inte och då blev jag riktigt orolig.

Jag hade tappat bort henne strax bredvid Blöte Mosse som efter flera dagars skyfall verkligen gjorde rätt för sitt namn. Hunden tror sig ännu inte om att kunna simma så jag blev rädd att hon som vanligt gett sig ut på mossen, fastnat i någon bottenlös håla, fått panik och dragits ner. Hon skäller aldrig, jag vet inte om hon skulle göra sig hörd ens i en nödsituation.

Jag slängde i mig lite varm soppa och var precis på väg ut igen när en mycket blöt och skamsen hund kom lomande med svansen mellan benen. Det känns ju befriande att veta att hon tar sig hem men gud vet var hon har varit och vad hon har gjort. Hon är fortfarande för långsam för att vara ett hot mot skogens djur men jag gillar inte tanken på att hon har gått den smala och krokiga Marydsvägen hem alldeles själv.

Det sägs att hundar aldrig minns sina ofog och därför inte skall tillrättavisas i efterhand och det är säkert rätt och riktigt men här kommer det i alla fall att bli herrans tukt och förmaning ett par dagar framåt med inopningsdressyr och visuell träning innan jag vågar släppa iväg henne på egen hand igen. Hoppas bara att mina mungipor har återhämtat sig tills imorgon, jag har nästan träningsvärk efter allt vislande idag.

3 juni, 17° sol

Granarna har fått sig en rejäl rotblöta och riktigt dryper av fukt efter det myckna regnandet. De diken som hunden pläгат besöka under de torra, varma dagarna är nu gud ske lov fulla med rent vatten igen.

Som inspiratör till hundanskaffandet har jag återigen fått kläda skott för hennes mindre belevade, för att inte säga buffelaktiga uppträdande gentemot vissa illaluktande vattensamlingar. Trots att undertecknad har lyckats få henne att förstå att vi inte tolererar dessa lerbad så hjälper detta föga så fort som någon annan i familjen följer med henne ut i skogen. När hon inte har känt min vakande blick har hon tagit raka vägen ut i närmaste gyttjegrop. Hon är en riktig ögontjänarinna. "OK, jag låter dig hållas med dina diktat men så fort du vänder ryggen till så gör jag precis som jag vill". Detta är dock ett alldeles typiskt beteende för diktaturens förtryckta kreatur, att alltid enbart göra precis vad man måste och eljest ingenting eller rentav raka motsatsen.

Småbarnen som vi passerade idag vid fotbollsplanen tyckte att Sally såg farlig ut. Det är den svarta stövarpälzen som uppblandad med det golden-gula som ger henne en tigeraktig touch. Jag tycker också att hon ser vild ut, hon liknar en äkta byracka, en sorts hundarnas urtyp, fjärran från alla fina förädlingar.

Trots att hon egentligen har retrieverns veka och oerhört barnvänliga lynne lyckas utseendet ändå ta bort allt servilt och mjäkigt från hennes personlighet. Det är ju onekligen bättre med en snäll hund som ser farlig ut än om det vore tvärt om.

Hur ofta har jag inte skrattat åt hundägare och husdjur som är mer eller mindre träffsäkra kopior av varandra. Men när jag nu tittar på mig själv så ser jag precis samma fenomen. Många uppfattar mig som farlig med det svarta lädret och det långa håret trots att jag innerst inne är lika from som en golden-retriever.

4 juni, 17° sol

Hundens äventyr härom dagen satte nog sina spår för i natt vaknade hon och morrade vilt. Det fanns ingenting utanför som kunde ha väckt henne så hon hade säkert en mardröm. Hon verkar också extra

tillgiven och de korta perioder som jag släpper henne lös viker hon knappt från min sida.

Idag tog vi oss för att vandra upp på det höga berget med den enastående utsikten. Jag tror inte att jag överdriver om jag påstår att man ser från Herrljunga till Hindås. Ovanför oss svävade en ormvråk i långa, sirliga cirklar. Jag känner mig nästan själv som en fågel när det stupar brant åt alla håll och landet ligger utbredd under mig som ett flygfoto. Sjöar, åar, broar, vägar och hus bildar ett miniatyrlandskap, husen ser ut som små dockhus och kanoten som gled fram på ån mellan Färgen och Gerdskan liknade en leksaksbåt.

Den oerhört smala och branta stigen, som ger en antingen andnöd eller svindel beroende åt vilket håll man är på väg, var full av färsk hästskospår. Det finns tydligen inga gränser för var den hästen tar sig fram, den hade bevisligen varit med ända upp till toppen även om det syntes att den hade snavat och glidit ibland.

Kraftledningsgatan, där solen aldrig skymmer, var full med de finaste vårblommorna, där växte stora mattor av skogsstjärnor tillsammans med små gula och blå blommor som jag i brist på bättre kunskap väljer att kalla vårfingerört och te-veronika. Det kan faktiskt vara deras rätta namn, ibland vet jag mer än vad jag tror.

Det verkar i alla fall bli väldigt mycket smultron i år för diket längs den asfalterade vägen som nästan alltid avslutar vår promenad är helt vitt av små smultronblommor. Botaniken har aldrig varit min starka sida, det är knappt att jag vågar ge mig på att rensa rabatterna, något odlat ryker alltid med och vissa vackra ogräs blir kvar. I vår herres hage är även den minsta växten värd att vårdas medan inga heller får breda ut sig på andras bekostnad och ensamma ta en plats i solen. Sådan är min chansartade trädgårdsfilosofi som skulle kunna invecklas till ogenomtränglighet.

5 juni, 18° sol

Helgdag och vackert väder, då brukar vi klämma till med stora söndagsrundan, hunden och jag, som jag ofta brukade gå på söndagarna redan innan jag blev med hund. Denna långa skogsslinga går genom ett helt annat område vars perifera delar ligger mycket närmre bebyggelsen och alltså är relativt hårt trafikerat. Om man fortsätter längre in i skogen får man dock lön för mödan för här möter man en vild och vacker terräng som mycket sällan får mänskligt besök.

Annat var det förr i tiden innan bilvägen till den lilla skogsbyn Maryd byggdes. Då gick alla transporter till och från byn på just de stigar som vi följde idag. Tänk vilket slit, allt som behövdes där ute släpades fram genom denna vildmark. Maryd finns omnämnd som by i skattelängder från början av 1500-talet men området har säkert varit bebyggt mycket längre än så. Byn består nu av ett tiotal gårdar utspridda över en stor, öppen dalgång, fågelvägen är det bara en knapp mil in till staden men där emellan finns bara berg och skog.

Det märks att dessa gamla vandringsleder har trampats av många fötter och man ser också spår efter bybornas vedermödor att hålla stigarna i gott skick. De flesta var nog tvungna att gå, vissa kanske red, vagnar var nog vanskligare medan slädar säkert gick bra på vintern.

Längst inne i skogen där flera stigar möts står en hög milsten rest med inskriptionen ANO 1769 inhuggen. Den står där som en civilisatorisk utpost just där skogen är som mörkast och klipporna som brantast. Strax intill stenen rinner en stor bäck där man antagligen stannade och rastade hästarna. Det är svårt att tänka sig att denna lilla stig tills för inte alls så länge sedan var en hel bys enda kontakt med yttervärlden, och detta bara en mil från stambanor och europavägar.

Jag är barnsligt fascinerad av att spåra rester i landskapet från förra dagars idoga vardagsbestyr, som till exempel att följa en uppgrävd tågräls eller en nerlagd väg, vars sträckning nu knappast går att urskilja när naturen återerövrat det som vi en gång byggde upp. En liten bit av historien lever kvar på denna vältrampade stig som kan berätta om ett väglöst land, så som hela Sverige såg ut för några hundra år sedan. Det är så lätt att man glömmer hur det var och tar dagens landvinningar för självklara.

6 juni, 16° sol och regn

Den största skillnaden mellan att ha varit en sporadisk söndagsvandrare utan hund till att nu ha blivit ett dagligt skogsinventarium är naturligtvis den kontinuitet som jag har uppnått i mitt betraktande av naturen. Det som vid en första anblick tycks stillastående och statiskt innehåller för ett tränat öga en långsam men enveten förändringsprocess.

Många av de skepnader som skogen nu visar mig är som oskrivna sidor, som blanka blad i mitt medvetande. Vissa tider på året tycks jag inte tidigare ha satt min fot utanför asfalten. Årstidsindelningen är alldeles för grovhuggen, som att stycka en ko i fyra delar och slänga upp på disken. Varje liten dag är

egentligen helt unik och precis som naturen så växer och förändras också hunden, mina barn och till syvende och sist också jag själv. Men att jag själv förändras är konstigt nog det sista som jag lägger märke till.

De barn som mina barn var idag är de inte i morgon och det som är borta kommer aldrig igen. På detta lilla vis har mina skogspromenader lärt mig att vara mera uppmärksam på allting runt omkring mig och att ta vara på och uppskatta nuet på ett bättre sätt.

Eftersom min enda livskris värd namnet ligger femton år tillbaks i tiden har jag så lättvindigt och sorglöst glömt dessa självklarheter och puttrat på genom livet som en trimmad bulldozer. Tänk att det skall behövas att en hund får mig ut i skogen för att jag skall återuppväcka den känslighet jag hade när barnen var små, den som sedan gick förlorad någonstans längs livets breda motorväg.

7 juni, 15° regn

Det har regnat i flera timmar och feta sniglar rör sig makligt över våra stigar medan plufsiga grodor smätter ner i diken där vi vandrar fram. Smörblommorna hukar sig nertyngda av regndropparna och på sjön är det fägelfest med plask och kackel.

Hur annorlunda är inte skogen nu mot när vi började med våra rundor i vintras. Då låg snön djup, vi pulsade fram i stora drivor och jag tvivlade på om det någonsin skulle bli barmark. Efter jobbet fick jag skynda mig ut med Sally för halv sex var det kolsvart och hon var så himla mörkrädd. Då var hon bara en liten valp som tyckte att allting var farligt och mörkret var värst.

En gång när vi var nere på ängen i skymningen blev hon rädd att hon hade tappat bort mig och flydde raka vägen hem. Vi hade bara haft henne en vecka så först blev jag väldigt orolig att hon hade sprungit bort. Jag trodde inte att hon skulle hitta hem. Som tur var hade det snöat hela eftermiddagen så jag kunde följa hennes spår i mörkret som nu var rätt kompakt. Inga andra hundar eller människor hade varit ute, där fanns bara hennes och mina fotavtryck och hundens returfärd avvek knappt en meter från utgångsraden utan gick spikrakt hem i hennes egna bakspår.

Den gången var det hennes rädsla som fick henne att försvinna från mig, annars brukade hon på den tiden hänga mig i hasorna som ett litet barn. Att hon rymde härom dagen kan ha berott på att jag litade för mycket på henne så hon inte trodde att jag brydde mig om henne. Att jag lät henne hållas för mycket för sig själv, att jag gick i min egen värld och inte delade min tid tillräckligt med henne.

Tonåringar kan verka vuxna men de behöver trots allt sina föräldrar. Vi behöver visa oss för dem fast de inte själva tycker att det är nödvändigt eller ens önskvärt. Vissa av mina allegorier mellan hundvärlden och det vi kallar mänsklighet är tämligen långsökta men jag trivs med att vrida runt bilden till alla möjliga vinklar för att få ljuset att falla från olika håll och kasta många sorters skuggor.

8 juni, 14° regn

Hunden for fram som en vettvilling över ängen idag och nafsade i sig av de nyutslagna hundkexen. Vissa dagar, om hon har varit still för länge, får hon rena springnojan och kutar allt vad hon förmår, fram och tillbaka i stora cirklar tills hon nästan stupar.

Själv höll jag mig väldigt stilla, jag har en infektion i kroppen som har gett mig som en sorts sömnsjuka. Jag tror jag skulle kunna sova dygnet runt om jag fick. När jag inte sover är jag alldeles yr och konstig. Jag är också tämligen trött på min häl som har krånglat i flera veckor. Jag råkade slå upp en gammal sträckning på hälsenan när jag lekte med hunden och snubblade på en rot. Så länge jag går på som vanligt får skadan inte någon chans att läka. Minst en gång om dagen råkar jag göra en oförsiktig rörelse som känns som ett knivhugg rakt in i foten och som sliter upp senfästena igen.

Som många jungfrur är jag extremt petig med min hälsa. Det är inte så ofta jag klagar men när jag gör det är det med besked. Idag hade jag dessutom en fästing krypande på magen när jag kom in från skogen. Som tur var hade den inte hunnit bita sig fast. Hunden hade också en bakom örat som hade sugit upp sig rejält. Jag fick inget ordentligt grepp om den med mina korta naglar så det blev en liten bit av huvudet kvar. Jag måste komma ihåg att köpa en riktig fästingsutdragare på apoteket.

I kväll fick Sally sitt premiärdopp på djupt vatten när barnen var nere vid sjön med henne. De hade simmat och hunden hade lufsats runt i strandkanten och blött ner sig helt och hållet. Sedan rullade hon sig i sanden. I sina försök att få henne något så när ren igen "råkade" de knuffa i henne från bryggan. Så nu vet vi i alla fall att hon kan simma.

9 juni, 16° växlande molnighet

Det kom några droppar så man tog det säkra före det osäkra och flyttade in skolavslutningen i gymnastiksalen. Sally betedde sig lugnt och värdigt trots den stora folkskaran runt omkring henne. Under avslutningen fick hon sitta bunden i en bänk utanför salen och där satt hon tyst och fint tills det var slut.

Efteråt träffade vi hennes första matte som genast kände igen sin lilla valp fast hon är dubbelt så stor nu mot när vi fick hem henne. Det var kanske inte så svårt när jag tänker efter, för de har behållit en syster till Sally. Alla de andra valparna som slogs och skuttade i hundgården var bortskänkta.

Det hade hunnit bli alldeles mörkt när vi kom och skulle titta på hunden, då i början på januari. Snön virvlade ner och det var isande kallt. Valparna höll sig inne i sitt hus men så fort vi närmade oss dörren in till hundgården kom de utfarande och trodde att det var mat. Det var bara den största hanvalpen som skällde, alla de andra nöjde sig med att fara omkring och hoppa upp mot staketet.

När vi hade bestämt oss för den minsta tiken som i dunklet verkade lugnast och dessutom finast tecknad så skulle jag försöka ge mig in i detta svarta virrvarr och skilja ut den vi ville ha. Det var lättare sagt än gjort, sex valpar for som yra höns runt mig i en yster ringdans och turades om att slänga sig upp i brösthöjd på mig och bita sig fast i min skinnjacka. Efter cirka tio försök lyckades jag i alla fall få tag på rätt valp men då återstod problemet att ta mig ut med henne och samtidigt fortfarande hålla de andra instängda.

När jag väl kom ut var jag övertygad om att jackan var i trasor men den höll konstigt nog. Grannen hade hunden i knät medan vi körde hem. Sally fick duscha av sig den värsta lukten och sedan dess har hon varit en del av familjen.

10 juni, 16° regn

Jag har verkligen försökt att hålla en minutiös kontroll på hunden ända sedan hon rymde härom dagen. På ängen brukar hon alltid få gå lös, där är det inga problem även om hon försvinner ibland i det långa gräset. Sedan brukar vi oftast gå stigen längs med sjön som inte heller inbjuder till några rymningar, det är ett långsmalt parti med sjön nedanför och berg på andra sidan.

Det är först längre in i skogen som hon brukar vilja söka sig iväg på egna strövtåg men idag smet hon direkt efter att vi hade lämnat ängen. Jag visste precis var hon var men jag kunde inte se henne i den täta buskslyn mellan stigen och sjön. Eftersom det hade regnat hela dagen ville jag inte ge mig in i snåren och leta.

Jag visste att hon hörde mina visslingar men hon valde att ignorera mig fullständigt. De säger att man alltid måste berömma en hund när den väl kommer men idag struntade jag i all hundpsykologi. Det började regna mer och mer och jag blev allt argare där jag patrullerade stigen fram och tillbaka.

Efter att ha visslat och ropat i en kvart kom det äntligen någonting farande ut ur skogen. Det var en förskrämd liten harpalt som studsade ut på stigen, satt några korta sekunder och stirrade på mig och försvann sedan snabbt in i skogen igen. Jag fortsatte att vissla och efter bara en halvminut kom hunden lomande från precis samma håll som haren hade dykt upp.

Det fanns ett otvetydigt samband fördolt där ute i bushen som genast fick mig på sämre tankar. Jag haffade hunden innan hon hann fram och börja fjäska, vred om hennes öra och gav henne några rejäla klatschar och inpräntade att vissling betyder "Kom hit".

Eftersom spårdofterna tydligen lockar starkare än viljan att lyda så får det nu bli koppel ända tills småbarnssäsongen är över ute i skogen. Hon hade en frihet under ansvar som hennes instinkter lurade henne att missbruka. Precis som när vi alltför ofta gick hem för tidigt från jobbet och till slut åkte på stämpelkort.

11 juni, 14° mulet

Hunden har ett konstigt sätt att visa sin tillgivenhet och underlägsenhet gentemot sina mecenater och överordnade. Hon slänger sig platt ner på rygg och viftar på svansen med benen brett isär. Hon förstår alldeles för väl hur svårt det är att bli arg på henne när hon intar denna utstuderade pose.

Ibland om jag visar mig riktigt ilsk på något av hennes rackartyg blir hunden så himla rädd att hon faktiskt kissar ner sig. Idag när jag kom hem från jobbet uppstod en kombination av dessa båda händelser. Ett barn hade öppnat grinden till den hundgård jag ställt i ordning på kökssidan. Hunden smet olovandes ut och velade runt bland barnen på gården precis när jag dök upp. Då blev hon samtidigt så glad och så

rädd att hon lade sig ner på rygg och kissade på sig själv.

Sally har i alla fall inga problem med att få gjort sina naturbehov. Det är skönt när jag har bråttom eller är trött för om jag visar att det är ont om tid så får hon gjort både det ena och det andra på nolltid. Vårre var det med den goldentik vi hade i min familj när jag var barn. Det kunde ibland ta över tio minuter för henne att hitta den absolut lämpligaste platsen att uträtta sina behov. Då hade hon oftast travat flera varv runt ett och samma ställe och det var nästan så jag skrek: "Sätt dig nu då".

Sally däremot kissar och bajsar precis var som helst. Om hon strax innan vi är hemma kommer på där ute i bushen att hon nog borde bajsat också brukar hon sätta sig utanför soprumsdörren, jättenära och bra att slänga hundbajspåsen. Verkar hon orolig på natten brukar jag bara öppna altandörren så kissar hon en skvätt på gräsmattan och är inne igen på minuten.

Hennes ovana nu när det blev varmt ute, att doppa underredet i vilken slags väta hon än kunnat hitta, fick henne att sätta sig i bäcken igår kväll. När hon satt där blev hon bajsensödig och reste sig lite lätt och sket rakt ner i vattnet. Det är skönt med en naturlig hund som gör vad hon skall och inte generar sig det minsta. Raka rör och inga hämningar.

12 juni, 13° mulet

Idag blev det bara en ytterst liten morgonpromenad när jag kom hem efter nattens slit. Som vanligt mötte jag grannen, man kan ställa klockan efter oss, han går alltid till jobbet precis när jag skall hem och sova.

Den första tidiga morgonsvängen går alltid till vändslungan uppe vid busshållplatsen. Skogen har börjat återerövra den stora markplätten som bussen rundar här ute vid ändhållplatsen. Ljungstånden blandar sig med käringtand, tjärblomster och en och annan liten självsädd tallplanta.

Så här tidigt på morgonen ligger gräset täckt med dagg och spindelväv och nattens sista små gråa fjärilar fladdrar iväg i det mjuka gryningsljuset. Det är nu som tidningsbud och hundägare är de enda som befolkar stadens allmänna platser. När hunden fått gjort sitt kör hon ner nosen i daggen och betar av nattens dofter. Igelkottarnas vandringar måste studeras noga. Sedan sovs det gärna en stund till så då vandrar hon raskt hem med sin dagdroppiga näsa i vädret.

13 juni, 13° mulet

Idag blev det äntligen läge för en riktigt lång skogs promenad igen. Dagen var kylig och blåsig och det långa gräset på ängen böljade sig i mjuka dyningar nästan som ett hav.

Efter många natters arbete är det trösterikt med denna syn, hur en vindil tar tag i gräset och med ett svepande får vågen att fortplanta sig över hela den blomstrande ängen. Min själ känns idag som vindens härjningar i gräset. Den stiger och sjunker i regelbundna vågor upp mot medvetandets ljus.

Än på topp i full vakenhet, än på väg att slungas ner i mörkrets vågdalar där det reella stängs ute och illusionerna tar över mitt roder. Kroppen och själen ligger inte i fas, när kroppen säger gå slår själen back, och jag vacklar vidare i en balansgång mellan dröm och verklighet.

Nere vid bäcken skrämde vi upp en ung ormvråk som tydligen hade något på gång ute i snåren. Den gav sig inte iväg utan fortsatte att cirkla runt oss mellan träden i tysta sirliga svängar. Sedan mötte vi ännu en häst. Det var en väldigt stor, brun häst med en tonårig ryttarinna som vi mer eller mindre gick rakt in i på en stig. Nu blev hunden ordentligt rädd och tryckte sig intill mitt ben med raggen spikrakt rest längs hela ryggen.

Sally behövde verkligen få en tankeställare, annars är det så lätt att tro sig om att behärska hela världen just i hennes ålder. Här var ett stort djur som inte var det minsta rädd utan trampade rakt på i hundens omedelbara närhet. Det ingav minst sagt en viss respekt som kan vara bra att ha med sig ut ur skogen och vidare i livet.

14 juni, 16° mulet

Jag är ett barn av skogen, så mycket har jag förstått. En grund släktforskning ger vid handen att jag har mitt ursprung i två av de mest skogrika trakterna i södra Sverige. Dels kommer mina förfäder från Tivedstrakterna i norra Västergötland, dels från de oändliga gränsskogarna mellan Småland och Halland runt Hylte.

Visst trivs jag utmärkt med både fjäll och hav men skogen är mitt hem, därifrån är jag kommen och dit skall jag alltid återvända. I skogen finns igenkännandets trygghet, där är jag aldrig ensam, där har jag

alltid någon med mig och då menar jag inte hunden utan en osynlig följeslagare.

Skogen är en förlängning av mig själv, vi lever som i symbios. Vi har inga hemligheter för varandra, den loja stillheten gör att jag förmår lyfta fram mitt inre. Det jag får tillbaka är en balans och en säkerhet som jag oftast saknar ute i den stora vildheten som kallas mänsklighet.

15 juni, 17° mulet

Idag hittade jag inte hundens halsband. Det försvann i går kväll efter att hon hade fått ett lerpöls-återfall, åkt fast för nedsmutsning och blivit tilldömd tio minuters intensiv schamponering.

Det föll sig naturligt att ta halsbandrundan idag där det gamla läderbandet försvann för länge sedan. Som vanligt kunde jag inte låta bli att slänga ett getöga här och där ute i riset. Vansinnigt meningslöst eftersom jag skulle ha hittat halsbandet långt tidigare om det hade legat i närheten av stigen, så många gånger som jag har gått den vägen.

Men så plötsligt fick jag syn på en bit läder som stack fram under en buske. Jag halade in och satt med ett långt koppel i händerna. Det var av ett gammalt klassiskt stuk och lädret var så härligt nött att det kändes lika lent som en barnkind. Ett sådant koppel skulle jag gärna använt istället för det polyesterband jag nu drar runt hunden med.

Ärligheten varar dock längst så jag hängde upp kopplet väl synligt på en gren och gick hemåt. Halvvägs hem ångrade jag mig och gick tillbaka men då var kopplet redan borta, förhoppningsvis till den rätte ägaren men lika gärna till en inte lika laglydig husse.

Längs den genväg jag sedan tog för att komma snabbt hem hittade jag något mycket bättre. Det var ett stort platt stenblock som direkt sa något till mig. Omgivningen, utsikten och atmosfären, ja allt var perfekt. Denna sten var som gjord för lugna fina tankar. Det var en alldeles typisk meditations- och tankesten. Jag satte mig och provade och det fungerade.

16 juni, 17° sol och regn

De fuktiga dimmorna från eftermiddagens regn blandade sig med fredagskvällens grillrök och solen stod blodröd över den taggiga siluetten västerut. Luften var så full av väta att jag nästan fick svälja för att andas.

Slutningen bakom busshållplatsen är fortfarande som ett hav av färggranna örter. Det som blommar mest för tillfället är käringtand, hundkex, mandelblom och rödklöver. Liljekonvaljens knoppar slår ut när som helst och en bit in i skogen är marken fortfarande täckt av skogsstjärnor som verkar vara en art på stark tillväxt.

Det har säkert något med förurningen och miljön att göra när vissa arter, precis som trattkantarellen, på kort tid förökar sig så fenomenalt. Förresten har jag sett de första små soppynglen stå på parad ute i markerna. Det är det myckna regnandet som lockat fram dem, med lite värme kan det bli ett fint svampår.

Möjligen kan jag med mina dagliga rundor slå in en kil i svampproffsens stora dammsugning av skogen och komma över en och annan kantarell. Trattisarna känns inte som en utmaning längre, dem bär jag alltid hem säckvis av, som jag sällan lyckas äta upp. När vi kom lite längre upp i lövskogen røjde rådjuren runt inne bland träden. Vi går alltid så tyst och kommer ofta nära, men de glider lugnt iväg med de skumpande svansstumparna i vädret. Sedan ställer de sig en bit bort och skäller på oss.

17 juni, 14° sol och regn

Idag hörde jag göken för första gången i år. Det var en södergök så snart skall någon dö. En bit längre bort på stigen förstod jag vad, där låg mängder med utgallrade småträd staplade i prydliga högar.

Där hade varit en motorsågsmassaker och många mindre träd hade fått stryka på foten för att ge lebensraum åt de välväxta varianterna som är värda att satsa på. Somt måste alltid dö för att annat skall få leva, sådan är djungelns lag.

De lördagsarbetande skogsmännen var tydligen hemma på lunch för kvar låg regnrockar, hjälmar och bensindunkar. Det var synd för jag hade gärna velat ge dem en eloge för en välskött skog. De brukar den småskaligt men troligen inte särskilt ekonomiskt. De både gallrar och avverkar ytterst varsamt och det händer till och med att de rensar upp riset efter sig så att de små hyggena trots allt blir framkomliga.

Inte för att jag har bråttom, men det är inget roligt att snubbla sig fram bland grenar och ris. Det är skönt

att kunna gå i lugn och ro och att ha gott om tid i skogen. Jag vill kunna gå och lufsa, stanna och se mig omkring och verkligen leva mig in i det jag ser och upplever. Det går bara inte att stå still för länge, då anfaller skogens alla myggor och friden förbyts till en intensiv irritation.

Idag är en lugn och stilla dag då jag faller in i hundens långsamma lunk. Hon håller ett tempo som alltid enbart är anpassat till nuet och är helt oberoende av eventuella framtida aktiviteter. I Sallys sävliga rike har Kronos inget inflytande. I skogen upplöses tiden och därmed planerandet och åldrandet. Skogen skiter i vilken dag det är och den förmedlar inga telefonsamtal. I det stora livet längtar vi hela tiden till nästa lön och får på så sätt tiden att löpa amok. I skogen behöver jag inga pengar, där finns inget som pengar kan köpa, där står tiden still.

18 juni, 14° regn

Jag skall be att få introducera min tankesten som jag nu har invigt trots att sitsen var aningen blöt. Den är cirka 80 centimeter hög, två gånger en meter och flat som ett matsalsbord. Trots att den ligger relativt nära bebyggelsen är detta ändå inget som man störs av. Den är högt belägen på ett gammalt hygge där de nyplanterade granarna nu vuxit sig meterhöga.

Bakom mig börjar storskogen men just i skogsbrynet växer både björk och rönn och till och med en och annan ek. Detta stora hygge hör till ett av dem som blivit röjda, visserligen lämnades några ofantliga rishögar kvar här och där men eljest är framkomligheten perfekt. Marken är täckt av gräs, ljung och för stunden ett ljuvligt blommande lingonris.

Bredvid min sten finns en jättelik gammal stubbe, stor så den skulle kunna tjäna som ett matsalsbord och runt omkring står fem höga tallar kvarlämnade i ensamt majestät. Rakt nedanför den stora öppna slutningen löper en dalgång genom vilken det rinner en bäck, som här och där breder ut sig till sumpiga mossmarker. Här finns mat, vatten och skydd åt rådjuren, genom den långa dalen går en strid ström av djur varje kväll.

Utsikten är på inget sätt remarkabel, därtill ligger min sten alldeles för lågt men likväl ser jag husen på andra sidan Gerdskan och även en flik av bergen borta vid Brobacka. Från stenen har jag i alla fall full utblick över hela hygget och de närmaste omgivningarna.

Att sitta på denna helt vanliga sten som ingen annan ens skulle offrat ett ögonkast på ger mig en känsla av att vara ett med naturen. Som höken på spaning kan jag se allt som rör sig. För några år sedan låg denna sten mitt inne i skogen och snart kommer den att göra det igen när granplantorna vuxit sig stora. Fram till dess skall den få bli mitt lilla refugium där jag kan sitta och reflektera över allsköns trivialia.

19 juni, 15° mulet

På stigen ner mot ängen stod jag en lång stund och betraktade en svart snigels makliga framfart, om man nu kan kalla det fart. Den var stor och glänsande och i all sin saktmodighet utstrålade den en viss pondus och självsäkerhet. Det är fascinerande att kolla in typer som har det tålmodet att de kan lägga ner ett par timmars tid att ta sig över en stig. Snacka om att vara torsk på att gräset är grönnare på den andra sidan.

Jag kan ofta stanna en lång stund bara för att glo på en mossbelupen stubbe eller något annat som i all sin enkelhet ger mig en stor skönhetsupplevelse. Tyvärr har det alltid varit vid dessa tillfällen då jag fallit in i en meditativ koma som hunden har passat på att smita.

Eftersom jag har satt mig i backen på att hon inte skall få rymma igen så håller jag henne för närvarande under intensiv bevakning. Detta är inte helt problemfritt för till och med på ängen är det nu svårt att alltid veta var hon är, när bara en liten nostipp sticker upp här och där i det långa gräset.

Men hunden verkar ha vant sig vid de nya reglerna som säger att hon överhuvudtaget aldrig får vistas utom synhåll för mig. Hon känner på sig att det gäller att hålla sig i skinnet om hon inte skall drabbas av den stora vreden. Faktum är att de gånger som jag har provat att vissla in henne har det fungerat perfekt. Sally har inte sett mig men jag har sett henne och när jag visslar så reagerar hon blixtnabbt och kommer som ett skott.

Där ser man vad lite ont men nödvändigt våld ändå lyckas åstadkomma. Det är alltid en balansgång, jag vill inte ha en kuschad jucke utan en stolt och självständig hund som ändå faktiskt måste komma när jag ropar. Jag vill försöka få henne medveten om att denna regel inte är till för att bevisa min maktfullkomlighet utan för att hon skall kunna slippa att alltid gå i koppel.

Den är för bådas vårt bästa, jag vill inte släpa runt på henne och hon vill helst kunna nosa fritt i sin egen takt. Alternativet är ett uteliv i band och det skulle ingen bli särskilt lycklig över. Därför måste jag tyvärr ta till maktmedel och tjata och nöta tills min visselsignal sitter som inopererad i hennes ryggmarg.

Hjärntvätt kallas det egentligen och är endast tillåtet på hundar och TV-tittare.
20 juni, 14° regn och åter regn

Det regnar katter och hundar, minst hela kennelklubben och tjugovis med kattutställningar. Det har regnat i flera timmar och väderleken har ännu inte fattat vitsen med time-out. Väldigt snart måste hunden ut och jag är alldeles ensam hemma.

Olyckskorparna har kraxat flera gånger: Snart skall du se, då sitter du där, ingen annan bryr sig om den där hunden, du får själv gå ut med den, morgon middag kväll, då ångrar du dig allt, vänta bara. Just idag är jag nästan beredd att ge dem rätt. Men bara nästan.

Igår när vi gick ut var det uppehåll men när vi hade kommit precis så långt hemifrån att det inte längre var någon idé att vända tillbaka så började det fullkomligt att vräka ner. Så har det hållit på de sista dagarna att så fort jag har gått ut har det börjat regna och med ens jag har kommit hem så har det slutat. Därför måste man ju faktiskt se dagens envisa väderlek som en viss förbättring för nu råder det ingen som helst tvekan om hur den närmaste framtiden kommer att te sig och vilken sorts kläder den tarvar.

Sålunda kan man ju faktiskt vända och vrida på verkligheten och få den att se någorlunda ljus ut. Att alltid försöka hitta något bra att ta fasta på gör eländet något mera uthärdligt. En jobbkompis till mig väljer i stället att konsekvent, i alla lägen förutsätta att precis allting kommer att bli helt nattsvart. Enligt denna synvinkel måste varje förändring tvunget bli en förbättring. Det är faktiskt inte heller en så dum livsfilosofi.

Jag skådar ivrigt ut genom fönstret efter minsta tecken på att regnet möjligen börjar avta en smula. Det verkar i alla fall bli väldigt gott om körsbär i träden här utanför. Hunden sover fortfarande. Om jag sitter alldeles tyst kanske hon glömmer att jag är hemma. Ack vad jag bedrog mig, just som jag skrev detta så kommer hon nervöst lunkande med tungan så där löjligt på svaj. Det är bara att dra på sig paltorna och klafs ut.

22 juni, 12° regn och lite sol

Jag var hemma som hastigast efter jobbet bara för att gå ut med hunden i hällregnet och ilade sedan vidare till andra åtaganden. Vissa dagar finner jag helt enkelt inte någon tid och absolut ingen ro till att sätta mig och skriva. Turerna med Sally blir till något nödvändigt ont som måste klaras av med rimligt resultat på kortast möjliga tid.

Nu i kväll när vi var ute hade det klarnat upp och den röda kvällssolen glimmade mellan trädstammarna. Det gick inte den minsta lilla krusning på sjön och över vattenytan låg ett tunt skikt av dimma. För ett litet kort ögonblick kunde jag släppa all stress och slappna av i ett naturligt viloläge. Sedan började tankarna att fladdra och hjärnan spann vidare på alla projekt och planeringar som fyller min vakna tid. Jag måste försöka tänka på att det är jag själv som försätter mig i dessa taskiga sitsar där aktiviteterna rusar på snabbare än vad jag orkar följa med. Ingen annan tvingar mig till de uppdragen som ligger som lök på laxen ovanpå det ack så nödvändiga löneslaveriet.

Hur ofta har jag inte funderat på att göra en "Henry David" och bosätta mig likt Thoreau ett år eller två i en liten koja nere vid sjön. Det största problemet skulle bli maten. Det går inte att fiska utan fiskekort eller att jaga utan licens i dagens förmyndarsamhälle. Åtminstone inte så pass nära staden. Men även Thoreau gick och handlade ibland, var han nu fick pengar ifrån. De böcker som han hade tryckt upp på eget bevåg låg ju bara och samlade damm. Det är en ynka tröst för oss barfotapoeter att inte ens han var efterfrågad.

Nu jobbar jag stenhårt på att någon gång kunna slippa att jobba och vara fri att strosa runt med min hund närhelst jag så behagar. När den dagen väl kommer hoppas jag ha min lättja i behåll. Egentligen är det vi notoriskt lata människor som arbetar mest, för ingen annan lägger ner en sådan otrolig energi på att finna ut alla upptänkliga sätt för att kunna slingra sig ifrån ett jobb.

23 juni, 10° regn

Idag är jag riktigt förbannad. Medan jag var ute och handlade gnagde hundskrället sönder mina bästa svarta boots och slukade dessutom en flik av grabbens nyinköpta Adidas-fotbollsskor. Hela innandömet är utrivet och det känns som att gå i ett par kartonger.

Det är mycket nu. Föggeriet är ute efter mina avdrag och besiktningen skall vi bara inte tala om. Ombesiktning på en felställd strålkastare måste vara ett fall för Europadomstolen. Jag trodde vi skulle få köra omkring som i Italien nu när vi är med i EU. Jag undrar förresten om man får ta med hunden till Italien nu för tiden, det borde man nästan få om hon är ordentligt vaccinerad, det får jag ta och kolla upp.

På gården sprang ungarna omkring med termobyxor och mössa och i morgon är det midsommar. Det börjar likna sommaren 1988 då det var exakt samma temperatur på midsommarafton som på nyårsafton. Det enda positiva jag kan komma på idag är att jag i alla fall inte har semester.

Det händer inte så mycket i skogen nu längre när våren vuxit sig färdig. Vi skrämde upp en häger nere i vassen som flaxade iväg med tunga vingslag, annars har det varit relativt dött även på djurfronten. Det är rätt symtomatiskt att det låg en död mus på stigen, som hunden lyckligtvis sprang förbi och missade.

Hon har blivit förbluffande snabb på sista tiden. Det är inte längre den där valpiga, rultiga löpstilen utan hon sträcker ut ordentligt och får upp en vansinnig fart. Speciellt ner för den sista stigen på väg hem, där jag ibland blir riktigt rädd att hon skall bryta både ben och nacke av sig.

När hon känner på sig att hon inte återvänder tillräckligt snabbt när jag visslar kommer hon krypande med svansen mellan benen. Tänk vilken makt över henne som hon tillåter att jag tar mig. Hon är så snäll så hon kan inte vakta sin egen mat ens. Skulle hon helt plötsligt bli avprogrammerad och vilja gå sin egen väg skulle jag inte ha en chans gentemot hennes snabbhet, styrka och vassa käftar.

Jag hyllar naturen men skulle samtidigt inte klara mig ens en kort tid utanför samhället. En hund skulle kunna hjälpa mig att överleva men jag skulle inte vilja ha den som motståndare när det blir knappt om föda. Det tål att tänkas på ibland, hur otroligt sårbara vi egentligen är och vad som skulle hända om all civilisation bara bröt ihop.

24 juni, 23° sol

Idag kom sommaren och äntligen kunde man sitta ute och grilla och dilla över en flaska vin eller två. Det fina vädret anlände precis lagom till midsommar, hunden ligger hela dagen under parasollet i trädgården och flåsar. Hon är den enda som inte gillar värmen. Men hon har fått bada två gånger idag, en gång vid bryggorna nere vid Gerdskan och ett kvällsdopp nere vid Agnsjön.

Hon är inte ett dugg rädd för vatten längre utan simmar som en fisk och idag dök hon till och med i från bryggan. Kvällens bad var av det mer spontana slaget och avslutades tyvärr med en gyttebrottning med grannhunden på hemvägen från ängen. Så mitt i midsommarnatten fick jag stå och duscha hunden.

På tal om grannens hund så har Sally börjat morska upp sig ordentligt. Hon ger sig inte i första taget utan reser ragg och utmanar Jackie på en rejäl kamp om dominansen. Till slut får hon med ålderns rätt ge vika men hon tar det inte alls som självklart längre att det är hon som skall ner på rygg först.

Hundarna är precis som ungarna, de kan inte leka tillsammans utan att någon måste bestämma. Det finns inget utrymme för samarbete eller demokrati utan vissa skall nödvändigtvis ta makten och alla andra skall lyda. Att människorna utvecklades till skapelsens krona berodde just på förmågan att övervinna det djuriska vi har med oss i generna och att vi kunde lära oss att ett planerat samarbete var det enda sättet för arten att hävda sig mot sina större och starkare animaliska kusiner. När man nu ser hur det har utvecklats så vete sjutton om det inte hade varit bättre att vi hade hållit oss på hundarnas och barnens nivå, låtit någon bestämma och gett fan i utvecklingen.

25 juni, 24° sol

Ängen är som ett vidsträckt hav av midsommarblomster och allehanda vackra sorters gräs som vajar svagt i vinden. Allra finast är nog de stolta och taggiga tistlarna som står bortåt skogen och som just skall till att slå ut sina lilafärgade bollar. Det är fascinerande med den enorma artrikedomen som ryms på denna äng. Jag avundas alla dem som har lyckats sätta sig in i botanikens mysterier. När jag söker ett blomnamn i en flora finns den antingen inte med eller också hittar jag ett halvdussin exakt likadana varianter.

Idag gjorde jag samma misstag som förra gången det var så varmt och travade ut på skogspromenad endast iförd linne och shorts livligt applåderad av traktens alla blodsugande invånare. Det fick bli en ilmarsch där knepet var att se till att varje liten bar kroppsdel hela tiden hölls i rörelse.

Jag tror att jag avslutar med att skriva om ormvråken nere vid bäcken som vi idag kom alldeles inpå livet. Den flög upp bara ett par meter framför oss på den långa raka stigen efter bäcken och gled sedan iväg med tysta majestätiska vingslag. Vi kunde följa den med blicken längs med hela stigen ända ner till sjön där den satte sig i en tall. När vi kom fram dit så gav den sig upp i de högre rymderna och började cirkla runt oss ovanför trädkropparna. Fri som fågeln.

26 juni, 26° sol

I gårkväll ställdes saker och ting på sin spets. Jag var tyvärr inte själv vittne till det hela utan har fått historien i andra hand från Sallys matte, tillika denna aftons hundrastare.

Vad som hände var att hunden, lös och ledig på väg ner mot ängen för en sista kiss innan natten, helt plötsligt stod öga mot öga med ett litet rådjurskid som hade parkerat två meter längre fram på stigen och som inte hade några avsikter att flytta på sig.

Kommandot "Stanna" brukar gå bra i alla lägen, speciellt om det är något nytt och okänt, och det fungerade även i går. Hade det varit någon riktig jaktinstinkt i hunden hade ju matte inte hunnit fram och koppla hunden utan då hade hon flugit rakt på och gjort slarvsylta av det lilla djuret.

Det måste vara umgänget med vår kanin som gjort att hunden fått inpräntat i sig att små djur jagar man inte utan dem leker man med (så gott det nu går). När förtrollningen bröts ville Sally till varje pris fram och hälsa och undersöka om detta djur gick att leka med eller inte. Mamman stod en bit bort i snåren och övervakade mötet, inte särskilt orolig hon heller.

Efter uträttat ärende nere på ängen mötte de rådjuren igen som fortfarande stod kvar på stigen. De bägge paren tittade på varandra ett tag till, sedan tyckte ingen att det var så roligt längre utan man gick var och en till sitt. Nu har vi i alla fall fått rejält bevis på att det är inte mycket jakt i Sally och det känns betryggande att veta även om man naturligtvis aldrig kan lita fullt ut på att det inte kan dyka upp, för instinkten ligger ju kvar någonstans i generna, från den tiden då hundarna själva fick skaffa sig sin mat.

27 juni, 26° sol

Detta har varit en omvälvande och remarkabel dag i hundens liv. För första gången såg och badade hon i havet och dessutom åkte hon båt. Det började med en lång bilresa, något hon inte tycker om. Hon börjar dregla redan vid garageporten och idag var det också hemskt varmt och trångt i bilen. Hon spydde två gånger innan vi kommit ut ur staden men sedan gick det bättre.

Efter mycket baxande och trugande fick vi ner henne i svärfars gamla träbåt och sedan bar det ut på havet. Saliven rann även på båten, men mest av gammal vana tycktes det. När hon tänkte på annat och glömde av att vara rädd var hon helt normal. Sedan mötte vi några skärgårdsbåtar som drar upp hemska vågor och när det gungade började det rinna ur mungiporna igen men jag tror ändå inte att hon var sjösjuk. Det värsta för henne och för mig också för den delen är trots allt dieselavgaserna.

Vi gick till en liten ö och när vi skulle gå iland fick vi lyfta och släpa ner henne i dingon först. Hon ville egentligen ingenting utav fri vilja nu när det var så mycket nytt omkring henne. Dock när vi närmade oss land så slängde hon sig i vattnet på eget bevåg och klafsade den sista metern upp i tången.

Under en förtvinad men ändå ganska tät strandtall fick hunden sin fasta punkt med mat, vatten och en filt. Där låg hon sedan och njöt i skuggan när det blev för varmt men först skulle hon bekanta sig med omgivningen. Det var lite ovant att gå på klipporna, hon slant hit och dit men efter ett tag klättrade hon som en bergsget uppför branta stup. Ner i vattnet ville hon direkt men det dröjde tills jag själv hade gått i innan hon kom simmande ute på det djupa. Sedan badade hon i stort sett varenda gång som någon i sällskapet var ute i vattnet.

När vi sent omsider packade ihop för att fara hem så satte hon sig demonstrativt under sin tall och vägrade att röra sig ur fläcken. Hon hade haft en ljuvlig dag och ville förstås inte avsluta den, i synnerhet inte med båt och bilåkning. Jag fick gå upp och koppla henne för att få ner henne till båten men sedan gick hemresan mycket bra och hon kräktes inte ens i bilen.

28 juni, 28° sol

Ny dag inklämd mellan två arbetsnätter och kugghjulen börjar genast att slinta i maskineriet. Min inbyggda klocka vet inte vad den skall tro, om det är natt eller dag. Det är rent hopplöst att försöka sova på dagen i denna värmen. Möjligen om jag gick ner och badade att jag skulle kunna somna under ett träd.

Hunden orkar ingenting heller. Det är knappt att vi tar oss runt sjön vilket vintertid var den absoluta minimirundan som alltid tarvade ytterligare en extra långpromenad samma dag. Nu gör hon några valhända ruscher över ängen, sedan är hon helt färdig och lufsar så sakteliga några meter bakom mig med tungan släpande nästan ända nere till marken.

Alla andra njuter, det är bara långhåriga hundar och nattarbetare som hålls i skuggan och svettas och lider. Jag har sovit ynka tre timmar denna stekheta dag och lyckas jag inte få ytterligare några timmars sömn vet jag inte hur jag skall klara av att jobba i natt.

Bara för att det var så himla länge sedan vi var ute i tassemarkerna så drar jag med Sally en sväng på kvällen till storskogen, strax innan jag skall åka och jobba igen. Nu var det lite svalare men jag kände mig

alldeles yr efter dagens misslyckade sömnförsök. Jag tog höga kliv som en gammal pundare för att inte snubbla på stenar och rötter men lyckades istället trampa på mina egna skosnören så jag stöp raklång tvärs över stigen och skrämde hunden. Hon tittade frågande på mig och undrade säkert vad jag hade för mig.

Sally hittade en rest från det gamla kokadavret nere från mossen. Så var hennes kväll räddad och jag kunde sätta mig på en stubbe och pusta ut i värmen. I morse när jag kom hem klockan sju låg den rackan och sov som en stock. Hon orkade inte ens lyfta ett ögonlock när jag föreslog en morgonkiss. Hon har blivit en riktig lathund nu när den lilla valpblåsan vuxit sig stor.

Hem längs Marydsvägen stannade jag och plockade årets första smultron som mognat i ett solbelyst dike. Jag hade helt glömt bort hur ljuvligt det smakar. Om ett par dagar går det säkert att få ihop ett fullt strå.

29 juni, 22° sol

Hunden var oerhört loj idag trots att det inte var riktigt lika varmt. Hon höll knappt styrfart genom skogen. Inte bara myggorna anföll mig när jag fick stå och vänta på henne. Myrorna kröp över mina fötter och en ettrig skogsmyra lyckades faktiskt bita mig på magen. Då är hunden rätt långsam.

Jag upphör aldrig att förvånas över den enorma artrikedomen ute på ängen. Idag gjorde jag en liten test. Jag ställde mig mitt på ängen och på några få kvadratmeter runt omkring mig plockade jag ett grässtrå av varje sort som jag såg. Jag fick ihop sjutton olika som jag tog med hem och satte i en flaska.

Vi kom till ett nytt ställe i skogen idag där en låg dunge med små ekar växte mot en berghäll. De torra eklöven frasade i vinden mot den nakna stenen så det lät precis som om något djur röjde runt inne i snåret. Hunden blev rädd men hon reste inte ragg och morrade som eljest utan hon ställde sig och skällde högt och kraftfullt. Det var första gången som jag har hört henne verkligen ge skall. Jag var inte säker på om hon ens kunde skälla.

På väg hem gick vi rakt in i ett rådjur igen. Det är konstigt att vi aldrig ser dem ute i storskogen utan alltid alldeles intill bebyggelsen. Det har säkert något med mathållning och växtlighet att göra. Jag har läst att rådjuren är verkliga gourmeter som ratar allt vardagligt och endast håller till godo med säsongens primörer. Det är likadant med hunden, torrfodret kan stå orört halva dagen men blandar jag i lite hemlagade rester slukar hon rubbet i ett nafs.

Sally hittade en skosula i skogen idag. Ett fynd fullt i klass med levern som hon fann i våras. När hon såg att jag tittade på henne släppte hon sulan och gick därifrån. Jag tyckte det var lika bra att vara konsekvent. En oskyldig sula i skogen kan lätt leda till oönskade följder i hallen.

Jag är glad så länge rådjuren inte vågar sig fram till mina rosenbuskar. Dit har jag istället tvångsförflyttat alla nyckelpigor som jag hittat för att de om möjligt kunde decimera den stora bladlösskolonin som redan hittat de läckra små knopparna. Att äta eller ätas, det är frågan.

30 juni, 23° mulet

Från och med i dag har jag fyra veckors semester och som ett brev med morgonposten dök de första mörka molnen upp. Det är helt i linje med min bistra personlighet att aldrig kunna få vara fullkomligt glad. Min stil ligger mer åt det trumpna hållet. Även de ljusaste ögonblicken tycker jag må ha en liten sorgeskant. Summan av kardemumman eller rättare uttryckt, kvoten mellan fröjd och elände förblir för det mesta konstant. Precis som summan av mina laster.

Vi firar idag den nyvunna men ack så korta friheten från löneslaveriet med att gå på en riktigt lång promenad djupt in i storskogen, något som vi ej mäktat med i värmen men som går bättre denna molniga dag.

Det har inte varit mycket folk i skogen dessa soliga dagar och till och med hästarna verkar ha hållit sig hemma. Människornas varliga naturnoja har för länge sedan gått över och bär- och svampsäsongen har inte kommit igång. Ingen paraderar genom våra marker utan folk ligger och päser i hängmattorna eller passar ungar på stränderna där alla nu "are screaming for icecream".

Bara för att jag satt och skrev om frånvaron av mänsklig aktivitet i skogen så kom det plötsligt en bil körande på den enda något så när farbara vägen. Det var antagligen ägaren till den lilla byssja till sommarstuga som ligger vid en äng strax bredvid den stora mossen. Han är tillika nyckelinnehavare till bommen ute vid den stora vägen som eljest gudskelov håller skogen fri från bilar.

Även om jag är mycket förtjust i dessa fina skogsmarker så är det ändå inte precis hit jag skulle förlägga min semester. Men det är möjligt att jag är hemmablind, om man bor i en liten lägenhet långt in i staden kanske det är mysigt med ett litet hus mitt i skogen. Vad vet jag, vad vet jag.

Ju mera det mulnade på, desto bättre fart blev det på hunden som kutade på rejält när temperaturen sjönk. Innan vi kom hem kände jag de första regndropparna och sedan började det spöregna. Det är tur att jag har en massa filmer inspelade som jag inte har sett.

1 juli, 17° sol

Den årliga brännbollsmatchen i gårkväll tog på grund av regnet slut efter tio minuter och den efterföljande grillningen fick flytta inomhus. Men vinet smakar lika gott under tak vilket fick till följd att det fick bli den lilla rundan i dag. Liten och liten förresten, det är säkert drygt två kilometer runt sjön. De flesta hundar här ikring kommer aldrig någonsin ut så långt.

Granntanten som nyss sålde sin golden för att hon inte orkade med den visste inte ens om att det fanns en sjö strax nedanför husen. Flera hundägare som bor vid fotbollsplanen närmast skogen tar bara stigen halvvägs ner till ängen och vänder sedan upp igen på en annan stig. En nätt liten runda på trehundra meter får de hundarna nöja sig med. Skulle Sally ha något hum om hur det går till i den övriga hundvärlden skulle hon nog lyckönska sig till ha en visserligen väldigt lat men ändå plikttrogen och konsekvent skogsflanör till husse.

Bara för att jag var så cynisk om semestervädret igår så har solen varit framme hela dagen. Det lönar sig att klaga ibland. Den lilla sjön som vi rundade var för dagen broderad med ett pärlband av vita näckrosor längs hela det vasskantade vattenbrynet.

Ute i skogen var det kråkriksdag men de hade inte behagats att samla sig på en plats utan de satt i olika partifraktioner och skrek åt varandra. Ibland flög en kraxande delegation över från ett läger till ett annat och framförde några väl valda propositioner och kanske släppte en och annan groda. Inte för jag vet vad det handlade om, jag har en svag aning om att det precis som i andra valda församlingar mest var ett spel för galleriet där man försöker markera för de undersåtliga småkrypen hur oändlig viktiga spørsmål som måste avgöras uppe bland maktens tinnar och trädtoppar.

2 juli, 16° sol

Det var kallt idag men soligt. För svalt för att bada men för svettigt för en långpromenad så vi tog återigen lilla sjörundan och slängde oss sedan i gräset ute i trädgården. Är det för varmt är det omöjligt att ligga där och sola men idag gick det bra.

Vi hann också med en liten avstickare bort mot det allra första kantarellstället som jag hittade här i skogarna. Där fanns faktiskt några små torra knattar, inte större än tioöringar, som stretade på i det torra riset. Tyvärr blir de oftast aldrig större, det skall till massor av regn och sol om de skall ta sig på sin höga och torra växtplats.

Annars går smultronen bra nu när det är så soligt. Hunden och jag stannade flera gånger på hemvägen och plockade från vägkanten. De är relativt rena, det är oljegrus på vägen så det dammar inte. Sally gillar smultron, jag vet inte hur mycket hon hinner känna av smaken men hon glufsar girigt i sig det ena efter det andra.

Jag skröt för grannen ute på gräsmattan om att hon äter vad som helst men då bjöd han henne på en morot och det ville hon naturligtvis inte ha just då. Hade hon fått möjlighet att sno en ur kaninens bur hade det nog varit en annan femma.

Det första jag började träna Sally på med en gång som vi fick henne var att gå fot utan koppel längs med stora bilvägen. Sedan dess har vi nött på detta varje dag och ändå har hon inte lyckats få in det i skallen att hon skall gå bredvid mitt ben och inte två meter framför. Det spelar ingen roll hur fort eller sakta jag går, hon vill ändå alltid dra sig lite före. Det verkar vara som en sorts självständighetsförklaring, okey, jag vet var jag skall gå men jag håller mig här framme i alla fall bara så att du vet det. Jag gör så här för att inte vara helt perfekt i allt och spelar det egentligen någon roll för när det väl kommer en bil så skyndar jag mig ju att se till att jag går tätt, tätt intill benet.

Jag vet inte om hon tänker så men eftersom hon inte kan prata får jag väl ta mig friheten att lägga lite ord i hennes mun. Man bör ju höra bägge parter i ett mål och när hon nu inte försvarar sig själv så...

3 juli, 13° mulet

Vissa saker lär sig hunden förbluffande snabbt. I morse stack hon rakt ner i vägdiket på ett ställe där det

var smultron och började nosa runt precis som när hon får söka efter chokladgodis som vi brukar gömma för henne i vardagsrummet. Nu fladdrade hon runt med nosen bland stånden och norpade försiktigt i sig ett par bär.

Det är bara att gå "fot" tätt intill mitt ben som hon vägrar att lära sig. Hon är verkligen helskärt på mina invisslingar. Tyvärr har hon ännu inte upptäckt att jag numera står kvar på stigen och inte släpper henne med blicken när hon går en sväng i skogen. Hon tror att jag som förut håller ett jämnt lugnt tempo framåt så när jag nu visslar reagerar hon visserligen direkt men sedan sätter hon fart snett framåt och dyker upp på stigen femtio meter längre fram. Då får jag naturligtvis ändå berömma henne allt vad jag kan.

Det var rena höstvädret idag och vi gick riktigt långt. Jag såg några stora älgspår borta vid mossen men konstigt nog har jag ännu aldrig träffat på någon älg ute i "vår" skog. Det närmaste jag har varit är att jag två gånger har gått rakt på några pinfärska rykande högar med spillning. Den ena gången hörde jag älgens knakande avfärd bortåt skogsbrynet. På tåget hem härom morgonen såg jag däremot en präktig älgdjur som hade sin nattlega alldeles intill spåret.

På hemvägen idag fann Sally sitt gamla kobben som från att ha varit grapefrukts-stort nu har krympt till en golfbolls storlek. Hon blir så glad när hon hittar denna relik att hon kastar den högt upp i luften och försöker fånga den. När hon ligger och gnager väntar hon tills jag nästan kommit ur synhåll och då gör hon en tjurussning som slutar ungefär lika långt framför mig. Där lägger hon sig för att gnagande invänta mig igen. På så sätt har hon transporterat den där lilla benet runt hela skogen snart.

Hinduerna må ha sin själavandring men här har vi ett livs levande bevis på en verkligt helig ko vars innanmäte nu vandrat vidare genom en hel skog.

4 juli, 13° moln och regn

Rolig episod 1:

Sally kom springande med ett långt vedträ i munnen. Hon var på väg i full fart mot två tätväxande björkar. Jag såg på långt håll vad som var på väg att hända. Hon har ingen uppfattning alls om distanser eller längder. Flera gånger har hon varit nära att välta omkull mig när hon har kommit springande bakifrån på en smal stig med någon pinne och som har slagit till mig över benen. Nu fastnade den långa pinnen mot bägge träden, hunden får tvärstopp och slår en hel volt rakt över vedträet.

Rolig episod 2:

Jag går på höger sida på träbron över bäcken som är mycket strid efter nattens ihärdiga regnande. Jag hör hunden komma galopperande bakom mig och tar ytterligare ett steg ut mot höger för att göra bättre plats för henne på vänster sida om den smala spången. Fast nu var det så att Sally, utan pinne i munnen, faktiskt hade tänkt passera mig på det smala stället till höger så istället för att bereda plats så satte jag nu in en ben tackling som förpassade hunden i en vid bäge rakt ut i bäcken där hon mycket snopet blev sittande med vatten upp till halsen.

Det är ofta som det dyker upp små lustiga situationer när man är ute med en hund. Vädret idag var däremot inte något att skratta åt. Det var inte precis vad man önskar sig på semestern. Jag hade tänkt sätta mig en stund på min stora flata sten med den fina utsikten men just då kom det en ny skur. Men den smala snirkliga stigen över hygget är som ett litet smultronställe bara den.

Det är en genuin djurstig som inte många tvåbenta trafikerar så Sally har fullt upp med att registrera alla dofter. Den löper parallellt med bebyggelsen och i den effektiviserade människovärlden rör vi oss alltid så snabbt som möjligt in och ut mellan hus och skog och har sällan tid med någonting däremellan. Stigen tycks på många ställen helt absorberas av ljung och smågrannar men så får jag plötsligt fatt på den igen. Om inte annat så förstår hunden exakt hur den slingrar sig fram.

På den ena sidan har jag skogsbrynet med diverse lövträd längst ut mot ljuset och på den andra sluttar det ner mot sänkan med den lilla bäcken som på sina ställen breder ut sig till mindre mossar.

Detta är en rofylld stig som sakta och till synes oplanerat banar en inlevelsefull och anpassad väg genom det öppna landskapet. Annat är det med de raka och breda transportleder som vi plägar att anlägga nu för tiden, till och med om det gäller en liten stig genom en skog. Ner med träd och på med grus och rakt skall det vara. Nej, här har jag en liten djurväg som i mjuka bågar flyter runt stubbar, stenar, sänkor och träd. Den manar till eftertanke och meditation. Den skär inga sår i naturen utan är en del av den.

5 juli, 14° sol

I morse fanns det inte ett moln på himlen. Det verkade bli en het dag så vi gick ut tidigt. På ängen var det så bedårande vackert att jag nästan började gråta. Det långa vajande gräset och marken täckt med alla

sorters blommor och över alltihopa fladdrade fullt med små färggranna fjärilar. Nu har också de långsamma tistlarna öppnat sina runda lila bollar till allmän beskådan. Deras magnifika taggiga stänglar är säkert en och femtio långa.

I detta jordiska paradiset så nära stadens hus vistas på sin höjd en handfull hundägare varje dag. Alla andra går miste om allt det fina, möjligen att det slänger ett snabbt ögonkast när de dundrar förbi med sina bilar uppe på Boråsvägen. Så synd.

Inne i skogen var fågelsången stark och intensiv. Det finns alltid någon art som ändrar tonfall när vi kommer gående och stör. Sedan hör jag hur varningssignalen fortplantar sig längs stigen ju längre fram vi kommer. Idag verkade alla fåglar glada över att det hade slutat regna. Nu tittade alla mygg och knott fram igen så här bjöds det på nya skrovsmål.

Hästen hade varit ute tidigt och gått den smala stigen bakom sjön. Det var färskas spår i leran och mitt på stigen där det var som smalast låg en jättelik skithög som rök och luktade hemskt illa. Både hunden och jag fick ta en liten omväg in i bushen för att överhuvudtaget ta oss förbi. Mitt i dyngan satt en fet kritvit skogssnigel och smorde kråset. Inte visste jag att sniglar åt hästskit.

Hunden ville nog inte ha det riktigt så färskt eller så har hon vuxit ifrån dessa perversiteter. Nu har bären börjat mogna så det finns annat för henne att äta. Längs denna stig växer alla de fina lärkträden vars smala raka grenar är fulla med små gröna kottar. Jag tycker att det är något visst med lärkträd, skogstjärnan är min favoritblomma, lon det djur jag tycker bäst om och lärkträdet det träd som jag föredrar framför alla andra.

Det fanns inga flöjtspelande flummare ute i skogen idag men vinden låg på så att den skapade ljuv musik i kraftledningen. Med risk för leukemi stod jag under stolparna en lång stund och lyssnade på en svag mystisk ton som steg och sjönk i ojämna intervall. Jag var och tittade till mina kantarellknoppar också för att se om de kommit sig något efter allt regn men de var precis lika små som förut. Till sist blev det smultronfrukost längs vägen. Det gäller att jag håller mig framme för att få några bär själv.

6 juli, 14° mulet

Det vi har här alldeles utanför knuten är ingen förmänskligad förortsskog. Det är inget välanpassat rekreativt område och det saknar både motionsslingor och papperskorgar. Denna skogen saknar till och med skräp. Papperskorgar verkar nämligen vara det största incitamentet för folk att börja slänga saker hur som helst. Ge folk en korg och de gör allt för att missa den.

Här finns istället en gammal hederlig skog som ser ut som skog är tänkt att se ut. Den är som en sorts norm, en likare eller en sinnebild. Den är som en äkta folkskog, lika vanlig som vatten och lika självklar som sig själv.

Här finns de höga glesa tallnejderna med blåbärsris och ormbunkar. Här finns den täta granskogen med stora mossbelupna stenar och ogenomträngliga snår. Här finns den vida mon med knotiga enar och blanka lingontuvor. Här finns den slyniga blandskogen med soppsvampar och lummiga bäckar. Här finns alla de sankade mossmarkerna med smala små tallar och härliga busksnår för älgarna att stå i och beta av de vita dunblomstren.

Och så finns här även de underbara ängarna som förut varit uppodlad människomark men där naturen nu återtagit kommandot och där den slösar för fullt med allt vad den kan åstadkomma i blomprakt och artrikedom.

Skogen är inte planterad, inte konstruerad eller manipulerad. Den gör inget väsen av sig och den är näst intill opåverkad av mänskliga aktiviteter. Den gör sig inte märkvärdigare än vad den är, den är en sketen normalskog och det står den för. Den söker ingen uppmärksamhet, den vet att den kommer aldrig att komma ifråga i några reservatsplaneringar.

Men trots att den bara står där så drar den mig liksom till sig. Den låter mig sjunka in i dess omedvetenhet. Den låter mig släppa det civilisatoriska taget, den tar mig tillbaka, den visar mig vägar till mig själv. Den är min terapeut.

7 juli, 16° mulet

Det var uppehåll i morse men det hade tydligen regnat hela natten. Som vanligt tänkte jag inte på att ta på mig regnbyxor när vi skulle gå ner över ängen utan jag nöjde mig med ett par stövlar. En liten bit ut på ängen var jeansen lite blöta men ändå tillräckligt torra för att inte vända om. Lite längre ut var byxorna jättevåta men då känns det för långt att gå tillbaka. När vi kom in i skogen var hunden lika blöt som om hon kom direkt ur sjön och jeansen var genomdränkta ända upp till ändan. De var tunga, stela och kalla

och om jag tog dem av mig skulle jag nog kunna vrida ur en liter.

Den stora hästblaffan var rejält naggad i kanterna. Den ger tydligen många av skogens småkryp ett extra kosttillskott. Idag hoppade det runt ett litet grodbarn, inte större än min tumnagel, bland de stora hästlortarna.

De första blåbären var mogna idag. De var inte alls så sura som jag hade trott. Sally fick sig en näve hon med, och det gick ner. Men kantarellerna vill sig inte trots den våta väderleken. Sally hittade en humla bland blåbärsriset. Hon älskar alla djur, de är hennes presumtiva lekkamrater hur små de än är. Hon hade mycket skoj med den lilla hamstern innan den dog. Ja det var inte av hjärtattack, det var faktiskt av ålderdomssvaghet.

Humlan hade inte hunnit ta skydd för regnet och hade uppenbara problem att lyfta med sina nedfuktade vingar. Detta utnyttjade hunden till ett lustigt bus som helt enkelt gick ut på att klämma ner ena labben över humlan, sedan lyfta på tassens och se om den fortfarande rörde sig. En stackars ynklig liten blöt humla har inte stort val annat än att ställa upp som ofrivillig partner. Men det slutade väl. Det var en mycket omtöcknad humla men den överlevde faktiskt att få ett antal hårda hundtassar rakt i huvudet.

8 juli, 17° mulet

Det har varit en mörk och fuktig dag. Regnet har hängt i luften men liksom inte släppt taget om den stora gråa filten där uppe. Det ville inte bestämma sig om det skulle ner eller bli kvar utan avsondrade istället en dov och tung våta som lade sig över själen som en disktrasa.

På Marydsvägen kavade en kolsvart blänkande skalbagge över asfalten. Jag spådde den en ond och bråd död under nästa Firestone men fick faktiskt tji för på hemvägen en dryg timme senare mötte vi samma lilla kryp som precis hade satt sig i säkerhet vid vägrenen på den andra sidan.

Ute i skogen provade jag ett av mina mer avlägsna svampställen och se där var det fullt med skapligt stora kantareller. Vid gott mod fortsatte jag till mitt allra bästa ställe men där kände jag knappt igen mig. Där var alldeles nyligen avverkat och inget ris var ännu rensat utan täckte hela min fina kantarellplantage. Så kan det gå.

På eftermiddagen bröt solen fram och skingrade de tunga regnskyarna. På kvällspromenaden satte jag mig på min meditationssten och såg solen sakta försvinna västerut i ett orange-lila töcken. Tio minuter härdade jag ut, sedan var jag helt insvept i ett moln av knott. Någon direkt avslappning blev det liksom inte tal om.

Knotten yrde upp nerifrån den sumpiga dalsänkan där vi skrämde upp ett rådjur när vi gick över bäcken. På flykt undan de små plågorisen hittade vi några otroliga blåbärsstånd ute på det gamla hygget. Ett par buskar var överfulla med saftiga söta bär medan de andra runt omkring var helt tomma. Precis som om Bildt hade hjälpt den Store med att fördela gracerna på denna lilla plätt av vår jord. Sally satt där och slukade mest allt vad där var, inte helt olikt en viss björn som det visst sjungs om i visan.

9 juli, 23° sol

Äntligen kom sommaren tillbaka. Nere på ängen stod vissa timotejstrån och tistelstänger nu lika långa som jag själv. Det kändes som att vara förminskad till Nils Holgerssons storlek och vandra i en djungel där grässtrån som normalt brukar vara på marken nu befinner sig i ögonhöjd. Överallt blommade det gult, vitt, blått och rött. Det finns liksom ingen hejd på vad naturen krämar på med och ibland blir det nästan för mycket av det goda.

Varma dagar måste vi ut tidigt. På ängen var det redan för hett men inne i skogen dröjde det sig kvar en befriande svalka. Trots det så orkade vi inte mycket mer utan flåsade tillbaks hemåt mot skuggan. Men sedan fastnade vi i diket och plockade smultron. Precis som igår fick jag ihop ett långt fullt strå att ta med hem fast vi hade ätit oss nöjda både hunden och jag. Det är strålande smultrontider nu.

Hunden låg och sov hela dagen för att slippa ifrån värmen. Först framåt kvällen orkade vi oss ut igen. Vi satte oss vid min stora sten, jag lyssnade på barnen som sparkade boll på grusplanen på andra sidan dalen och Sally hittade fullt med gamla härligt murkna gnagepinningar.

Ikväll kom vi lite före knotten så jag kunde sitta i lugn och ro och beundra de fem långa furorna som av någon anledning blev kvarlämnade mitt på hygget när resten av skogen togs ner. Sedan plockade vi blåbär igen och gick hem till den rutinmässiga fästingskontrollen som vi genomför efter varje pass ute i markerna. Det är mycket bättre om man lyckas upptäcka de små bitska krypen innan de sugit sig fast. Ikväll var vi dock rena medan grannen som varit nere på ängen med sin hund hade flera stycken både på sig och på jucken.

10 juli, 23° sol

I morse var det mulet när vi var ute men sedan kom solen fram igen och värmdes på ordentligt. Vi gick ner till den lilla sjön som ligger alldeles invid ängen. Den är inte stort större än en tjärn, helt rund och uppskattningsvis tvåhundra meter i diameter.

Den har blivit som Walden för mig men heter egentligen Agnsjön. På ett enda ställe är det möjligt att någorlunda torrskodd ta sig fram till vattnet och dit gick vi idag. Jag trodde att hunden kanske skulle hoppa i men vattnet var nog för mörkt, stranden för sumpig och näckrosorna för täta. Hon nöjde sig med att nosa runt i vassen och dricka lite vatten.

Runt benen på oss hoppade det fullt med små grodor men deras kamouflagefärg gjorde att hunden aldrig såg dem. Jag hade ett rysligt sjå med att inte trampa på dem. Jag tittade till de små silesåren som växer i bland vassen och mossan i strandkanten. Det tog en stund innan jag lyckades lokalisera den oansenliga växten men sedan såg jag att de fanns överallt.

Jag vet inte om det stämmer men jag har hört sägas att detta skall vara en av de få, kanske rentav den enda, köttätande växten i Sverige. Den kan i alla fall rulla ihop sina taggiga och klibbiga små blad och lätt innesluta en liten mygga eller någon annan mindre insekt. Vad de sedan gör med den vet jag faktiskt inte. Det är väl inte precis som "Little shop of horrors". Inget större glufsande.

Men det är kul att det finns några udda små växter och att den fortfarande trivs och frodas där nere vid sjön trots skateboardsåkarnas ölburkar och masonitdrivor. Det är likadant vid sjön som där hemma, barnen plockar fram och leker men de plockar aldrig upp efter sig.

11 juli, 24° sol

I morse bar det iväg på semester för mig och min hund så nu blir det nog inte så förtvivlat mycket skrivet på ett tag hoppas jag. Vi lyckades att med tåg förena oss med resten av familjen som tillfälligt bebor ett sommarhus på Tjörn.

Tåget som vi skulle kliva på stod inne så Sally förstod inte riktigt vad det var för mackapär utan hoppade glatt in och satte sig. Första chocken kom när dörrarna stängdes och när allting sedan började röra sig fick hon nästan panik. Det tog en kvart innan hon flängt färdigt och äntligen kom till ro och kunde lägga sig ner. Vid varje station öppnades dörrarna och hon försökte slänga sig av och flera gånger försökte hon att tränga sig upp i sätet bredvid mig.

Däremot dröglade hon inte så farligt som när hon åker bil, åtminstone inte i början. Jag tror egentligen inte att hon är så åksjuk utan hon har fått ett psykiskt illamående som numera bryter ut som en betingad reflex så fort vi närmar oss garaget.

Lokföraren körde mjukt och långsamt, tåget var nästan tomt, luftkonditioneringen fungerade och allting verkade gå alldeles utmärkt. Men efter Lerum kommer flera små stationer på rad med häftiga inbromsningar och mycket folk och sedan längs Anten där det är som mest kurvor så ökades farten betydligt. Dessutom är där flera tunnlar där tågsirenen vräkte ur sig sina ångestvrål.

Då började hundsaliven att rinna igen och det höll i sig ända till Stenungsund. Vi bytte i Göteborg och på nästa tåg gick det lite bättre för då var hon så utmattad att hon inte orkade vara rädd längre. Hon låg mest som i dvala under sätet.

Stackars hund, men vad skall väl en husse göra, jag kan ju inte sitta som klistrad vid hemmets hård bara för att hunden har fått för sig att alla transportmedel är mer eller mindre farliga. Alternativet, som hon inte känner till, skulle ju vara ett koncentrerat hundläger på någon kennel och de är banne mig inte roliga.

12 juli, 26° sol

Huset vi hyr ligger lugnt och ganska isolerat i en skogig trakt nästan mitt på Tjörn. Trots detta har vi aldrig längre än en mil till havet åt vilket väderstreck vi än åker. Vädret och avståndet till grannarna gör att vi kan ha dörren öppen hela dagen och hunden kan komma och gå precis som hon vill.

När hon inte löper runt och nosar ute på ängarna runt huset så ligger hon mestadels i en skuggig del av trädgården och kollar på omgivningen. När vi åker och badar är hon enbart tacksam för att slippa åka med i bilen. Då ger vi henne ett grisöra att gnaga på och sedan ligger hon och sover tills vi kommer hem igen. Just när hon märker att vi skall iväg börjar det alltid rinna några droppar saliv, ifall vi skulle komma på tanken att tvinga med henne.

I sovrummet finns en heltäckningsmatta där hon stolt sträcker ut sig på nätterna och håller koll på oss. På

morgonen när hon vaknar räcker det att någon av oss går upp och öppnar ytterdörren. Helst skall hon ha utträttat det stora behovet kvällen innan, annars kommer det i trädgården, det märkte jag första morgonen. När vi har öppnat går hunden ut och lägger sig i gräset och njuter av morgonsolen medan vi andra lugnt kan somna om. Det är ju i alla fall semester.

13 juli, 25° sol

Idag besteg vi ett högt berg. Terrängen runt huset är bedrövlig. I viket fall är den inte anpassad till fotvandring. Antingen är det en tät, sank och ogenomtränglig snårskog eller också är det skyhöga branta bergsknallar som är genomkorsade av djupa diken med ljung där man inte har en aning om var man sätter fötterna. Skrevorna kan vara allt mellan en decimeter och en meter djupa, om detta vet en enkel vandrare ingenting.

En gång för länge sedan flög jag med ett litet sportplan över Tjörn. Det var en vacker upplevelse och dessutom, förstår jag nu, det enda vettiga sättet att beskåda öns natur. Helt genomsnittligt kom jag i alla fall upp till toppen med hunden flåsande i hälarna. Det kändes faktiskt nästan som att flyga. Jag såg ut över större delen utav Tjörn som är en skapligt stor ö, femma i Sverige om jag inte minns fel.

Västerut syntes havet silverskimrande i kvällssolen och en liten vit kyrka stack upp sitt torn alldeles för sig själv inne i skogen. Norrut låg Orust och mot öster avtecknade sig Tjörnbröarna, raffnaderiskorstenarna i Stenungsund och de höga kranarna i Wallhamn. Endast söderut skymdes en bit av ön av en bergsrygg som var aningen högre än min utsiktspunkt.

Är det en maktkänsla jag känner när jag står sådär och blickar ur över ett landskap eller är det att jag söker en kontroll över en värld så svår att förstå och rå på. Något konstigt är det med oss män som vi inte själva kan förklara, vi måste ha varit överallt, vi måste se, vi måste veta namnet på, vi måste systematisera och vi måste känna att vi behärskar. Så mycket energi vi slösar bort på något som det andra könet med viss rätt ställer sig helt frågande till på grund av dess ringa relevans för mänsklighetens framtidskridande. Där fick jag till det.

Nog filosoferat. Under nedstigningen fick jag förstås för mig att ta min sedvanliga genväg, som precis som den oftast plägar göra, gav mig oerhörda problem och avsevärt försenade min hemkomst. Jag fick krypa fram genom snår där ingen vit man satt sin fot sedan hedenhösarnas tid, jag fick balansera på tuvor över bottenlösa gungflyn, jag slog nytt Tjörnrekord i längdhopp över ett djupt träskdike och jag klättrade med hunden uppför lodräta bergstup.

Den sista bergsknallen var betydligt högre än träden under mig. Jag gick fram och tillbaka flera gånger innan jag hittade ett ställe där det verkade möjligt att ta sig ner. Det visade sig att jag kom ner mitt emellan bondens bikupor. Livrädd smög jag mig tyst därifrån och höll tummarna för att hunden inte skulle ställa till med något som gjorde bina uppmärksamma på de oskyddade gästerna. Framför kuporna var stora, svarta surrande moln av bin på väg in eller ut. Som tur var gick deras plikt före nöjet och både hunden och jag kom ostungna ur riskzonen.

Allt detta bara för att jag trodde att jag visste hur jag skulle ta mig hem på ett enklare sätt. Tjörn må vara käckt för badande och båtfolk men eventuella flanörer bör söka sig mer lättforcerade trakter. Ett litet tips till alla presumtiva mördare som funderar över var ni skall göra av liket. Glöm cementen och syran för på Tjörn kan ni dumpa kroppen helt öppet var som helst ute i bushen. Ingen kommer någonsin att hitta den.

14 juli, 26° dis

Vi åkte till Lysekil idag eftersom det inte var riktigt lika klart och soligt som igår. Det skulle vi inte ha gjort. Halva Västsverige hade resonerat precis som vi. Det var köer överallt, till färjor, parkeringar, restauranger med mera.

Hunden fick klara sig ensam hemma nästan hela dagen. På eftermiddagen kom solen fram och värmdes på värre än någonsin så när vi kom till huset tog vi med hunden och körde och badade. Precis innan vi kom fram till havet var det vägbulor och det blev för mycket för stackars Sally som kräcktes just som vi parkerade.

Men sedan hade hon skoj. Hon var med mig i och badade och sam så stolt ett varv runt mig innan hon fortsatte in på grunt vatten igen. Efteråt var hon i själv ett par gånger till. En stor gammal pudel kom ner och lekte en stund. Eller rättare sagt, Sally lekte med honom och han sprang runt och pinkade överallt.

Han tyckte inte om att bada så hans husse men när Sally var på vippen att locka i honom så visade det sig att det var husse som inte tyckte om att han badade. Sedan träffade Sally en liten ettrig och försigkommen terriervalp. Han var bara ett halvår men trots sin ringa ålder skulle han genast på och jucka från alla håll

och kanter. Den stora pudeln hade inte visat några sådana tendenser men den här lille krabaten var helt vild. Sally blev rätt irriterad men som hon är till hälften en golden retriever så är hon snäll mot alla små och rädd för alla stora. Hon lät den lille brunstige ynglingen hållas och slickade honom kärvänligt på nosen de få gånger hon kom åt. Mest var han i den andra hundänden och röjde.

15 juli, 27° dis

Idag skulle vi försöka att ta oss tillbaka mot hemmet medelst samma transportmedel som härom dagen. Det började illa. Två tåg kom inrusande på varsin sida om perrongen och hunden visste inte vilket ben hon skulle stå på och försökte att fly åt alla håll samtidigt.

Vi gick på i den ena änden av tåget vid en dörr som saknade den dekal med en överkorsad hund som markerar att det är en allergifri vagn. Det är mycket man skall hålla reda på. Vi hade efter mycket om och men funnit oss en plats och lyckats slå oss ner bland barnvagnar, ryggsäckar, radioapparater, sovsäckar och annat löst gods som folk är för lata för att lägga upp på bagagehyllorna.

Då kom konduktören och meddelade att där fick vi inte sitta, det var bara så att dekalen hade ramlat loss från den dörren där vi klev på. Alltså fick jag ta mitt pick och pack plus livrädd hund och försöka förflytta mig tvärs igenom hela tåget. Det gick sådär, värst var det mellan vagnarna där det är mörkt, skakigt och bullrigt. Jag fick i stort sett bära hunden över, precis som med barnen när de var små och ovana att åka tåg.

Sedan var den resan förstörd. Hunden kom inte till ro, hon flängde runt och dräglet flöt som ett vattenfall ur hennes mun och bildade ett skum precis som om hon vore rabiessmittad. När vi bytte i Göteborg vägrade hon till och med att dricka vatten. Den sista biten kröp hon in under ett säte och lade sig där som i koma. Sedan hade vi ingen möjlighet att få skjuts utan vi gick ett par dryga kilometer från stationen och hem. Sally sov hela kvällen. Som en död.

16 juli, 22° mulet

Tillbaka igen på de intrampade stigarna. Hunden ler igenkännande med svansen åt de välbekanta lukterna och föremålen. Än en gång låter jag mig faktiskt luras av det sällsynta exemplaret av *Gantus invernus* som sitter uppflugen i en gran.

Detta nötskrikeliknande föremål är i själva verket en borttappad vinterhandske i gälla färger som någon vänlig själ har hängt upp till allmän beskådan i hopp om att ägaren skall ha vägarna förbi. På håll ser den precis ut som en fågel och innan den hamnade i granen hade hunden många ystra lekstunder med denna förträffliga läderleksak.

Skogen är nu full med stora söta blåbär som bara väntar på att bli plockade. Problemet är att det tar en sådan evinnerlig tid att skrapa ihop till och med en mycket liten blåbärssamling, och att även skapligt många bär för ögat ser ut att vara nästan ingenting alls. Det är på så vis ett mycket otacksamt bär att plocka.

Jag hittade också en stor kantarell mitt på stigen vilket naturligtvis gav blodad tand men hur mycket jag än sökte i grannskapet så såg jag inte en tillstymmelse av de andra familjemedlemmarna. Kantarellerna brukar inte vara sådana enstöringar. Jag måste verkligen ta och skaffa mig en rejäl flora, så många fina växter som jag ser ute i skogen. Idag fick jag syn på en liten tuva med en lummerliknande revaktig växt som blommade intensivt med små lila klockor. De fanns bara just där och ingen annanstans runt omkring. Vackert och märkligt och för mig helt okänt.

På eftermiddagen gick vi ut i de vida markerna och kom hem med en hel påse med kantareller. Där hade jag nog tur. Precis när jag hade plockat färdigt lät det som om hela tjocka släkten ut i naturen skulle gå. Sally och jag smög iväg med vår påse utan att folkmassan fick syn på oss. Svampställena är ingenting man springer och gör reklam för, sådan är den mänskliga naturen.

17 juli, 19° växlande molnighet

Det har varit en gräslig massaker, hela ängen ligger snaggad jäms med gräsrötterna. Visserligen gödslades det i våras men inte trodde jag att det skulle gå så långt att nästan hela härligheten skulle falla offer för slåttermaskinen. Bara i den sankta delen ner mot sjön kan man ännu få en uppfattning om hur vackert det var, resten är helt renrakat.

Den unga ormvraken som brukar hållas borta vid bäcken satt och mumsade på något mitt ute på ängen.

Det är ovanligt att se en rovfågel sitta på marken. Troligen har några djur som bebodde det höga gräset strukit med i den allmänna slåttern. Allt som har gömts tittar nu fram igen. Vi hittade en flik av den långa handduken som Sally sprang runt med i våras, en bit filmremsa plus en gammal skosula som också varit en kär leksak.

På vår väg över ängen och in i skogen var det som om vi förföljde den stackars ormvråken. Vi skrämde upp den från det ena gömslet efter det andra tills vi kom fram till bäcken, då svingade den sig upp i trädkronorna och försvann.

Nu på sommaren har vi sällan eller aldrig gått några riktigt långa promenader. Vi går kortare rundor men är ute minst lika länge. I kylan gällde det att gå hela tiden för att hålla värmen, nu strosar vi runt i en mycket maklig takt och har tid att stanna och se oss omkring på ett annat sätt. När man står still och tittar får föremålet en möjlighet att sjunka in och ge ett annat sorts avtryck. Jag tror att det var detta som Thoreau var ute efter, det som finns bakom det vi egentligen ser. Det krävs ett stort lugn för att upptäcka den världen, den där hundarna bor.

19 juli, 18° sol

Igår låg jag magsjuk i sängen precis hela dagen och kom inte utanför dörren. Barnen var duktiga och tog ut Sally flera gånger. Jag vet inte om hundar också kan åka på maginfluensa eller om det var som en ren sympatiåtgärd av Sally att kräkas på stora mattan just när jag mådde som mest illa. Med en sista kraftansträngning och med lite blåbärssaft i magen tog jag mig upp och sköljde av mattan i badkaret.

Idag var det på mycket darriga ben som jag gav mig ut i solskenet. Det blåste friskt och när vi hade gått en bit var jag tvungen att sätta mig ner och vila. Hela marken gungade och benen kändes som gelé.

Jag läste i morse om EU-medborgarnas syn på oss svenskar. Att vi är ärliga och vägrar att förstå oss sågs som något negativt och gav oss omdömet arroganta. Vår hänsyn till naturen kallades för naturdyrkan, även det med en negativ och förlöjligande klang. Det är bara att konstatera att vi inte förstår varandra.

Jag har just inget annat att dyrka än vår natur. Lärar, samfund, potentater och idoler går mig spårlöst förbi. Det är från naturen vi härstammar, det är den vi lever av och utan den går vi under. Jag har mer gemensamt med indianerna än med snuskiga spanjorer och fanatiska fransmän. Till och med danskarna kommer hit och svinar ner.

Det låg en boll nere på ängen som vi passade på att roa oss med. Nu kan Sally sträcka ut ordentligt, innan de slog gräset fick hon skutta sig fram som ett rådjur, fast åtskilligt mycket klumpigare. Jag kände igen bollen från vår gård där den har legat och skräpat i flera månader. Jag skulle gissa på att barnen tog med den ner i går när de rastade hunden.

Det var väldigt vått i skogen idag, det måste ha regnat rejält i natt utan att jag har hört det. Jag kände mig som en åttioåring där jag stapplade fram yr och bedrövlig. För en gångs skull var hunden långt före mig och satt och väntade.

Det fanns inga spår i leran någonstans och över stigen sträckte sig långa spindelvävstrådar som inga fotgängare spräckt. Alla är på semester. Jag ensam vandrar dessa stigar. Jag och min hund och ett antal myror.

20 juli, 18° mulet

Min hund är som en ko. Matte säger att hon är en blandras med get, gris och säl involverade i framavlandet men det är fel. Hon är en ko. Hon är rund och vänlig och hon rullar fram när hon går, precis som en ko. Hon är så snäll så hon är dum, hon är nyfiken på allt smått och hon är rädd för allt stort. Hon är rädd för nästan allting, till och med för mörkret, då kan hon ibland bli så rädd att hon ger till ett litet kort skall, eljest råmar hon bara en aning när hon är glad och nöjd.

Nu något helt annat. Detta mitt skrivande har överhuvudtaget varken något mål eller något syfte. Men förutom att det dagliga skriveriet ger mig en viss rutin så har det också en annan bieffekt nämligen att fungera som stöd för minnet när dessa dagar för länge sedan förlorat sig i gårdagens töcken.

Pudelägaren som vi mötte på Tjörn frågade om Sally, som snart är ett år, hade tappat sina mjölkttänder. När jag påpekade att det gjorde hon för ett halvår sedan förstod han hur mycket som han hade glömt bort sedan hans hund var liten. Inte för att hundtänder spelar någon roll men jag kom att tänka på mina barn. Hur mycket från deras tidiga år har jag väl redan glömt och hur lite minns jag egentligen.

En dylik dokumentation som jag nu förärrar hunden borde jag ha gjort över barnen när de var små. Vad roligt det hade varit i dag att kunna gå tillbaka till. Jag märker att även barnen har börjat glömma väldigt mycket trots att deras snabba hjärnhårddiskar borde vara både rymligare och i bättre skick än våra gamla

trånga arkiv så fulla av damm och allsköns bråte.

Det bestående minnet från när de var små är att jag alltid var trött och aldrig hade någon tid för mig själv. Jag avundas dem som kan arbeta under vilka omständigheter som helst. Mitt skrivande kräver en lugn och avskild miljö. Det enda stället jag idag finner detta på är ute i skogen, på mina promenader med min hund.

21 juli, 24° växlande molnighet

Hunden sprang och jagade sädesärlor över den kortklippta ängen där gräset nu ligger och torkar. Det är bra att det finns ett litet orört hörn kvar ner mot sjön så att jag fortfarande kan skapa mig en minnesbild över hur fint här var överallt, för ett tag sedan.

Sädesärlorna retades, de flög en liten bit och satte sig sedan och väntade ut den långsamma hunden. Det blev en riktigt fin motion. Sedan hittade hon en gammal trasig keps vid skateboardrampen plus den gamla skosulan som åker fram och tillbaka längs stigen beroende på vilken hund som släpar med den åt vilket håll. Det är käckt att ha en massa leksaker utspridda längs promenadstråket.

Idag är det tre månader sedan jag började skriva om hundens och mina utflykter och under den tiden har jag faktiskt bara missat två dagar. Det är ett starkt facit som jag är rädd att jag inte orkar fortsätta att leva upp till. Den första missade dagen var jag faktiskt ute med hunden men ändå inte kapabel att tänka, än mindre att skriva. Andra gången var i tisdags då magsjukan som jag ännu inte är helt återställd ifrån, knäckte mig.

Om någon dag tänkte barnen och jag oss på semester söderut, om jag blir lite starkare tills dess. Det var nästan så att jag fick gå och hålla mig i träden idag, så matt och darrig var jag. Hunden får vackert hålla sig hemma. Resor och nya miljöer är inte det mest primära i hennes liv. Hon trivs bäst här hemma, om inte under korkeken så åtminstone i trädgården under jasminbusken. Jag har också försökt anamma den förmågan att alltid trivas bäst där jag befinner mig för stunden men så kommer den gamle geografen i mig fram och lockar mig ut att resa.

Rätt som vi gick hittade jag en massa kantareller och då var jag trots min matthet tvungen att kolla mina andra ställen också. Jag hade inget att plocka i så till slut vacklade jag hem med varenda liten ficka fylld med svamp och dessutom båda händerna fulla. Hunden fick lunka lös bäst hon gitte, där kom träningen i att gå fot utan koppel till användning för en gångs skull.

22 juli, 18° mulet

Jag stod i valet och kvalet om jag skulle ta på mig jacka eller inte. Eftersom jag gick i skjortärmarna så började det naturligtvis att regna redan nere på ängen. Jag skyndade mig in i skogen på andra sidan medan Sally blev kvar som en liten brun prick mitt ute på det släta fältet. Där satt hon helt solo och filosoferade medan vätan började svalka hennes tjocka päls.

Det var alldeles mörkt inne i skogen och alla de vanliga ljuden hade tystnat. Det enda som hördes var vinden som rev i trädtopparna och regnets stilla strilande mot grenarna. Så helt plötsligt var det som om hela himlen hölls ut och jag fick snabbt krypa in under den tätaste gran jag kunde hitta.

Jag såg nästan inte sjön för regnet stod som en grå vägg utanför mitt skydd. Skyfallet bekom inte Sally ett dugg, hon blev liggande mitt ute i störtfloden och gnagde förnöjt på en nyfunnen gren. Ibland tittade hon lite undrande : "vad är det för en fånig fjant som är rädd för en smula regn. Eller är det möjligen kurragömma på gång, i så fall har han gömt sig ruskigt dåligt."

Efter en kvart var den värsta skuren förbi och jag trevade mig ut förvånansvärt torr. En och annan droppe som letat sig ner igenom grenarna hade jag fått i håret men skjortan var inte ens fuktig. Det var riktigt lyckat, detta att jag kunde ta mig något sånär torr genom ett sådant oväder. På hemvägen träffade jag några betydligt bättre utrustade svampplockare som var helt dränkta. De undrade nog var jag kom ifrån, rakt ut från storskogen och ändå helt torr.

Men vad är detta för semester egentligen. Nu måste jag klaga lite så får vi se om det lönar sig. Jag vet inte om jag skall skratta eller gråta. Den enda trösten i tillvaron är att vädrets makter i alla fall samverkar bra med hundens åksjuka och min alltför tunna plånbok. Havet lockar inte precis.

Över Marydsvägens asfalt dansade stora dimmoln av fuktig ånga. Det kändes som att vandra omkring i en våtbastu. Och det var vackert, nästan som älvdans över en morgonmosse.

23 juli, 17° växlande molnighet

Vi gick ut tidigt i morse, hunden och jag. Nu syns vi inte på några dagar för jag och barnen åker iväg på en kortare semester. Hade Sally inte varit så himla bilsjuk hade hon gärna kunnat följa med men som det nu är har hon det bättre hemma hos matte, som är tvungen att jobba.

De sa på TV igår att hunden har ett luktsinne som är en miljon gånger bättre utvecklat än människans. Det måste gå åt en del hjärnceller för att registrera och definiera alla de lukter som Sally träffade på bara under en enkel promenad som idag.

Trots att det var tidig söndagsmorgon körde bonden runt med en traktor på ängen och vände på gräset som bara legat och skräpat ett par veckor. Jag tvivlade ett tag på om han verkligen skulle ta hand om det. Traktorer var Sallys första stora skräck. När vi fick henne strax efter nyår föll snön varje natt och på morgnarna när hon skulle ut och kissa körde små ettriga traktorer överallt och skrapade rent under stort oljud och med blinkande saftblandare.

Nu stod hon länge och studerade traktorns framfart runt ängen, förhoppningsvis på väg att komma över rädslan från i vintras. På tal om vintern så skymtade jag flera feta domherrar inne bland träden idag. Av skogens alla fåglar är det egentligen bara domherren och kungsfågeln som verkligen håller sig hemmavid. Annars tycker jag att man träffar på alla fåglar ungefär överallt nu för tiden. Måsar och tärnor hålls vid vår lilla sjö, nötskrika och hackspett är vid fågelbordet och asfaltsflygare som gråsparvar och skator ser jag ofta mitt ute i storskogen. Någon djävla ordning måste det väl vara i en natur.

Plötsligt brakade det iväg en tråkig trast alldeles bredvid oss i buskarna och både Sally och jag fick hjärtat i halsgropen. Jag förstår inte hur en så liten fågel kan föra ett sådant oväsen, helt i klass med den stora tjädern. Och inga blåbär har jag hunnit plocka. Hoppas det finns några kvar när vi kommer hem.

24 juli, 21° växlande molnighet

Vi har vandrat runt Kullaberg hela långa dagen. Barnen klängde upp och ner för Nimis som fått ett nytt torn sedan förra sommaren. Det var högre än alla de andra "byggnaderna" och hade en spiraltrappa ända upp till toppen. Själv satt jag i en klippskrev och plockade hallon och vinkade åt barnen när de anträt någon ny höjd.

Sedan fotvandrade vi till caféet i Ramsvik och precis när vi klev in började det spöregna. Lika plötsligt som skyfallet bröt ut, lika hastigt slutade just som vi ätit färdigt. Bra timing. Efter maten satt jag i solen och läste tidningen medan barnen blötte byxbenen i de stora vågorna som slog in över piren och långt upp på stenkajen.

Det är härligt med semester. Så tycker tydligen alla. Vartenda vandrарhem i hela Skåne var fullbelagt, jag tillbringade en timme i morse med att ringa runt. Som tur är har vi tält med oss. Fast campingplatser är väl inte precis min kopp med te. Det gäller att hålla till godo när man inte varit förutseende.

Det som en gång var tänkt som den individuella frihetens högsta manifestering har nu blivit en kollektiverad institution. Det är som ett stort höghus med små lägenheter utspridda på längden i en starkt tillrättalagd natur. En fördel : man får lov att ta hunden med om man lovar att rasta den på, "för detta syfte speciellt avsedda områden". Dessutom måste den hållas kopplad. Inte undra på att tyskarna står som spön i backen med ett dylikt reglemente.

25 juli, 22° sol

Idag har vi undersökt grottorna i Kullaberg. När vi hade klättrat och klängt i en halvtimme med risk för liv och lem kom vi fram till den största grottan som var ungefär tre meter djup. Vilken antiklimax för barnen som klagade : så såg det inte ut i "Kullamannen". Jag försökte få dem insatta i filmens finesser och förklara det där med kulisser, studior och klipptechnik. Verkligheten sägs visserligen överträffa dikten men mot filmen står den sig slätt.

Det enda som var sig riktigt likt från filmen var av förklarliga skäl kyrkan. Där blev barnen nöjda. Till och med cykelställen stod rätt. Vi har alla avsnitten av TV-serien på video, därav det mycket petnoga detaljstuderandet.

Sedan gick Gustav vilse i Ängelholm, den mycket lilla staden med de många och dyra P-automaterna. Restaurangbesöket drog ut på tiden, parkeringstiden gick ut så jag skickade ut honom till bilen medan jag väntade på notan. Han hade en tjock nyinköpt bok i bilen som drog. Men när jag väl hade betalat och kom ut så var han inte där. Jag gick tillbaka och letade och fann honom till slut tankspritt irrande på torget. Han hade glömt gångtunneln alldeles bredvid restaurangen.

26 juli, 24° sol

I förmiddags gjorde han det igen. Vi kom ner mycket tidigt till stranden, nästan först. Efter ett tag gick barnen upp i dynorna och lekte där en knapp timme. När de kom ner igen var stranden helt fullproppad med folk, det var ungefär armlängds avstånd som gällde. Cesar hittade mig genast men inte Gustav. Jag fick bana mig lång väg rakt genom köttberget för att återbörda honom med de sina.

Jag borde lagt mig på hundavdelningen istället. Ängelholm har nämligen varit flott och avdelat två små hundrametersbitar av den sju kilometer långa stranden åt hundar och deras ägare. Vi bockar och tackar. Hade reservaten inte placerats så himla avsides och otillgängligt så hade jag hellre legat där, även utan hund. Jag har mycket stor erfarenhet av Ängelholmsborna. De är i gemen inskränkta, snåla, gnälliga och dumdryga. En av Sveriges många avarter. En milsvid skillnad från Mölleinvånarnas omtänksamhet, öppenhet och servicevilja.

Sent på kvällen kom vi hem. Nu hade hallonen börjat mogna även hos oss lite längre norr ut och Sally nosade snabbt reda på var de växte. Sedan lufsade hon runt och sög försiktigt i sig ett par bär här och där. Det är inte mycket som gått in i hennes lilla tröga hjärna men bärplockning är hon bra på.

27 juli, 25° sol

Jag hittade ett avgassystem i skogen. Det var ju inte så märkligt men för inte så länge sedan hittade jag på nästan samma plats valda delar av en servis. Tyvärr var allting mer eller mindre sönder för den såg ut att vara verkligen gammal. Servisen låg gömd i en klippskreva precis som om en tjuv hade gömt den. Jag kan inte låta bli att undra hur i hela världen den kunnat hamna långt ut i markerna. Skogens mysterier förblir dunkla.

Det var faktiskt något mystiskt med skogen denna kväll. Både jag och hunden märkte det. Det var alldeles stilla och knäpptyst. Ingen fågelsång hördes. Några gånger helt oförhappandes kom en vindil och rev runt i träden. Sedan dog den lika plötsligt som den dök upp.

Detta skapade en massa konstiga ljud som verkade komma från ingenstans. Det var nästan lite kusligt. Vi hade inte gått här ute på en vecka. Det var som om skogen undrade vilka vi var och inte ville kännas vid oss. Som om den ville skrämma iväg oss. Skogen är förmodligen rätt trött på alla horder av bär- och svampplockare som den har invaderats av på sista tiden.

Sommarkantarellerna som jag koncentrerar mig på tills trattkusinerna dyker upp i september verkar ha avslutat sin korta säsong. De små knattarna som jag lämnade för en vecka sedan har i brist på vatten inte rört sig en millimeter sen sist.

28 juli, 28° sol

Det har inte blivit några vidsträckta rundor i värmen. Ingen orkar gå långt, allra minst hunden. Shorts är ett måste trots att det blir fritt fram för alla mygg. Men utan benbeklädnader så gäller det istället att alltid hålla sig i rörelse, att hålla en viss fart så att blodsugarna inte får något grepp. Då hänger inte hunden med riktigt för trots sin ungdom håller hon knappt styrfart i värmen och hon är ungefär lika svår att få i trav som en gammal ardenner. Och sedan är det som vanligt alla nya dofter som måste in i registret.

Lilla rundan upp om tankestenen som i vintras knappt ens dög som sekundärt rastningsalternativ när den riktiga skogspromenaden redan var avklarad, den får nu istället duga som dagens huvudsakliga motion. Resten av dagen ligger Sally på olika skuggiga ställen i trädgården och flämtar. Är det lika varmt i morgon skall jag ta med henne ner till sjön så hon får simma.

I skogen är det så torrt att bäcken har torkat ut. Till sist blev det faktiskt lite fart på hunden. Hon hade hittat ett ben och körde den gamla beprövade taktiken : "Jag ligger kvar ända tills jag inte ser honom längre. Då springer jag allt vad jag kan tills jag är långt, långt framför honom, sedan har jag gott om tid att ligga och gnaga." Det såg ut att vara ett ben från en stor fågel men jag hade inte hjärta att ta det ifrån henne och till slut gjorde ändå den valpaktiga tankspriddheten sig gällande och hon glömde raskt benet för andra intressantare objekt.

29 juli, 28° sol

I morse fick jag nästan gå och hämta ut Sally från hallonsnåren. Det är den nya favoritfrukosten. De syns

bättre än blåbär även om det egentligen verkar som om hunden inte alls kan se så små saker på så nära håll utan enbart går på lukten. Vad vet jag. Hallonen är i alla fall mycket enklare för hunden att få i sig. De är stora, lossar lätt och sitter på lämpligt hundhöjd. Dessutom kräver nog hennes mycket slafsiga ätstil en viss storlek på bären för att det verkligen skall smaka något på tungan.

Idag skrämde vi upp en rovfågel som satt på marken mitt ute på den kala ängen. Jag undrar vad den hittar där, det som eventuellt strök med i slåttern borde vara uppätet för länge sedan. Möjligen att den äter de smågrodor som skuttar runt i tusental och är lätta att upptäcka nu när gräset är borta.

När vi klev in i skogen startade som på kommando tättingarnas varnande tjatter. En av dem började smacka ute i skogsbrynet och sedan spred det ilska svirrandet sig som en löpeld allt efter vi travade på. Blåbären var fortfarande stora och fina och bara väntade på att bli plockade. Vilket slöseri, och sedan till vintern köper vi konstgjorda C-vitaminer på burk.

Det är så sorgligt, trots att jag fortfarande har semester så är mitt liv ändå helt uppbokat av diverse aktiviteter och måsten att jag inte kan komma ifrån de timmarna som det skulle ta mig att plocka ihop lite blåbär. Vad gör jag med mitt liv egentligen. Den enda lugna stunden på dagen är fortfarande när jag går ut med min hund.

På kvällspromenaden mötte vi en blåbärsplockare. Han hade en stor skopa som gjorde att han fick med halva skogen hem. Det är klart att det är effektivt men jag tycker att det är lite fuskigt. Fast sedan försökte jag faktiskt att plocka några blåbär själv men myggen var så infernaliskt elaka så jag gav upp efter ett tag. Det skall va gött att leva, annars kan det kvitta.

30 juli, 29° sol

På semesterns sista skälvande sekund gav jag mig återigen lite ledigt från hunden och förhandlade bort den långa promenaden mot att jag istället städade Gustavs rum. Det var ingen bra deal men lagt kort ligger. Gustav var nere vid Gerdskan och badade Sally och sig själv medan jag dammade, dammade, dammade.

Jag tänkte även ta ledigt från skrivandet men när jag lägger ner det ena pockar något annat på. På filten i trädgården gjorde min musikaliska ådra som legat i träda i flera månader, sig plötsligt påmind. En bra melodi tarvar ju också en text så hunden och jag låg och svettades på gräset medan jag försökte knäpa ihop några rader sångtext, inte helt lätt när den riktiga rutinen inte finns med.

När det svalnat något framåt kvällen följde jag med grannen ut till hans svampmarker i den milsvida Risveden. När vi åkt i en evighet på en liten grusväg och var så långt från ära och redlighet som det går att komma, vad träffar vi då på mellan två små sjöar om inte en tysk husbil plus två turister som pimplar öl i solnedgången framför sitt stora fordon. De har en fenomenal näsa för det där med att utöka sitt Lebensraum.

Vi hittade mycket kantareller också, nästan en hel bärkasse full. Våra hundar fick inte följa med. Sally är precis hopplös när jag plockar svamp, jag får nästan binda henne. Hon är så nyfiken så när jag sätter mig ner och plockar så vill hon vara med och undersöka med följd att hon sätter sig mitt i svampen och trampar sönder och förstör. Hon får hålla sig till att plocka bär, det är hon bra på.

2 augusti, 30° sol

Fader fantasi, förlåt mig för två dagars firande ety jag icke tyat me´t i denna väderlek. För värmen håller i sig. Förutom ett mycket lokalt litet åskregn som varade tjugo minuter i förrgår så är det samma väder varje dag. Ingen vind, inga moln. Efter regnet i förrgår kom solen fram och stekte igen. Hunden behövde gå ut och jag behövde bada så vi slog två flugor i en smäll och gick ner till Gerdskan och badade tillsammans. Sally var som tokig. Efter att vi hade simmat av oss med några rejäla vändor ut i sjön så började jag låta henne apportera pinnar ut i vattnet. Det var hennes gebit, det märktes direkt, här var det ingen tvekan om vad hon skulle göra, hon kom direkt hem med pinnen och släppte den och hon tröttnade aldrig. Längre och längre ut kastade jag och hon slängde sig i lika villigt varje gång. Detta var inget hon behövde lära sig, det fanns redan förprogrammerat i generna.

Igår var jag knappt hemma. Jag var ute med Sally vid femtiden innan jag åkte till jobbet. Sedan fick hon vara ensam hela gårdagen också. Grannen tog en snabbsväng med henne till lunch och matte kom hem till kvällen. Själv var jag upptagen i storstaden efter jobbet och kom inte hem förrän efter midnatt. Och sedan var jag uppe fem i morse igen. Det har varit hemskt att börja jobba igen. I den här värmen orkar man knappt att gå, än mindre anstränga sig. Dessutom har jag stressat och dragit på mig en vidrig nackvärk som sträcker sig upp över hjässan och ner i tinningen.

Inte ens en timmes siesta efter jobbet idag kunde tänja ut musklerna. Efter en lång promenad med hunden i en skog full av bärplockare åkte jag iväg och simmade en stund i den varma sjön och då blev det lite bättre. I den större sjön en bit härifrån är det samma vatten som vi har i kranarna, så med dagens vattentemperatur är det inte mycket som skiljer ett sjöbad från ett karbad.

Nu när blåbären nästan är övermogna har folket letat sig ut i skogarna som myrslokar med sina sina skopor som dammsuger bärbuskarna. Man ser precis var de har gått fram. Hunden och jag har istället ägnat oss åt selektiv behovsplockning. Varje runda tar vi ett par nävar här och där för att tillfredsställa de temporära lustarna.

Även om det skulle vara önskvärt med ett litet förråd så lider vi inte direkt av den ringa, för att inte säga obefintliga framförhållningen. Det finns så många måsten här i livet och det ligger en viss tjusning i att åtminstone under hundpromenadens symboliska frihet kunna ta dagen som den kommer.

3 augusti, 30° sol

Inte nog med att jag skall behöva jobba när det är trettio grader varmt, vi är dessutom inne i den värsta perioden när det är som mest med jobb och som sämst med personal. Som lök på laxen har jag blivit förkyld. Än så länge yttrar det sig bara i halsont och nackvärk men resten av familjen dras med hosta och feber så jag vet vad jag har att vänta.

Likväl var jag bara tvungen att gå ner till badplatsen i kväll och simma en stund. Det känns så mycket mjukare i kroppen efteråt och en del av värken försvinner. Jag simmade faktiskt tvärs över sjön och tillbaka vilket bör vara nästan en kilometer. Borta vid den pyttelilla lerstranden var ett äldre par med sin schillerstövare, samma ras som Sallys hulda moder.

Trots att Sally mest ser ut som en brunsvart golden retriever så kände jag igen både kroppshållning, rörelsescheman och svanshållning. Det var en äldre hanhund men han hade precis Sallys lite buffliga, småklumpiga och skuttiga sätt att röra sig. Ungefär som Nalle Puhs tiger. Svansen gick som en propeller på hög höjd och tungan, mungiporna och bringan hängde och slängde hit och dit. Päronet faller inte så långt från äppleträdet.

4 augusti, 24° sol

Jag märker att jag kommer att få svårt att hålla en regelbunden rapportering utifrån skogen. Vissa dagar är jag överhuvudtaget inte ute med hunden. Då saknar jag både något att skriva om och tiden att göra det, vilket naturligtvis passar bra ihop. Försättningsvis skall jag försöka inskränka mig till ett mera sporadiskt skrivande eller ett något mer kortfattat.

Sally har varit och badat med matte idag igen så det går ingen nöd på henne. De där riktigt långa skogspromenaderna är ännu inte att tänka på. Det orkar varken hunden eller jag. Det får bero tills det blivit lite svalare. Endera dagen skall jag försöka plocka hallon. De är både godare och mera lättplockade än blåbären.

Den enda nederbörd som skogen fått i sommar inskränker sig till några få mycket häftiga skurar vars väta snabbt runnit av den uttorkade jorden. Det skulle behövas ett dygns stilla strilande för att öppna upp de förtorkade markerna. Några fler kantareller lär det nog inte bli förrän till hösten.

Det händer inte så mycket i skogen just nu, det är en stillsam väntan, en långsam konsolidering och ett utdraget avvaktande på vad som komma skall. Det är intet nytt på växtfronten och djuren verkar fortfarande ha semester. Jag önskar ibland att jag kunde göra som skogen och strunta i allting ett tag.

5 augusti, 23° sol

Den sköna värmen håller i sig. Vi gick en långpromenad i ottan medan nattens svalka fortfarande hängde kvar i grenarna. Ängen har vuxit till sig igen och mist sin snagg. Bland de nya gröna stråna är det ett myller av liv, små grodor, syrsor, spindlar och skalbaggar som små löss i jordens hårbotten.

Högst upp på höbalarna tronade den lilla svartvita katten i morgonsolen. Den kommer nog från gården uppe vid Boråsvägen där de har en enorm hästhage och en ynkligt minimal och steril hundgård. Många kvällar hör man de stackars hundarna stå och skälla i timmar bakom sina galler. Men det är väl en annan tradition på landet, man tar helt enkelt inte med hundar in i husen och dessutom måste väl kanske jakthundar förvaras på ett visst sätt för att behålla stinget. Som vanligt vet jag ingenting.

Nu finns det inte ett enda litet lerdike kvar i skogen. Det är uttorkat överallt, till och med de största

bäckarna har sinat. Hästen lämnar inte längre några avtryck efter sin framfart men i vissa före detta lerpölar kan jag fortfarande se gamla förstenade spår av Sallys tassar, som gamla fossiler från den tiden då det regnade.

Inte ens ett friidrotts-VM har lyckats åkalla regngudarna. Jag hade annars tänkt mig att det skulle regna under hela evenemanget för att visa Sverige som det verkligen är. Nu tycker jag att de där uppe kör med falsk varudeklaration, turisterna kan tro att det är så här jämt. Men det är synd att klaga och det är skönt att vara i Sverige en sommar som denna. Först i mitten av september när de första höststormarna börjar vina har jag tänkt mig ner till Italien.

6 augusti, 24° sol

Det är söndag idag. Jag har jobbat hela dagen, sovit hela eftermiddagen och tagit en kort kvällstur med Sally innan det var dags att åka till jobbet igen för att jobba hela natten. Trots värmen gick det skapligt att sova, jag var så uttröttad att jag bara flöt bort.

Sommaren är verkligen av det ihållande slaget men i kväll såg jag ändå ett litet hösttecken. Ljungen hade slagit ut på några ställen och vissa små lingon var alldeles röda. Jag slängde bort en död näbbmus från stigen så att inte Sally skulle få vittring på den.

Det fick vara nog med gnagare idag. Jag fick larmrapporter om vissa hemskheter tidigare idag. När hon gjort något dumt är det plötsligt enbart min hund. Hon fick bada i Agnsjön i morse och kom simmande med en stor död råtta i munnen. Det var inte så populärt i alla kretsar. Sedan blev det inga flera blöta slickepussar denna dagen.

7 augusti, 18° sol

Vinden har vänt och blåser bort värmen men solen fortsätter att stråla från en klarblå himmel. Barnen fortsätter likväl att cykla ner med sina handdukar till badplatsen ett par gånger om dagen. I gårkväll när jag åkt till jobbet hade de varit och spelat minigolf, promenerat hem från staden och tagit sig ett kvälldopp vid elvatiden. Vilket härligt gammaldags sommarlov de upplever i år, att kunna bada av sig när, var och hur som helst.

Själv hade jag en bedrövlig natt på jobbet, dels för att jag var så ovan vid nattarbete efter semestern och dels för att jag fortfarande är vrålförkyld. Jag hostar och nyser och får feberattacker titt som tätt. Därför välkomnar jag den nordliga vinden, det känns avsevärt lättare att frysa när det faktiskt är lite kallt och dessutom värker huvudet inte så mycket.

Den relativa kylan fick mig att gå riktigt långt med hunden idag vilket passade bra efter ett jobbigt nattskift. Då slipper jag för ett tag att beblanda mig med andra människor, jag slipper att tänka och jag slipper att försöka vara mig själv. Det låter löjligt men allt detta är företeelser som jag har oerhört svårt att klara av dagen efter en tung natt.

Nere på den lilla sjön låg en flock kanadagäss, de såg inte ut att simma utan snarare som om de bara låg och flöt och lät vinden föra dem hit och dit över vattenytan. Det är ungefär så som jag också känner mig idag, att jag har tappat simförmågan och varken förmår att hålla höjd eller rätt kurs.

Skogen står fortfarande och vilar sig och viskar till mig : "Nu har jag gjort mitt för i år och det kan jag vara nöjd med, nu kan jag lugnt invänta höststormarna, att de skall komma och lägga mitt årliga verk i spillror precis som vågorna vittrar ner barnens sandslott nere på stranden". Det är så det är, allt som vi åstadkommer rivs ner och måste byggas upp på nytt, om och om igen.

8 augusti, 20° sol

Det är förvånansvärt hur lätt det är att falla in i en rutin. Trots att det ute i skogen med alla dess stigar och vägar går att skraddarsy hundratals olika promenadalternativ så blir det ändå oftast att vi håller oss till en speciell väg och vandrar den dag ut och dag in. Det är samma fenomen som att vi har våra egna platser vid matbordet och att vi alltid sätter oss på samma ställe på pendeltåget. Vanans makt är stark, vi har tydligen de flesta ett outsinligt behov av en viss upprepning, av en viss trygghet och dessa behov försöker vi omedvetet tillfredsställa med hjälp av rutiner.

Bara för att råda bot på den tristess som är medaljens baksida vid ett alltför energiskt upprepande, så komponerade jag ihop en sprillans ny färdväg för oss idag. Att bestämma olika promenadalternativ för mig och min hund är ungefär som att leda och fördela arbetet på mitt jobb. Det gäller att hela tiden

försöka hitta en lagom balans mellan utmaning och konsolidering, mellan det spännande och det invanda, det krävande svåra och den välbeprövade rutinen.

För mycket av något skämmer alltid kakan, man måste vara lyhörd och vaken för vid vilket tillfälle som vem tar vad. Vi vill så gärna gå i gamla fotspår men då gäller att orka bryta upp, om och om igen.

9 augusti, 20° sol

Idag var Cesar med ute i skogen. Munnen gick som vanligt i ett och han berättade allt för mig om naturens fenomen. Det är makalöst så mycket han har lyckats snappa upp trots att läsningen kom igång ordentligt först helt nyligen. Han måste ha hört berättas och sett på TV och sedan lagrat alla fakta som har något med naturen att göra. Han har ett verkligt genuint intresse och sedan suger han som en liten tvättsvamp åt sig allt som dyker upp i hans väg. Tänk om man kunde behålla det intresset, den entusiasmen och det minnet livet ut.

Vi undersökte scouternas vindskydd och lägerplats och sedan gick vi runt och plockade blåbär och hallon i hundens outnyttjade bajspåse som nästan blev helt full. Lagom att ha till en glassefterrätt. Det var roligt att ha med Cesar i skogen, jag har frågat honom flera gånger förut men då har han aldrig haft lust att följa med.

Hunden fick gå bäst hon ville medan vi gick och dividerade. Nu hade jag ro att verkligen lyssna på honom vilket det annars kan bli lite si och så med hemma när hans pladderkvarn går i ett och jag samtidigt har fullt med andra göromål som jag försöker koncentrera mig på. Då orkar jag inte alltid höra på honom men ute i skogen gick det bra. Ännu en tanke att ta med hem.

10 augusti, 26° sol

Detta var en helt vanlig dag då allting är sig likt och ingenting händer. Den enda skillnaden idag var att det var mycket varmare, annars är det samma gamla tröttsamma sol som skiner. Nästan alla gårdens barn hade samlats till en match nere på fotbollsplanen vars grus nu stod som ett Hiroshimamoln av damm över de svettiga kropparna. Det är tur att det är nära ner till sjön.

Som vanligt gick jag ut i skogen och hoppades så smått på att något skulle korsa min väg, någon förträfflig idé eller något ovanligt skeende. Ungefär som det fantastiska lodjuret i vintras, det glömmer jag aldrig. Men idag var det stiltje, livet löpte på tomgång, solen bara fortsatte med sitt evinnerliga skinande och jag är fortfarande för snuvig för att bada.

Det var alldeles tyst inne i skogen. Det enda som hördes var trafikbullret från Boråsvägen. Det verkar som om fåglarna har flyttat norrut i brist på mat och för att få lite svalka. Dessa torra skogar producerar inga mygg. Vi gick riktigt långt idag för att se om möjligen kunde dyka upp något skoj. Det enda som hände var att jag fick ont i mitt knä som har börjat krångla i och med chockstarten på jobbet efter semestern.

Sedan blev Sally livrädd för två cyklar som bärplockarna hade parkerat på en skogsväg. Jag tror jag blir tokig på den hunden ibland, jag fick mer eller mindre släpa henne förbi två vanliga cyklar, detta efter att jag fått hämta henne långt in i skogen dit hon hade rymt. Jag förstår inte vad hon får för sig ibland, hela gården är ju full av cyklar och då går det bra. På avstånd hördes glädjevrålen borta från plan. Någon hade gjort mål.

11 augusti, 24° sol

Både i gärkväll och i morse träffade vi en stor svart katt som för ovanlighetens skull inte skuttade iväg utan lugnt, eller snarare lömskt satt kvar och glodde på hunden. Sally var lös men katten rörde sig inte. När hunden var på en dryg meters avstånd burrade den upp sig till dubbel storlek och såg väldigt hotfull ut. Den verkade ha varit med förr och visste hur man skulle tas med feiga hundar.

Sally som älskar alla djur blev alldeles ställd, hon reste ragg och viftade på svansen på samma gång men hon gick inte närmre. För en gångs skull var hennes rädsla befogad, hon skulle inte haft en chans mot den katten. Igår såg jag också en katt som jagade en hare men där hade inte katten mycket att komma med, den blev snabbt ifrånlopt.

Jag tror att det är Sallys retrieverbetingade harighet som ligger till grund för hennes åksjuka. Hon mår inte illa av själva åkandet som sådant utan hon är helt enkelt så rädd så hon mår illa. Hon börjar drägla långt innan vi åker bara för att hon vet att vi skall iväg.

Idag stod där återigen en cykel i skogen men nu var det inga problem alls, hon gick till och med fram och nosade på den. Jag förstår inte var all hennes rädsla kommer ifrån. Vi bor lugnt och fint med trädgård och mycket natur runt omkring. Hon har sällan eller aldrig behövt vara ensam, särskilt inte när hon var liten. Men det var kanske trots allt så att steget från att enbart ha upplevt en trång hundgård full med syskon till att komma till en familj blev lite för stort och kom lite för plötsligt.

12 augusti, 27° sol

Vi träffade på en ganska stor kopparödla på en stig idag. Den stackars ormen försökte gömma sig men det var alldeles för torrt för att den skulle kunna krypa ner någonstans. Den körde frampartiet i en grop men hela den ringlande svansen stack fram och Sally blev som tokig. Vilken leksak. Jag var tvungen att säga fy på skarpen, nästa gång kan det kanske vara en huggorm som hon vill leka med och kopparödlan skulle ändå inte överlevt särskilt länge.

Sedan var jag på fotbollscup hela dagen och gick inte ut med Hunden förrän sent på kvällen. Det märks på mörkret att det börjar bli höst. Stigen som jag kunnat gå obehindrat vilken tid som helst i sommar var nu helt becksvar. Jag såg knappt handen framför mig och fick lyfta benen flera decimeter för att inte snava på någon sten. Jag hade inte en chans att se var jag satte fötterna.

Sally var konstigt nog inte rädd, trots mörkret. Ibland går allting bra, även sådant som hon annars är livrädd för. Hon är inte logisk precis men det kan jag ju inte begära. När vi efter mycket trevande med fötterna äntligen kom ut på ängen blev det helt plötsligt ljust som på dagen. En stor gul augustifullmåne hade precis orkat upp över trädtopparna och landskapet badade i ljus. Det var en måne som gjord för att fiska kräftor i.

13 augusti, 26° äntligen några få moln

Idag trampade Sally ihjäl en groda som hon lekte med, sedan stod hon där och försökte förtvivlat få fart på den igen och undrade varför den inte ville vara med längre. Hon ville ju bara ha lite skoj.

När det framåt eftermiddagen mulnade på och började blåsa tog vi en efterlängtd vända ut i den stora skogen. I en före detta liten tjärn hittade Sally en stor bit av det gamla koskelettet från i våras. Benbiten har nog hamnat på isen och sedan legat gömd under vattnet ända tills nu när tjärnen helt torkat ut.

På hemvägen träffade vi en liten ivrig trasselsudd som hette Sara och trots att hon bara gick till knäna på Sally var hon inte det minsta rädd utan det var full fart från början. De små benen gick som trumpinnar och det var som om hon hade en turbo under svansen. Sally med sina långa ben hängde inte alls med i svängarna, speciellt inte i svängarna, när Sara svängde fortsatte Sally rakt fram. Det är roligt med små hundar som inte är skrämde av sina ägare för alla stora hundar utan som har blivit lärda att våga ta för sig.

Fria hundar som leker ihop är aldrig elaka mot varandra, när de väl har fastställt rangordningen kan de ha hur roligt som helst. Fast det är klart att det kan inte skilja för mycket på storleken, den lilla nakna chihuahuan på vår gård skulle nog riskera att bli trampad av klump-Sally precis som grodan förut.

När vi tagit farväl av pigga Sara gick vi rakt in i ett rådjursben som låg mitt på stigen. Sally var inte särskilt intresserad, ännu ett positivt tecken på att det knappast finns någon jaktinstinkt i henne. Men var kom detta ben ifrån, ännu en sak att grunna på.

14 augusti, 24° sol

Vi tog en sväng ner om ängen idag. Över den släta gröna ytan fladdrade några sländor, annars låg landet helt stilla. Bonden hade spridit ut gödsel igen men nu räckte det att jag tittade skarpt på hunden så släppte hon bajsclumpen som hon hade i munnen.

I skogsbrynet stannade vi och åt hallon. Sally var lite orolig, trots att solen vräkte ner över oss så låg det några kolsvarta åskmoln borta vid bergen och förde ett himla oväsen. Hunden försvann långt in i skogen. Precis när jag skulle till att tappa henne ur sikte så visslade jag in henne. Det var som om jag såg rakt in i hennes lilla hjärna : "Ånej, inte just nu, när jag har hittat denna makalöst intressanta doft, jag måste bara lukta där också, och där med, måste bara, och lite till, nej, nu går det inte längre, nu låter han hemskt arg på visslingen, okey, nu är det slut på det roliga, full fart till husse, hoppas bara att han inte skäller på mig för nu är jag faktiskt riktigt sen, nej, han ser fortfarande snäll ut, gudskelov."

Sedan viker stigen av tillbaka ner mot sjön. Då stack hon igen men jag sa ingenting, jag skulle gärna tagit mig ett dopp själv om inte stranden varit full med vass och dy. Det är synd att det inte finns någon

brygga i denna lilla tjärn som bara ligger ett stenkast hemifrån. Det finns varken någon strand eller några klippor utan sjön är helt inbakad i vass, sumpig mossor och näckrosor. Detta tycker inte Sally gör något, snarare tvärt om. Hon hoppar lätt fram på de mossiga tuvorna där en annan skulle sjunka ner till låret i dy. Annars är det en fin liten sjö, John Bauer skulle inte gjort den bättre, den är som en prototyp för en äkta svensk skogstjärn.

15 augusti, 20° växlande molnighet

Nu verkar den värsta sommaren ha gjort sitt. Sent i går kväll tog vi årets kanske sista dopp. Kvällarna börjar bli både mörka och svala men det åskregn som föll under en timmes tid igår nyttjade föga. Det behöver regna en vecka för att jorden skall luckras upp och ta emot igen. Som det nu är har den slutit sig i sig själv och är inte mottaglig för några skänker från ovan.

Precis så känner jag mig också ibland. Men så är jag likväl sprungen ur jorden. Mitt dagliga umgänge med hundsläktet inskränkte sig till en sen kvällstur, sen för mig i alla fall som skall upp fem varje morgon denna vecka. Skogen verkar precis som jorden mer eller mindre ha lagt av och gått i strejk. En ovan skogsflanör skulle säkert fått ångest, så tyst och kusligt var det.

Men skogen är mitt rätta element. Även när den är vresig och sur smälter jag lätt in i miljön. Jag trivs med stabiliteten och långsamheten. Jag känner igen mig i skogen, jag är också lite torr och träaktig, lite gammalmodig och gnällig. Jag har gott om bränsle men ingen direkt gnista.

Jag har en rotbunden envetenhet, jag växer inte fort men jag kommer alltid igen. Jag är ungefär lika ombytlig som en enebuske men när jag äntligen bryter upp, då gör jag det det fort och effektivt. Jag vänder inte kappan efter vinden utan jag står där jag står, i vått och torrt. På gott och ont.

16 augusti, 21° sol

Jag har ingen kraft, ingen inspiration och ingen glöd. Jag fick ett förhandsbesked idag om kostnaden på mitt skiv- och bokprojekt och naturligtvis blir det mycket dyrare än vad jag hade tänkt mig. Det är bara att kavla upp ärmarna och börja jobba övertid igen.

Jag gick runt med hunden och funderade på saker att sälja men jag har inte mycket värdefullt att avyttra. Allting är gammalt och nött eller också fick vi det billigt som till exempel hunden, som var alldeles gratis. Ibland hjälper inte ens en skogspromenad för att få mina moln att lyfta.

17 augusti, 23° sol

Än är inte sommaren över. Det blev ett bad ikväll också. Det var betydligt mycket varmare i vattnet än i luften så det gällde att ligga i så länge det gick och sedan snabbt upp i handduken. Efter det gick jag ut med hunden.

I afton spelade syrsornas orkester i skogsbrynet. Det var en nästan öronbedövande konsert jämfört med många andra knäpptysta kvällar i skogen. Jag har tur som fortfarande hör så bra trots allt oväsen jag har varit utsatt för både i musikbranschen och i industrin.

Ute på hygget fick jag stå en lång stund bara för att beundra de stora lila ljungmattorna som fick en fantastisk lyster i den varma kvällssolen. Det var en skönhetsupplevelse utöver det vanliga. Humlor och bin surrade omkring och sög nektar medan hunden lufsade runt och plockade i sig av de övermogna blåbären.

Jag försökte utan någon framgång att lära henne att fånga bären i luften om jag släppte dem strax ovanför henne. Det lyckades en gång av tio när jag råkat träffa rakt i hennes mun. Med hennes minimala reaktion förstår jag om hon föredrar att plocka dem själv.

Jag kunde inte undgå att lägga märke till att flera av hyggets granplantor skulle bli helt perfekta julgranar till vintern. Tyvärr var de otroligt välplanterade med lika stora avstånd mellan varje litet träd. Annars vore det ju ingen större synd att hjälpa till med gallringen om några råkat hamna alldeles bredvid varandra. Alla kan naturligtvis inte göra så, därför låter jag bli. Däremot skall jag nog titta borta i kraftledningsgatan före jul, de stackars självsådda granarna får ju ändå inte uppleva sin ålders höst. Och det är en stor tjuvning i att gå till skogen istället för till storvaruhuset.

Till sist träffade vi en liten collievalp på fyra månader som hette Bessie. Hon lekte också fint ihop med Sally som verkligen fått många nya små kompisar i grannskapet på sistone. Det är bra att hon får känna sig stor ibland.

18 augusti, 26° sol

Eftersom det var så fantastiskt fint i går var jag bara tvungen att gå upp till hygget i kväll igen. Jag satte mig på en stubbe och såg ut över den ljungen och lyssnade på humlornas stilla surrande. Naturen har sällan gjort en vackrare tavla, grunden var den mörkgröna ljungen, ovanpå flöt det lila blomhavet och överallt var det insprängt små ljusgröna öar med skott från tall och ek. Som en sista effekt låg lingontuvorna utslängda som knallröda prickar över hela collaget. Och det varmt gula skymningsljuset hjälpte till att locka fram tavlans allra svagaste nyanser. Där kunde jag suttit hur länge som helst och luktat på ljungen. Hunden gnagde på en pinne och några gäss flög högt över himlen. Frid i skogen men samma stress ute i den vida världen.

19 augusti, 25° sol

I kväll träffade vi först ett rådjur och sedan en traktor i skogen. Plus hemskt mycket mygg för vi vandrade nere längs sjön. Vi vände ut och in på vanorna och gick morgonrundan på kvällen och dessutom åt motsatt håll

Det var roligt att komma öga mot öga med ett rådjur igen, det var ett tag sedan. Det såg ut att vara en fjolårskalv som nu var ute på egen hand och försökte klara sig själv. Den stod kvar och tittade en stund och sedan flöt den iväg i långa gracila bågar.

Traktorn kom rakt mot oss men svängde sedan in åt ett annat håll och då tog Sally mod till sig och fick för sig att hon skulle jaga den. Då gick det an att spela tuff när hon såg att faran redan var över. Trots att det varit så varmt idag kändes det fuktigt och rått på kvällen, speciellt nere på ängen. Inne i skogen hängde solens värme kvar mellan grenarna och när vi närmade oss radhusen låg lördagskvällens grillrök som en klibbig hinna över nejden.

22 augusti, 26° sol

Det var inte igår precis som jag hade tid att plita ner några triviala små meningar om mina dagar med hunden. Jag är mitt uppe i en period med hårt arbete på alla fronter. Dagarna har en tendens att flyta in i varandra och jag vet snart inte vad som är morgon eller kväll.

När jag var ute med hunden idag var det i alla fall nästan natt. Mörkret faller fort så här års. Det är inte som i somras när det fortfarande var god sikt i skogen vid midnatt och blev helmörkt först fram mot halv två. På den allra mörkaste stigen mötte vi ikväll en jägare. Sally blev livrädd och vägrade gå förbi. Jag fick sätta mig med henne vid kanten och låta mannen med geväret passera. Hon som annars alltid vill fram och hälsa drog sig undan när han försökte klappa henne.

Sally var inte helt fel ute för jägaren hade just frågat om inte det var risk att hunden rymde för mig nu när kiden var små. Det tog hon säkert som en förolämpning, hon som inte ens ser åt rådjuren. Hon förstår sig inte på det där, hon är en snäll och glad hund som vill alla väl och som vill hälsa på och leka med alla utom insinuerande mörka män som dyker upp med gevär på kvällarna.

De djur som möjligtvis skulle leva lite farligt vore i så fall änderna nere i sjön men det sa jag inget om. Men jag tror inte Sally verkligen skulle jaga dem, hon är mera för att hämta. Ju större hon blir, ju mera tränger golden-retrieverpsyket fram. Tyvärr. För mig hade hon gärna fått vara lite tuffare. Men det är klart att det är lättare med en feg hund än med en jaktbenägen. Och kaninen här hemma klagar nog inte.

23 augusti, 23° sol

Idag fyller Sally ett år. Större delen av familjen var hemifrån den mesta delen av dagen så det blev inget jättekalas. Men hon fick lagad mat hela dagen och slapp hundmaten, en gång om året kan man skämma bort henne, i morgon matvägrar hon säkert när knalorna kommer fram igen. I present fick hon en plastrulle med skånsk leverpastej. Den hade hon roligt med i över en timme innan pastejen var uppäten och all plasten var fördelad i ordentligt avslickade små små bitar. Efter det tog jag med henne ner till sjön och simmade och kastade pinnar i en dryg timme. Inte för att hon förstod varför men hon hade säkert en skaplig dag.

24 augusti, 18° moln och blåst

Jag gick och lade mig på eftermiddagen och när jag vaknade framåt kvällen hade hösten äntligen anlant. Nu kommer min tid på året.

Av de sista sju nätterna har jag jobbat fem. Det känns. Hela tiden har dagstemperaturen hållit sig runt 26 grader vilket innebär ungefär 32 grader i mitt sovrum som vetter mot söder. Visst har jag legat där både länge och väl men med sömnen har det varit värre. Utan att aldrig riktigt ha kunnat sova ikapp så har jag gått längre och längre in i dimman.

Mina fåtaliga timmar av någotsånär klart medvetande har gått åt till slutspurten på mitt projekt. Pengarna har rullat och det har gällt för mig att bromsa och jämkas för att plötsligt inte stå på minus när allt väl skall betalas. Mycket har lyckats strula till sig i sista minuten. Det är svårt att åka runt och försöka vara social och trevlig när jag hela tiden har en känsla av att folk tittar snett på mig. Vilket de naturligtvis inte gör, det är bara mina nattnojor.

Varje morgon när jag kommit hem från jobbet har jag stapplat ut med ögonen i kors. Jag har knappt orkat gå, hunden har fått dra ut mig i kopplet, det har varit som om hon har gått ut med mig i stället. Vi lyckas pricka varje morgon nästan exakt med collien Chilita och hennes husse som kommer ner från skogen när vi är på väg ut.

Jag försöker växla några vettiga ord med honom medan collien, som inte är särskilt lekfull, ändå tvingar sig till några snabba ruscher med Sally. Det gör gott för hundarna att få springa av sig på morgonen när de sedan får ligga ensamma hemma flera timmar. Kvällspromenaderna har dessa dagar inskränkt sig till att jag vandrar upp med Sally till hygget, sätter mig på en stubbe och stirrar fånigt framför mig och försöker hämta lite kraft till nattens kommande övningar bland vagnar och lok.

25 augusti, 20° mulet och regn

Det är fortfarande varmt, jag blev alldeles svettig på dagens långpromenad men sedan kom en störtskur och svalkade av mig. Jag hittade inte den täta kombinationen av gran och lövträd som räddade mig torrskinnad sist det regnade. Nu var det lönlöst, jag blev bara blötare ju mer jag kröp inne bland de glesa granarna och till sist kapitulerade jag och gick ut på vägen. Kläderna satt som korvskinn på mig när jag kom hem.

De torra gula björklöven gör att hösten ser ut att vara längre gången än vad den är. Vi gick riktigt långt in i de djupa skogarna idag där vi inte varit sedan i våras. De små rotblötor som himlen skvätter ut ibland får visserligen hundar och människor att bli helt dränkta men det har ännu ingen effekt på de torra markerna. Efter en timme har all väta runnit eller dunstat bort och det är lika torrt som förut.

Hästen har varit ute och vandrat igen. Det syns inga spår efter hovarna men på sina ställen har jordskorporna fallit isär och spruckit i stora bitar under den tunga hästkroppen. Sally trivdes uppenbarligen med att återupptäcka en av vårens vanligaste vägar genom skogen. Idag var det full sula hela vägen, så olikt sommarens segflåsande trav.

Helt plötsligt när vi var som längst ut i mossmarkerna, var det som om vi kom in i en spökskog. Alla färger försvann, filmen gick helt abrupt över i svartvitt. Allting, både marken och träden, var täckta av ett grått mjöl, ungefär som när man har sprutat med en pulversläckare. Fast den släckaren skulle i så fall ha varit av en gasklockas storlek.

Jag är rätt säker på att detta gråa pulver som täckte en liten mosse och skogskanterna runt omkring var kalk som man bombar skogen med för att förhindra förurningen. Det var en skrämmande känsla att vandra i detta dolska landskap och hunden stannade också alldeles konfunderad. Det var något som inte stämde. Jag kom osökt att tänka på Tjernobyl eller på någon film av Tarkovskij.

Det har inte hunnit vara höst mer än en dag och jag är redan skapligt trött på det. Regnet har retats med mig idag, när jag kommit in har det blivit fint men så fort jag och hunden har gått ut så har himlens portar öppnat sig och släppt ut rena rama störflooder. Hunden har trivts men inte jag. Tre gånger idag har jag blivit mer eller mindre genomdränkt. Det blir att ta tjuren vid hornen och plocka fram regnstället i alla fall.

26 augusti, 18° sol

Tro det eller ej men sommaren är nästan tillbaka. Hunden har jag inte sett så mycket av idag, istället har

jag dragit runt med barnen på Liseberg och framåt kvällen lyckades de faktiskt lura ner mig i sjön igen. Det var skönt bara man fick en rejält stor handduk omkring sig samma sekund som man klev ur vattnet.

27 augusti, 17° sol

Idag var en riktig höstsöndag. På morgonen låg dimman tät men snart bröt solen igenom och det blev så där kallt och klart och högt i tak som det brukar vara på hösten. Vi var ute tidigt men det hjälpte inte, vädret hade redan lockat fram diverse motionärer och svampplockare.

Jag försökte få Sally att kuta lite nere på ängen men hon var trögare än vanligt. Det verkade nästan vara på pin kiv som hon gång efter annan misslyckades med att hitta pinnen som jag slängde iväg. Gräset är inte högre än en decimeter så det kan inte bero på dålig sikt, däremot var väl intresset minimalt. Hon var tydligen på sitt kontemplativa humör då hon bara skall vanka runt och nosa, helt inne i sin egen lilla värld.

Det var en härlig luft att andas i skogen idag. Den gjorde att det som länge legat och tyngt mitt bröst tillfälligt släppte sitt grepp. Jag oroar mig hela tiden för att jag skall stå med rumpan bar när alla räkningar för mitt så kallade projekt skall betalas. Jag vrider och vänder på vartenda korvöre men får det ändå inte att gå ihop. Om bara någon ville skänka mig en miljon eller så. (Det är lika bra att ta till rejält med en gång eller som min rika moster säger : "Vad är väl en miljon idag egentligen?") Fast några tusen skulle inte sitta fel det heller.

Jag hittade i alla fall några stora fina kantareller på hemvägen. Tänk vad lite regn kan göra susen. Nu gäller det att jag bevakar mina intressen ute i gläntorna. När allting skjuter fart igen måste man vara på plats. Skogen bör ge mig en skaplig återbärning. Så många långa promenader som jag har investerat i den gör att jag förväntar mig en viss avkastning.

28 augusti, 17° sol

Det var en stilla kylig kväll och jag bestämde oss för att gå långt emedan Sally inte hade fått någon rejäl promenad på hela dagen, bara varit ute och gjort sina behov. Jag har något otrevligt på gång i kroppen, benen och lederna värkte och jag hade konstigt svårt att fästa blicken. Hunden var också trög att få igång, hon strosade så sakteliga långt bakom mig och jag fick vissla in henne för att öka tempot. Jag ville helst hålla en viss hastighet så vi kom runt innan det blev mörkt.

Jag hade nämligen fått en idé, jag hade kommit på ett ställe långt bort där jag var ganska övertygad om att det måste finnas kantareller. Det rörde sig om en lång och sönderkörd traktorväg som vindlar sig tvärs över skogen längs med kraftledningsgatan. Den är svår och jobbig att gå och leder just ingenstans. Inga människor rör sig där och jag själv hade inte varit där på hela sommaren.

Kantareller brukar ha en viss förmåga att frodas på dessa gamla skogsbruksvägar, speciellt just i den kant som blir där traktordäcken skurit sina djupa diken i marken. För en gångs skull var jag helt rätt ute i mina spekulationer, jag hade bara gått tio meter längs traktorspåret innan jag hittade de första gulingarna. De var rätt torra men det var inget fel på dem och det fanns många. Nu fick hunden vänta på mig istället medan jag proppade mina stora jackfickor helt fulla.

Jag hade förväntat mig att träffa på rådjur men det enda djur vi såg var en liten hök som flög upp under kraftledningen. Mina fågelkunskaper är nästan lika bristfälliga som de botaniska. Dessa rovfåglar kan jag alls inte skilja på. Idag fick jag i alla fall klart för mig att det inte var en ormråk som jag har sett så många gånger sittande ute på ängen.

Det måste ha varit en bivråk, jag läste i tidningen om denna fågels vana att sitta på marken och mumsa i sig humlor och getingar. Dessutom stämde det in på flykten, den fågel jag sett svepte fram mera gracilt och ljudlöst mellan träden och inte så klumpigt som ormråken. Så var det med det. Äntligen ett av skogens frågetecken som blivit uträttat.

29 augusti, 15° sol

Temperaturen kryper stadigt neråt. Igår morse halv sex cyklade jag i full fart de branta backarna ner till stationen. Det kändes som om pannan frös till is och bihålorna skrumpnade till små russin. Det var inte så länge sedan jag stoppade undan mössan som legat och skräpat på hatthyllan halva sommaren. Nu verkar det redan vara dags att plocka fram den igen.

Idag är jag på god väg in i en riktig vrålförkylning. Jag tänkte ta bussen i morse men då vaknade Sally för en gångs skull och ville ut vid denna tidiga timme. Precis när hon gjort ifrån sig kom bussen så det

blev till att återigen grensla min Crescent. Och då fanns det inte längre någon tid till att leta fram den gamla mössan.

I kväll stod jag över långpromenaden och gick tidigt till sängs. Sally har börjat löpa idag, nästan exakt på ettårsdagen. Det märks inte så mycket på henne men när Hugo gick förbi utanför trädgården var hon ivrigare än någonsin att ta sig ut till den lille parveln som brukar jucka så intensivt både bak- och framifrån. Nu tror inte jag att Hugo är köns mogen och jag tror att Sally mest ville leka men man vet aldrig när det är hormoner med i spelet.

30 augusti, 14° sol

Reflexioner :

Nu kommer de stora getingarna in för att dö. Jag har förberett mig och plockat fram ylletröjan. Vinden river i träd Kronorna och för med sig ett avlägset klingande från kyrkklockan nere i stan. Kylan får tillfälligt stopp på min rinnande näsa men lederna värker desto värre. Om en dryg vecka ligger jag och plaskar i Medelhavet. Rönnbären är mogna och blåbärriset har börjat skifta i diverse vinröda nyanser. Hunden hoppar efter kylslaget långsamma humlor och rafsar i sig de sista blåbären. Kungsfåglar svirrar som syrsor och slänger sig mellan grantopparna. En stormby får en hel svärm av döda björklöv att i samlad tropp sakta singla ner mot marken. På kvällen är det bara vi hundägare som är ute och rör oss. Resten sitter bänkade vid TV:n fram till maj.

1 september, 13° mulet

Idag blev min bok klar på tryckeriet men jag hade inte tid att hämta den. Liten man fyllde nio år och allt skulle fixas och donas. Sally fick sig en halvtimmesrunda i rasande fart och sprang dessutom lite motionslöpning med grannhunden. Det blåste kraftigt från norr och det kändes tydligt att de stora åkrarna utåt Nol blivit höstgödslade. Livet på landet.

Jag hittade en näve kantareller i skogen idag igen plus att vissa stora blåbär faktiskt är riktigt goda fortfarande. Annars känns det mesta rätt avslaget nu för tiden, det är bara ljungen som blommar. På kvällen fick hunden åka med i bilen och hämta mig vid stationen. Hon kräktes precis som vanligt, det är hopplöst, jag vet inte vad vi skall ta oss till.

Vid midnatt gick vi ut på en sista sväng. Fredagskvällens förhoppningsfulla friare körde sakta sina rostiga saabar runt varenda liten avtagsväg på spaning efter något att sticka drömmarnas handdrivna organ i. Mitt långa hårsvall fick hjulen att sluta rulla och tre finliga näsor trycktes mot de immiga rutorna. Livet i en låda.

2 september, 19° mulet

I morse var jag ute med hunden halv sex som allra först bland de tidiga. Detta vet jag eftersom det mitt inne bland husen gick ett rådjur som ingen annan skrämt bort. Det skuttade snabbt iväg när det fick syn på oss. Vid denna tiden en lördagsmorgon ligger småstadens urbefolkning mangrant i sina sängar. Skifttjänstgöring är för dem ett okänt begrepp, någonting de på sin höjd har hört talas om att inflyttade göteborgare brukar pyssla med.

Någon av nattens sista sängångare hade lagt en rejäl spyblaffa på trottoaren som hunden var nära att trampa i. Fredagskvällens vilda biltrafik hade skördat sina offer även på den lilla vägen till Maryd. Där låg två grodor utplattade till dubbel storlek.

Sally blöder som värst nu och har lämnat små droppar både på golv och mattor. Vi blev tvungna att sätta på henne ett par av barnens avlagda badbyxor med ett prydligt hål utklippt för svansen. Hon ser lite förnämad ut, speciellt om man råkar fnissa, men hon protesterar inte. Hon bär sina begagnade badbyxor som den kvinna hon nu har blivit.

3 september, 18° regn

Idag var det vått i skogen. Regnskurarna avlöste varandra med korta intervaller och marken får så sakta tillbaka sin naturliga fuktighet. Nu är stigarna täckta av hala gula björklöv och skogen har börjat lukta skog igen. Det är en fin tid för oss jordnära varelser som inte flaxar iväg i onödan.

Stövlarna åkte fram idag igen. Det kändes ovant men ändå rätt mysigt. Jag går på ett visst sätt med stövlar, det blir att jag vandrar i en envetet malande lunk, varken särskilt snabbt eller långsamt. Jag tar mig fram i ett sävligt men ändå vägvinnande tempo som passar bra till höstens segdragna processer.

Jag såg många fler små kantarellknoppar idag än igår när jag fortfarande fladdrade fram med gypadojornas flyktigare fart. Kantarellens ovana att bosätta sig längs mänskliga färdvägar gör att den går åt som smör när den väl tittar fram. Men även om svampproffsen snor åt sig diverse matnyttigt som jag inte ens kan namnen på så tror jag nog att jag plockar hem de flesta kantarellerna. Jag har massor av ställen som jag patrullerar med en viss regelbundenhet. Jag vet var och när de kommer och då är jag där.

Men vad Sally håller på med har jag ingen aning om. Idag kissar hon i ring. Inte nog med att hon skvätter "Kilroy was here", hon flyttar runt rumpen i en cirkel och släpper några droppar här och där. Det är antagligen något hemligt tecken till hennes presumtiva fästmän att : "Här ser ni en som löper minsann, vill ni mig nå't så ring detta nummer".

Sally var ensam hemma åtta timmar idag men det var inga problem. Hon låg så snällt på dörmattan när jag kom hem, helt slut efter en jobbig helg ihop med mina tåg. Både skor, mattor och möbler var oskadda. Den värsta gnagartiden verkar vara förbi. Jag tog ut henne en dryg timme direkt så hon skulle få springa av sig. Problemet var att när vi kom hem och jag skulle lägga mig och sova inför ännu ett nattpass på jobbet så var visserligen Sally trött men min oerhörda matthet var nästan som bortblåst av skogens uppfriskande atmosfär. Det tog en lång stund men sedan lyckades jag domna bort en timme eller två.

På kvällen innan jag körde till jobbet gick jag ner till ängen med både Sally och grannens hund, vars ordinarie husbönder var på sjukhuset med dottern som ätit snus. Deras hund är mycket enveten, speciellt när det gäller pinnar. Jag försökte testa men efter dryga fem minuters intensiv dragkamp fick jag ge mig. Då kom mjölksyran i armarna medan hundens sylvassa tänder fortfarande satt som ingjutna i den tjocka pinnen som vi kämpade om.

Sedan försökte jag få dessa galenpannor att hoppa över ett hinder men det fungerade inte alls. Med hjälp av fyrkantiga höbalar och långa stänger hade unga fröken bonde byggt hoppbockar till sin häst. Dessutom har hon strategiskt placerat ut några balar där de lurigaste hålorna finns, de som har uppstått där den dränerade bäckens tunnel har rasat in. Det tackar vi för och hoppas att de får ligga kvar till vintern då snön kommer att dölja hålorna likt livsfarliga lavinsprickor. Den tiden tycks än så länge avlägsen men snart så är den här.

4 september, 17° mulet

Det skrevs i tidningen att det var ett riktigt bra år för kantareller. Det är jag den förste att instämma i, jag kom hem med en hel påse idag igen. Dessutom stod det att man blev magsjuk av kantareller ihop med rödvin. Det vet jag inte om jag skall tro på.

Kantarellen har ju en benägenhet att växa mitt på gamla stigar där den är lätt att upptäcka för gemene man som bara råkar gå förbi. För övrigt får man gå på det faktum att det är en mycket hemkär svamp som aldrig byter vistelseort utan envist återkommer på samma ställe år efter år.

Det gäller att ha ett bra minne. Min totala renons på ett gott kom-ihåg får jag istället kompensera med ett strålende lokalsinne. Har jag varit någonstans en gång så hittar jag alltid tillbaka. Idag lusläste jag de mest obskyra små fyndplatserna och jag hittade svamp precis överallt. Till och med på det stora hygget ute vid vägen lyckades jag rota reda på några rejäla kantarellstånd under allt gammalt granris.

På kvällen var Sally med till tvättstugan. Där utanför träffade hon en igelkott som snabbt rullade ihop sig och stack henne på nosen. Sedan låg den och puttrade och stänkade, stor och rund som en femmans fotboll. Den lät precis som en gammal fiskebåt. Sally for runt och skällde. Hon blev rätt ställd, hon är van vid att små djur blir rädda för henne men inte att man sticker sig på dem.

5 september, 17° regn

Trots att jag i sommar tillsammans med hunden vandrat ikring på så ofantligt många nya marker så har jag enbart funnit kantareller på ställen som jag redan kände till från föregående säsonger. Jag har bevisligen haft rätt god koll på läget även utan hund. Jag har gått mycket i dessa marker även förr om åren, speciellt på hösten när svamparna gått ur jorden.

I år har jag kunnat gå rakt på vissa svampar och de fanns precis där jag hade förväntat mig. Nu i dagarna har jag sett massor med små gula knappar som snart kommer att skjuta fart när solen tittar fram. Jag funderar på att rita en karta utifall att mor kunde vara rar att bevaka intressena på svampfronten nu när far far på semester till Italien.

Jag gick och dagdrömde i skogen när en stor tjäder nästan skrämde livet ur mig. Den måste suttit i ett träd som jag passerade, jag hörde inte när den lyfte, den kom bara susande helt plötsligt rakt över axeln på mig. Sally märkte inte tjädern men hon har istället blivit rädd för hästskit på gamla dar. När hon var liten åt hon den, nu går hon långa omvägar runt spillningen. Outgrundliga äro den hundens rädslor.

6 september, 19° sol

Jag gick till skogen med en tunn liten tröja men blev ändå alldeles svettig. Det var så härligt varmt och stilla att det nästan kändes synd att åka på semester. I går tänkte jag tanken att det är besynnerligt att jag hittills aldrig sett någon riktig orm i skogen, bara en massa kopparödlor. Jag fick genast svar på tal, i en solig glänta under kraftledningen låg en huggorm som makligt gled in i lungen när jag gick förbi. Hunden hade redan passerat, som tur var utan att de uppmärksammade varandra.

Eljest var det en sådan dag då ingenting händer i skogen. Allt har redan inträffat och allting är sig likt. Ändå är det just vid dessa tillfällen som träden liksom talar till mig. Jag har märkt detta fenomen förut att när jag kopplar ur min kropp, när jag är helt nollställd, när inga yttre retningar förekommer som stör min frid, då sjunker jag in i mig själv eller snarare glider ut ur mig själv och hamnar på en annan våglängd där jag kan uppfatta och tillgodogöra mig träd-andarnas subtila viskningar.

7-15 september, Italien, mestadels 26° sol

Nu har jag varit i Scilla i fyra dagar. Ingenting händer här, allt är gammalt och har redan för länge sedan inträffat. Men trots att de yttre attributen är så bestående pågår ändå en långsam smygande process som sakta träder fram för ögat ju längre man vistas här. Här finns en ständig rörelse som tar sig uttryck i ytterst små skiftningar i vädret, i vinden, vågorna, vattnet, i strandlinjens och stenarnas böljande nyanser.

När jag kom hit blåste det från norr och gick en kraftig sjögång. Framåt kvällen var vågorna så ofantliga att det var en praktisk omöjlighet att ta sig ner i vattnet. På stranden satt vi badsugna i stilla beundran över de starka vattenmassorna som ibland orkade över det krön av stenar som bildats och som vid dessa tillfällen översvämmade halva stranden och fick folk att flytta sig fort.

Nästa morgon vaknade jag till mjuka och runda dyningar och ingen vind alls. Vågornas rullstensås kröp sakta utåt och blev samtidigt kortare och brantare. Igår låg havet spegelblankt. Någon liten bris rev ibland upp en lätt krusning på ytan. Jag såg tydligt hur strömmen förde med sig en av de fruktade maneterna som lätt bränner upp stora randiga sår vars följdverkningar oftast är svåra infektioner. Med gemensamma ansträngningar fångade vi oskadda in den farliga medusan och kunde återgå till det lugna lögandet.

Idag har jag varit över till Sicilien i en liten men ytterst snabb motorbåt. Tvärs över Messinasundet syntes tydligt en spikrak linje som indikerade ett markant väderomslag. Här var det inte tal om några smygande förändringar, nere i sydväst blåste det för glatta livet och gick en krabb och vild sjö som ingenstans gick till vila. Där vi kom ifrån var det fortfarande vindstilla och en blank vattenyta. Vi passerade den knivskarpa gränsen på mindre än en sekund och körde rakt in i siroccon.

Denna varma men outhärdliga vind kröp sakta men säkert upp genom sundet mot nordost och på eftermiddagen kom den som en oönskad räkning på posten in över Scilla och blåste genast ut strandens samlade sopberg i vattnet. Siroccon har den otrevliga ovanan att förr eller senare blåsa huvudet i bitar. Den ger folk dåliga tankar och tvingar ut dem på hemskheter. Den är som myggan i rummet när man skall sova, som en finne som inte går att klämma, som en sten i skon eller som vatten i örat som inte vill rinna ut. Den är allt detta och lite till och mycket snart gör den oss alla tokiga. Alla utom brädseglaren som kom springande tillsammans med siroccon och som nu flyger fram och åter över de krumma och spetsiga vågorna.

Lika skiftande som havet är de oändliga varianterna av korsbefruktningar man kan se bland de hundar som trafikerar stranden och dess omgivning. Här får inga gener vila i frid utan nya konstellationer uppstår ständigt. Inte ens de fåtaliga familjehundarna, som de förtvivlade ägarna desperat försöker hålla åtskilda från lösdrivarna, har några stamtavlor av klass. Här nere är alla, både folk och fän, halvblod och av mer eller mindre utpräglad blandras.

Här finns diverse flockar med hundar som tycks hålla ihop i vått och torrt. När de patrullerar strandens sopbemängda oandel liknar de mest en flock hyenor på färd över en av Afrikas stäpper. Sally skulle otvivelaktigt gjort sig i detta sällskap, ingen hade kunnat ana att hon var en "fin" hund. Under de varmaste timmarna ligger hela gänget och hästesover under någon av de större båtarna uppe på stranden. De turas om och hålla vakt ifall något intressant skulle inträffa men det gör det som sagt i stort sett aldrig. Det enda roliga de har är att reta de tama kusinerna som visserligen får lagad mat varje dag men detta oftast till

priset av att behöva stå fastkedjade vid en husknut. Då springer strandruggarna runt och gör sig till och skryter över sin fria tillvaro. Glömd är då bristen på mat och all den osäkerhet en vindpinad strandtillvaro innebär. Leve det fria livet, blåa för koppel och matskålar.

Min vän Gino sitter välklädd och arbetslös på piazzan och röker sedan han bråkat med en tant på restaurangen och fått sparken. Pino sitter i stadsfullmäktige och har häcken full med uppdrag och har nästan aldrig tid att köra lok längre. Sarino har suttit i fängelse igen, en månad för några konstiga räkningar som han råkade underteckna när den stora skatterazzian drog som en farsot över byn. Franco sitter hemma och är avstängd från sitt jobb på sjukhuskontoret sedan där förekommit några oegentligheter och Francos namn befunnits vara med på några komprometterande handlingar. Pinos brorson sitter, för att få vara i fred för alla småsyskon och övriga barnaskaror som invaderar hans hem, i Pinos soffa och pluggar på en tentamen. Själv sitter jag på stranden och försöker hindra mina tillgångar att blåsa i sjön i den otrevliga siroccen. När jag satt och fikade kom en liten plastjolle farande i luften likt en verkligt flygande holländare. Tur jag inte fick den i huvudet. Bredvid mig sitter Franco Porcaro och tittar i min bok om Scilla där jag även låtit publicera en av hans dikter. De enda som jobbar hårt är de polska flickorna på barerna som flänger runt från tidigt till sent för nästan inga lire alls.

Istället för Norgehistorier drar italienarna berättelser ur det verkliga livet om hur uppfinningsrika och förslagna napolitanerna är när det gäller att lura skjortan av folk. Horatio berättar :

"Jag stannade vid ett rödljus i Neapel. Då hoppade det fram en kille och började skruva av mitt ena bakdäck. Naturligtvis rusade jag ut, men medan vi står där och bråkar smyger kompanjonen fram och precis när det blir grönt hoppar han in i min bil och drar iväg. Och medan jag rusar efter och försöker se vart han kör så passar också den förste på att låta sig uppslukas av jorden".

Det mest uppfinningsrika såg jag på TV. Det var någon som låtit konstruera en falsk Bankomat som togs i bruk en fredagskväll när det inte längre var möjligt i Italien att spärta stulna kort. Kontantsuktande helgfirare kom i en strid ström från fredag till söndag och blev alla av med sina kort med motiveringen att de hade angett fel kod. Sedan var det fritt fram för de fiffiga Neapelborna att länsa varje konto med hjälp av de rätta koderna som kortinnehavarna så välvilligt matat in i den falska apparaten. Så går det till i Neapel.

Även om skogen är mitt rätta element så trivs jag också utmärkt vid havet. Sista dagen var jag helt ensam på stranden. Det blåste friskt men trots att vågorna gick höga som hus kunde jag inte låta bli att bada. Att komma i var inga problem men att ta sig upp var desto värre. Ute i vattnet låg jag och guppade som ett flöte och lät vågorna lyfta mig tre-fyra meter upp och sedan slänga ner mig i nästa vågdal där hela byn försvann ur min åsyn. För att komma upp fick jag ligga och kajka relativt nära stranden och invänta lugnare väder. När en riktigt liten våg närmade sig tog jag fart och följde med den så långt upp mot land som möjligt. Sedan sprang jag för livet innan nästa vattenvältare rullade in. Sista gången lyckades jag inte ta mig tillräckligt långt upp, vågen bakom var för stor och kom för snabbt inpå. Jag slogs omkull och i vad som tycktes en evighet låg jag och plaskade i ett saltvattensinferno innan jag halvdränkt räddade mig upp till torrare trakter.

Då satt Neil från Brighton och skrattade åt mig. Han är en nyfunnen vän som skriver poesi och som har bott tio år i Danmark och som tänker sig att stanna en dryg månad i Scilla. Only mad dogs & englishmen på stranden.

En flock med getter tog sig långsamt fram längs de lodrätta stupen under piazzan. Förutom alla katter och hundar är getterna de enda djuren i byn. Här finns inte mycket natur att studera. Växterna frodas i stora krukor, de vi har hemma på fönsterbrädorna växer här som mindre träd i rabatterna. Längs stranden tornar palmer och pinje, i klipporna trivs kaktusar och fikon, högre upp vidtar den ogenomträngliga maquisen. Det finns gott om skog uppe i bergen, för närvarande dessutom full med svamp, men jag har ingen bil att ta mig dit med.

Det enda av intresse jag har sett från djurvärlden var en jagande muräna som skrämde mig första morgonen nere på stranden. Någon oförsiktig fisk hade råkat locka ut den ur dess klippåla. Nu flög muränan fram i vattenytan som ett Loch Ness-monster i miniatyr och förföljde blixtnabbt den stackars fisken nästan ända upp på land. Jag drog snabbt upp fötterna långt från vattnet och blötte inte ner mig igen förrän jag försäkrat mig om att muränan var försvunnen.

Neil har en idé om att han skall gå runt och ta en serie fotografier på byns vilda katter. När jag väntade på tåget hem såg jag en faktiskt en liten mus som långsamt släntrade sig fram längs skenorna. Dit vågar sig väl ingen katt. Från tåget ser man annars mest fåglar. Ankor, höns, duvor men också många rovfåglar. Över Po-slättens platta vidder seglade örn och falk, på marken gick häger och några stora tranliknande vadare.

I norra Italien märktes det att hösten var i antågande. Lövträden i parkerna hade börjat falla, långt ute på de disiga fälten gick jägare med stora hattar och i de små sjöarna satt farbröder i sina jollar och metade. Det enda något sänär vilda djur jag såg på hela resan var en räv som kom springande på en golfbana söder

om Helsingör. Fast den var nog mera tam än vild, den verkade trivas utmärkt trots att det gick fullt med folk i närheten.

Det första jag gjorde i Sverige var att köpa en tidning och lustigt nog läste jag där om en svensk räv som också hölls på en golfbana där han retade spelarna med att sno och flytta på bollarna. Det är klart att ju mer av naturen som vi omvandlar till golfbanor, ju vanligare kommer det att bli att djuren vill ta del av spelet. Anpassar inte vi oss till djuren får ju de anpassa sig till oss. Eller hur ?

16 september, 9° regn

Hemma igen till rusket och regnet. Min första uppgift blev att ta ut hunden som hade varit inne hela dagen. Det kändes ovant men Sally var sprudlande glad. Hon gick bredvid mig i regnet och vände sig om hela tiden för att se efter om det verkligen var jag som var hemma igen. Det värmdes.

17 september, 13° sol

Jag tycks ha fått med mig lite av det fina vädret hem. Om inte värmen så åtminstone solen. Vi tog en picknick idag, långt bort till den avlägsna ängslyckan där det legat ett torp en gång. Matte hade under min frånvaro varit ute åt samma håll och fått se kraniet från den berömda kon i mossen sitta upphängt på en gren. Vissa människor har en makaber humor. Idag låg koskallen med horn och allt nerslängd i en grop.

När vi hade fikat i solskenet gick vi på upptäcktsfärd och plockade vildäpplen från den gamla apeln, lekte med den feta paddan i bäcken, klättrade upp i jakttornet, skrämde upp en stor tjäder och gissade ikapp om vad som legat var efter alla de husrester som är spridda runt området. Det enda odiskutabla var dasset som visserligen ligger omkullvält men som annars är näst intill intakt. Hunden hängde barnen i hasorna vart de än gick. Hon uppskattade verkligen en utflykt med familjen.

18 september, 14° sol

När vi kom ner på ängen idag stod där en bil. Det var före detta grannens numera tjugoåriga son som var så lat. Eller så ville han tuffa sig för flickvännen som var med genom att köra nästan ända ut i sjön.

De hade en vithårig tik med sig som också löpte. Men något hade tydligen slagit slint för hon hade för sig att hon var en hanhund och försökte sätta på en förvånad Sally från alla håll och kanter. Sallys första sexuella upplevelse - med en flathynda, vad skall hon tro om hundsläktet den stackars flickan.

Argumentet att homosexualitet är något naturligt eftersom det även förekommer bland djuren blev ju här exemplifierat. Men även den animala homosexualiteten innebär att var och en intar varsin mycket bestämda könsroll, precis som bland de mänskliga paren. Då frågar jag mig bara : Vad sjutton är det för vits egentligen ?

Det är ju alltid polariteten som är det avgörande för att ett förhållande skall uppstå, eljest älskar jag ju bara mig själv. Denna konstiga tik närmade sig sitt eget kön inte som tik utan som hanhund. I denna situation såg hon sig själv som annorlunda men utifrån detta hennes synsätt reagerade hon ju egentligen helt normalt. Så är det överallt, ett förhållande innebär att två varelser antar två skilda könsroller, det som kan skifta är bara sättet vi ser på oss själva, med det kan ibland bli lite hur som helst.

Tänk vad barr luktar gott. Det spelar ingen roll vilken sort, jag tycker till och med att granbarr luktar gudomligt. Det sägs att trots vårt, i förhållande till hundarna, näst intill obefintliga luktsinne, så är det ändå dofterna som lämnar de största avtrycken i vårt undermedvetna och även i våra minnen. Med regnet kom även lukterna tillbaks till skogen. Min första tanke när jag efter semestern åter kom ut i skogen var just att det jag hade saknat mest med skogen nere i Italien, det var dess doft.

På kvällen gick vi över de fem tallarnas hygge, de som står och spejar uppe på krönet likt indianer i en westernfilm. Och igår var det ett kokranium på en pinne, det börjar likna rena rama High Chapparal. Jag gick över hygget och tjuvkikade och låtsasvalde bland alla små presumtiva julgranar. Om den dumme jägaren som insinuerade att Sally jagade rådjurskid vore identisk med markägaren så skulle jag inte dra mig för att säga mig ett träd till jul. Skogsbonden har säkert ingen aning om hur många perfekta julgranar det växer på detta hygge, granar så vackra att man lätt kunde få hundra kronor styck för dem utanför Konsum.

Vid tankestenen tog vi en tyst minut, både hunden och jag. Vi stod alldeles stilla och beundrade den röda skymningen som sakta mattades och dog ut i den kolsvarta septemberskyn. Det var nästan samma hisnande känsla som jag upplevde förra veckan när Scillas sol snabbt sänkte sig ner i det blodröda

Medelhavet mellan Sicilien och Stromboli och skapade ett återsken som bäddade in bergen och byarna i ett violett skimmer, ett ljus som gett kusten dess vackra och poetiska namn, Costa Viola.

20 september, 13° sol

Om än mycket sparsamt har livet sakta börjat återvända till skogens bäckar och vattendrag. Där det i månader varit helt uttorkat porlar det nu fram små friska forsar. Skogen behöver en viss fuktig konsistens för att verkligen kännas som en skog.

I morse när jag kom hem från jobbet och tog ut Sally var det så blött i luften att det dröp från träden. Allting låg insvept i en dimma så tjock att den nästan gick att ta på. Jag hade inte protesterat om det kommit fram en vit tjur ur det luddiga töcknet. Spindlarna hade haft en styv natt och hängt upp sina fallskärmsliknande nät i vart och vartannat träd. Ljungmattan var alldeles prickig av de gråa insektsfällorna. Det fanns inga färgnyanser, allting var översköljt av den stora mjölkvita dimman. Men medan jag sov kom solen fram och ställde allt till rätta. Det blev ännu en underbar höstdag då det är lätt att andas och svårt att tänka dystra tankar.

På tal om grått så tog vi en eftermiddagstur bortom mossen där de kalkade i somras. Av den gråa filt som naturen då var klädd i återstod nu bara en skiftning så svag att om jag inte hade gått där förut så skulle jag inte ens reagerat. I dessa trakter växer det gott om trattkantareller. Eftersom grannen annonserat dylika fynd utåt Risveden ville jag gärna stämma av med mina ställen. Nog fanns de där men de var alldeles för få och för små för att det skulle löna sig att kröka rygg. De får stå på tillväxt några veckor till. Jag fick i stället min belöning i ett dike längs Marydsvägen. Där fann jag svamparnas svamp, en kantarell så stor och perfekt att det utan tvekan skulle tagit första pris i svamputställningen om det funnes någon sådan. Enbart denna svamp räckte till att med råge fylla en hel stor kvällssmörgås.

21 september, 15° sol

Trots att mitt sömnkonto redan ligger många långa timmar back så tvingade jag mig ändå upp mitt på dagen för att gå ut med Sally och samtidigt få mig till livs lite av solens ljus. När jag som denna vecka ger mig av till jobbet i solnedgången och går och lägger mig i gryningen så måste jag ändå för solljusets skull försöka att komma ut en stund.

Solstrålarna var obarmhärtiga, de sved som laserstrålar i mina ömmande ögon men jag kämpade vidare och kände mig som en rockstjärna som helst döljer sig bakom sina Ray-Bans dygnets alla ljusa timmar. Efter tre natters jobb går jag också helst och gömmer mig. Långt ut i skogen.

I natt var det frost. Fast det var lika dimmigt i morse som det var i går så fanns det inte en enda spindelväv på träden. Tänk att en liten temperatursänkning betyder så mycket. När vi kom allra längst ut i skogen på vår långpromenad satt en spillkråka i en tall. Den började varna när den fick syn på mig och hunden. Den hade nog inte sett folk på flera dagar. Spåren efter skosulor i de leriga delarna av stigen avslöjade att ingen gått där på länge. Det känns skönt att veta en misantropiskt inbunden dag som denna.

23 september, 14° växlande molnighet

I natt sov jag tolv timmar och känner mig nu nästan återbördad till verkligheten. Min skiva blev äntligen klar igår efter flera års idogt slit men jag var för färdig för att orka fira. Istället för glädje känner jag än så länge bara en stor tomhet.

Familjen som fått sitta emellan mycket kommer förhoppningsvis att se lite mer av mig i fortsättningen. Jag orkar inte med någon större promotion just nu, jag har hela livet på mig att sälja, som vanligt har jag skapat en produkt som står sig väl, helt utanför alla trender och stilväxlingar.

Det blåste friskt idag och jag hade förväntat mig ett skyfall av gula gamla löv. Men det är inte löven som faller, det är tallbarr som kommer regnande över oss där vi travar fram på välkända stigar. Skogen mår inte särskilt bra just här, rakt ovanför oss passerar säkert ett trettiotal flygplan om dagen på den intensiva luftmotorvägen Arlanda-Landvetter. Eftersom de flyger så lågt innan de skall landa blir det en stor koncentrationen av föroreningar just här över vår skog och vill de dessutom dumpa lite bränsle innan landningen så sker det också ungefär över oss.

Fast dagens prekära tallbarrssituation beror antagligen mest på den långvariga torkan i somras. Tallarna ser sjuka ut, de är tunna och taniga och barren är alldeles gula. Den nötskrikeliknande läderhandsken satt än en gång uppflugen på en bar kvist. Vissa folk ger tydligen inte upp hoppet om att den forne ägaren skall

uppenbara sig. Det är väl någon nytillkommen flanerare, som svampen lockat ut i skogen, som inte tidigare har sett handsken som nu legat och drällt i över ett halvår.

Denna vante som tjänat som hundleksak hela sommaren har avverkat åtskilliga kilometer fram och tillbaka längs stigarna. Idag befann den sig lustigt nog exakt vid utgångspunkten, vid den branta backen efter bron där den blev tappad någon gång i vintras. Det behövs ingen avsevärd tankeverksamhet för att lista ut att någon nog för länge sedan gett upp allt hopp om att återfå just denna handske och därmed omedvetet donerat den till främjandet av hundarnas leklystnad.

Som den eventuelle läsaren nog har märkt så kör jag ofta med repriser. Det finns en viss tanke bakom detta. I skogen händer det aldrig särskilt mycket, där sker en ständig återupprepning. Same procedure every day, every year. Vad jag vill skildra är hur skogen för mig representerar en helhet som markant skiljer sig från den stora samhälleliga splittringen. För att travestera en viss Walt : "Visst upprepar jag mig. Jag består av enfald". Åtminstone när jag vandrar i skogen. Av naturens enfaldiga och enkelspåriga varande. Det som gör att jag blir en och odelad, att jag blir hel och känner mig i samklang. Det är vad dessa rader är tänkta att representera.

Ur ett kortsiktigt marknadsmässigt perspektiv skulle detta begränsade ämnesval som mest kunna tänkas fylla en halv sida för att sedan vara uttömt på vidare infallsvinklar. Storartade intriger, spännande synopsis eller fantasifulla förvecklingar hör den mänskliga världen till. Allt detta lämnar jag därhän, de platsar inte bland djur och natur. Jag har istället försökt återskapa den stilla frid som skogen skänker mig. En frid som någon gång ibland lockar fram dolda sidor ur mitt innersta. Det är inget nytt att ropa : "Tillbaka till naturen". Men det tål att upprepas.

24 september, 14° mulet

Jag frågade Gustav om han ville följa med på Sallys långpromenad. Det ville han inte men sedan visade det sig att han hade smugit sig efter och spionerat på mig. Vi hade en trivsam skogsrunda tillsammans. Det är inte så ofta nuförtiden som vi gör saker gemensamt. Idag hoppade vi höjdhopp över hästhindret, vi klättrade i träd och berg, vi spelade afrotrumma på en stor ihålig stock och vi svärdfäktades mot de stora gula ormbunkarna.

Det enda som annars försiggår i skogen är att ormbunkarna blir gulare för varje dag och rönnbären blir allt rödare. Det är så vackert med dessa klara och skarpa men ändå varma grundfärger. Jag kan just inte tänka mig något rödare rött än rönnbären just nu.

Eftersom det är söndag är skogen full med förhoppningsfulla svampletare. Vi träffade en hundägare som jag växlat några ord med som idag snabbt smusslade in några påsar i bilen och påstod att det var hemskt dåligt med svamp. Jag kunde inte låta bli att retas lite. Sedan är det så himla typiskt alingsåsare, fast vi bor nästan grannar så går han inte ut i skogen, han tar bilen. Det är ett släkte av soffpotäter, hunden får maximalt en sväng runt kvarteret, man tar bilen 300 meter ner till kiosken och sedan snabbt ner framför kabelkanalerna.

25 september, 13° sol

Nu är hösten som härligast, nu finns inget kvar av sommarens mjäkighet, det är friskt och klart och vinterns gråkalla tristess är ännu inte här. Som septemberbarn är detta min bästa tid på jorden. Aldrig känner jag mig mer tillfreds och hemma i mig själv. Det känns som att lägga i den sista pusselbiten.

Sally kräktes i natt plus att hon har haft diarré några dagar. Istället för att som vanligt vandra ut i skogen så tog vi idag de asfalterade vägarna ner till vårdcentralens apotek för att köpa avmaskningsmedel. När vi kom dit hade jag naturligtvis glömt pengarna hemma. Jag är så ovan att bära dessa världsliga attribut med mig på mina hundpromenader, det hör liksom inte till.

När jag kom ut med oförrättat ärende från apoteket satt en mycket gammal dam och klappade Sally. Det finns nog många gamla som gärna skulle villa ha en hund men som inte orkar med att ta hand om den. Det borde vara en del av åldrings-vården att kunna deltidsleasa sig en hund.

Hemåt från vårdcentralen gick vi välpreparerade stigar i den så kallade närmiljön. Naturstig, färgglada träns och stolpar och iordningställda eldstäder med stockar runt om, så statiskt uppbyggda och belägna att bara någon av barninstitutionerna kan få för sig att grilla där. Färdigtuggad mat för barnens fortsatta korvstoppling.

På kvällen såg jag hur hösten skördar sina offer. En liten odla hade försökt ta sig över vägen men bokstavligen frusit sig helt stel på halva vägen. Jag petade försiktigt ner den i diket och hoppades på att den skulle finna någon värme under löven och kanske överleva natten.

26 september, 12° sol och moln

Det är lika spännande varje gång. Varenda dag ser jag ett blankt ark framför mig och jag har ingen aning om vad jag kommer att fylla det med. Blir det överhuvudtaget något skrivet? Varje början känns lika motig. Sedan brukar det alltid ordna upp sig till slut ändå.

Ett perfekt ursvenskt grepp att ta till är att börja pladdra om vädret. Bara för att jag skröt så om den underbara hösten igår så har det formligen rasat fram som en horisontell vägg med iskallt regn hela kvällen igår och hela natten. På kvällen lös det en ytterst gråsvag sol igen men gång på gång rullade gigantiska regnmoln in från den stora Atilanten.

Hunden har hittat några stora mullvadshålor på ängen och gjorde sitt bästa för att gräva sig ner till ett sydligare halvklot. Det är härligt för henne att för en gångs skull få gå loss med sådant hon varit strängt förbjuden att göra hela sommaren i trädgården.

Det var tur att jag tog stövlar, det var skapligt lerigt i skogen idag och även de mest uttorkade lerdikena börjar så sakteliga fyllas upp. Längs den branta stigen på andra sidan sjön hade det forsat en strid ström av regnvatten i natt. I kurvorna låg tjocka drivor med gamla tallbarr som den tillfälliga bäcken fört med sig.

På denna stigen blir Sally alltid aningen mer uppmärksam, dels korsas den av några högfrekventerade djurstigar, dessutom är den snåriga skogen perfekt för harar och annat småvilt. Sally vet att mitt krav är att hon håller sig på stigen men jag kan läsa hennes tankar, hon inte är så förtjust över detta diktat.

Hon börjar bli småfinurlig och beräknande. När hon har något förbjudet på gång spelar hon hur oskyldig som helst. Hon kan sätta sig under en fiktiv korrek och se ut att vara totalt frånvarande, att inte tänka på någonting alls för att vagga in mig i säkerhet. Likväl har hon en mycket utstuderad plan. När hon tror att hon fått mig dit hon vill lunkar hon sakta och till synes helt oplanerat bort dit hon vet att hon inte får gå. Skulle jag vissla spelar hon helt döv: "Nej, jag hörde ingenting, du var så långt borta, tyvärr, tyvärr".

Det är ju kul att hon uppvisar någon form av intelligens även om den i detta fallet går ut på att försöka föra sin husse bakom ljuset. Eftersom hon eljest ger ett så korkat och trögt intryck är det inte heller helt lätt att genomskåda henne. Idag lyckades jag i alla fall äntligen lära henne att öppna munnen och fånga ett släppt popcorn. Kasta är inte att tänka på än, jag måste släppa popcornet från minst en meters höjd och precis rakt ovanför henne för att hon skall hinna få upp sina käftar.

27 september, 11° sol och moln

I morse var vi ute riktigt tidigt, långt inne i skogen redan klockan åtta. Det har slutat att storma men långt upp i det blå glider ulliga vita skyar blixtnabbt in från väster. Jag hade hoppats att vi skulle få se några djur nu när vi var först ut i skogen. Älgarna brukar känna på sig att det snart är jakt och söka sig in mot mer bebodda trakter.

Jag har faktiskt ännu inte sett någon älg sedan jag började gå ut med hunden. Räv eller grävling förväntar jag mig inte att få se, så många som legat överkörda på vägarna i sommar, jag kan inte ens hålla räkningen på hur många döda grävlingar jag sett, jag överdriver inte om jag skriver siffran tjugofem.

Däremot borde det finnas älg. Jag tycker det är taskigt av dem att gå och gömma sig, jag har faktiskt gått här långt ute i skogarna nästan varje dag i nio månader nu. Jag får väl sätta in en kontaktannons i Jaktbladet: "Älg sökes till stillsamma utflykter och naturpromenader. Om så önskas finns ledigt garage i oktober. Svar till Djurvän med godlynt och fridsam vovve".

Vi gick upp på det höga berget med den vidsträckta utsikten. Dit leder en tvärbrant stig som aldrig tycks ta slut. Den bara fortsätter uppåt i all evinnerlighet. Normalt gnetar jag mig upp i ett svep och blir endast lätt andfådd, men idag med halsont, munsår och pip i bröstet fick jag stanna var tjugonde meter. Huvudet dunkade, lungorna ven och benen kändes som gelé.

På hygget på andra sidan berget brukar det alltid skumpa iväg några vita rådjursrumpor. Det enda som nästan rörde sig idag var en stackars ALU-arbetare, fördömd att rensa risa nästan gratis åt skogsägaren. Jag förstår om han inte ens lägger två små björkar i kors på de villkoren. Trälar kallades de förr innan det tillfälligtvis blev förbjudet att låta folk jobba enbart för maten.

28 september, 7° regn

Himlen har de senaste dagarna haft en trevlig vana att enbart låta sitt vatten under dygnets mörka timmar. Varje morgon har det klarnat upp, så också i morse men sedan var det slut på det roliga. Hunden och jag mötte några förutseende äldre damer på den smala stigen bakom sjön, klädda i galon från topp till tå. Jag

skulle tippa att de gick någon svampkurs, för de dammsög marken på allt som överhuvud taget hade ett svampaktigt utseende.

Jag brukar försöka hålla mina betraktelser på en naturlig nivå, så fort det mänskliga släktet gör sig gällande blir allt så konstigt och dumt. En av dessa svampplockerskor, för övrigt den enda i min ålder, höll på att svimma av rädsla när hon såg Sally. För övrigt verkade hon fullt frisk. Som vanligt hade jag kopplat hunden när jag hörde att det var folk i skogen. Det gör jag egentligen av ren lathet, det är lättare att hålla Sally än att tjata på henne att inte rusa fram och hälsa.

Jag tycker det är trevligt att hon alltid vill fram och få en liten klapp men det är upp till mig att bedöma om den vi möter är intresserad eller ej. Nu stod Sally som vanligt och drog och flåsade på den smala stigen och svansen gick som en propeller av glädje. Det är inte så ofta vi möter någon i skogen.

Jag ställde mig så långt åt sidan det någonsin gick och höll i halsbandet stenhårt alldeles intill knät. Då ber den dumma människan mig att gå ut i skogen, en näst intill teknisk omöjlighet i den terrängen. Någon måtta får det vara, trots att stigen är smal hade hon ledigt två hundfria meter att passera på. Jag kan inte göra mer än koppla, flytta mig och hålla fast.

Jag kan förstå att det finns människor som är extremt hundrädda, varför fattar jag däremot inte. Min hund är oerhört rädd för saker som hon uppfattar som väldigt onaturliga, till exempel bilar. Det har jag full förståelse för. Men att människor fjärrat sig så från det naturliga arvet att de inte förmår upprätthålla en kontakt med det djurrike som trots allt är vårt ursprung, det är sjukt.

29 september, 6° sol

I går kväll tog vi en sväng i ruskavärt som vi säger här på böggda. Detta medan glassbilens förföriska locktoner kom ett kvarter närmare för varje ny gång de spelade upp den fäniga trudelutten. Ändå känner jag mig som en pavlovsk hund när jag hör den melodin, det går inte att låta bli att tänka på glass, inte ens nu på hösten.

Idag var det kallt men klart. Vi tog den vanliga rundan, den runt sjön. Den är lagom lång, lagom omväxlande och oftast folktom. Den stora nackdelen är att skogens subtila röst alltid dränks i det envetna bilbruset från Borås-vägen. Nu gick vi visserligen i den värsta fredagsrusningen, förmiddagar och kvällar brukar det inte höras lika mycket. Det var vindstilla också, inte det minsta lilla sus från trädkronorna.

När jag gick och småsurade som värst hörde jag plötsligt ett välbekant gnisslande läte. Det var en hel svärm med små kungsfåglar som var ute och shoppade inför helgen. Det var en trängsel i buskarna precis som borta vid stormmarknaden. Jag stod alldeles still på stigen och som gulgröna pingisbollar studsade de små livan fram och tillbaks på grenarna alldeles intill mig.

Jag tror inte de märkte mig, de svirrade så intensivt och kom till slut så nära att de nästan var på armlängds avstånd. Jag dröjde mig kvar nästan tio minuter för att följa den vilda fröjakten inne i bushen. Det är dessa små avbrott i den träaktiga enformigheten som gör alla tråkiga transportsträckor i skogen med hunden väl värda att ha avverkade.

2 oktober, 10° mulet

De två senaste dagarna har jag bara jobbat och inte alls kommit ut i skogen. Vi har också haft några dåliga nätter eftersom Sally har diarré och behöver ut titt som tätt. Diverse dietkurer som vi har försökt med har inte gett något resultat.

Idag drog jag i alla fall åstad, långt utåt de välkända markerna med en hund som inte tycks det minsta sjuk. Trots sin taskiga mage så springer hon och skuttar och busar precis som vanligt. Där vilar inga ledsamheter.

Själv har jag haft svårt att känna någon riktig ro i skogen på sista tiden. Tusen tankar maler runt på tomgång och låter mig aldrig vara riktigt i nuet. Jag oroar mig hela tiden för en massa världsliga ting som min krassliga ekonomi. Det är så mycket jag måste göra för att få sålt mina skivor och få rätsida på den sjunkande likviditeten.

Sedan hittade jag stora fina mattor med trattkantareller och fick andra tankar i huvudet. Nästa gång jag går ut efter svamp får hunden vara hemma. Hon vill också vara med men hon trampade nog sönder mer än vad jag hann plocka. Någon okänslig sälle hade också varit ute efter lingon och samtidigt lyckats sätta sina stora stövelavtryck rätt över de späda stånden med spirande kantareller.

När jag försökte köra bort hunden från svampen satte hon sig istället och nafsade i sig lite gamla blåbär. Borde göra gott för hennes lösa mage. Jag hade kunnat plocka hur mycket trattisar som helst men jag fick ge mig efter en halvtimme och gå hem för att sova en timme inför den stundande arbetsnatten. Den eviga

plikten framför allt.
5 oktober, 20° soldis

Det råder indiansommar. Jag kunde trava runt i bara skjortärmarna och ändå blev jag så svettig när jag var ute med hunden att jag fick ta en dusch när jag kom in. Detta gör gott för skogens svampar. Svärmor fick hela min skörd från i förrgår men imorgon finns det säkert minst lika mycket att hämta hem.

Jag satte mig en stund på min tankesten idag fast den var en aning fuktig. Den fungerar även åt motsatt håll, när jag har för många tankar som virvlar runt i skallen kan denna trygga sten hjälpa mig att rensa och sovra och tömma hjärnvindlingarna på betungande tankegods som bara ligger och tar plats och kraft. Det är nästan lika svårt att låta bli att tänka på något som att ha noll rätt på tipset, men uppe på stenen kan jag låta det oskrivna arket förbli tomt och rent. Där infinner sig en känsla av delaktighet och autenticitet som inte kräver någon förklaring. Det blir till en stilla stund i världens epicentrum dit inga av de obönhörliga stormarna når.

8 oktober, 13° sol

Det har inte blivit så många ord på sistone. Jag har faktiskt varit ute på långa härliga promenader varje dag men mitt sikte har varit inställt på de små bruna trattarna och detta har skjutit det fria tankeflödet åt sidan. Den normala medvetandeströmmen har vägrat infinna sig när koncentrationen gått åt till att spåra svamp.

För att upptäcka de välkamouflerade trattkantarellerna måste jag ställa om hela mitt sikte på samma sätt som när jag skall försöka genomsöka söndagsbilagornas 3D-bilder. Men så fort den första svampen uppenbarar sig på näthinnan ser jag dem överallt. Kan jag sedan bara behålla den rätta inställningen spelar det inte någon roll var jag går, jag hittar dem i alla fall.

I går eftermiddag tog jag med grannen ut för att visa honom mitt bästa svampställe. Precis när vi kom fram tornade mörka regnmoln upp sig och det blev nästan nattsvart i skogen. Men vi hade hunnit att nosa upp de första trattisarna innan mörkret föll, så där gick vi i halvdunklet och plockade på ren intuition. Vi hade sett hur mycket där fanns och greps av samlarfebern. Tur att ingen såg oss, det måste sett helt sinnesslött ut att famla runt efter svamp när vi såg så lite att vi fick prata hela tiden för att inte tappa bort varann.

Nu har den våta perioden anlänt och det regnar en skvätt mest varje dag. Den våta som naturen är genomdränkt av kommer att bestå fram till maj när vårsolen äntligen får en chans att torka upp stigarna. Idag plaskade det och klafsade vart jag än styrde mina steg. Sally skuttade runt på ängen när vi fick kvinnligt hundbesök från alla håll och kanter. Collien Chilita kom ner från radhusen samtidigt som den den jättelika Foundlandsbastarden Millan brakade ut från skogen.

Det är lustigt att se hur blixtnabbt hundarna formerar sin hackordning så fort de kommer i grupp. Sitt ringa intresse av att hävda sig till trots, så märker ändå Sally nu att hon som vuxen faktiskt är jämbördig med den lite finare collien. Men då går denna hund hellre undan, för att på så sätt komma undan en direkt konfrontation som möjligtvis skulle utfallit till hennes nackdel. Millan kräver i makt av sin storlek en absolut underkastelse, och det får hon helhjärtat av Sally medan collien låtsas som om det regnar.

Som vanligt kunde jag inte låta bli att dra paralleller till varelserna i den andra änden av kopplet. Detaljerna faller klart utanför denna bokens pärmar men jag kan avslöja så mycket som att likheterna i överföringen var större än divergenserna. Vart vi än går hamnar vi i grupper som alla kräver en specifik rankinglista. Därav all mobbing, även, för att inte säga speciellt, oss vuxna emellan.

Övergår den naturligt nedärvda rangfördelningen till pennalism tror jag mest att det beror på en konstlad och felkonstruerad gruppering där vi inte själva kunnat välja vårt umgänge. Utfrysning är ett sätt att krympa gruppen som inte enbart går att kritisera. Sedan kan man fråga varför vi alltid måste skikta oss socialt i alla olika sammanhang, precis som våra hundar. Jag är en av dem som jobbar för en nivellering, dock, jag kan ha fel, vi bör kanske behålla vårt djuriska arvegods som snart är det enda som avslöjar vårt ursprung.

15 oktober, 14° mulet

Äntligen en stilla dag när livet saktar ner och jag hade en chans att hinna ifatt mig själv. Vädret stod i samklang med mina känslor och min själ. Allting var grått, inte en vindpust, även de vissnaste björklöv vägrade falla och i luften hängde ett duggregn med droppar så små att de aldrig tycktes ta mark.

Stigarna täcktes av gulgröna blankhala mattor med höstens rester. I kraftledningen färdades många ampere, wirarna fräste som en stekpanna i den fuktiga väderleken och plåtstolparna dunkade som ett

gammalt tröskverk. Hunden blev rädd, dessutom skrämde vi upp en tjäderhöna som legat och tryckt i gräset. Sedan råkade jag hitta svamp, trattisarna stod som spön i backen efter den sista tidens sommaraktiga värme.

Jag fick sällskap av en liten frusen fluga som förföljde mig när jag gick runt och plockade. När hunden tröttnat på att nosa mig i hälarna gick hon på upptäcktsfärd. När inte det heller var roligt längre kom hon tillbaka och satte sig och norpade gamla blåbär. På en plätt mindre än en fotbollsplan fick jag på en dryg halvtimme ihop en hel bärkasse med trattkantareller.

Det är så lugnt och rogivande att vara alldeles stilla i skogen. Jag upptäcker så mycket smått och vackert som jag annars missar när jag travar runt med hunden. Idag när jag satt med näsan ner i backen såg jag underliga svampar, ovanliga mossor, en smal myrstig som fortfarande utnyttjades av några övertidsarbetare och de mest vidunderliga spindelnät. Det är först när jag stannar upp som jag verkligen ser alla dessa små detaljer.

Hunden var inte lika road, hon är som ett litet barn, hon tröttnar fort och vill iväg. "Kom nu pappa så går vi". Men svampen blir som en mani, jag kan bara inte låta alla dessa godbitar stå kvar, inte så länge jag har plats kvar i kassen. Den rika fyndplatsen jag gick över idag låg precis jämsides med en av de mest trafikerade stigarna. Jag förstår inte riktigt vad de horder som nu driver runt i skogarna egentligen plockar. De hittar kanske något som aldrig jag ser.

På sista tiden har jag gått som i dvala. Jag har inte orkat ta mig för någonting, speciellt inte att skriva. Jag har känt mig tom och urblåst, en klar reaktion på den tre år långa anspänningen att färdigställa min skiva och min bok. Naturligtvis känner jag en djup tillfredsställelse över att ha rott detta stora arbete i hamn, men nu kommer istället en gnagande oro: Kommer jag någonsin att få tillbaks alla de pengar jag har satsat?

Detta är den värsta biten, jag avskyr att behöva sälja mig. Visst är det roligt att prata om mitt arbete, att få uppmärksamhet och ibland till och med beröm. Hade jag inte haft några kostnader hade jag gärna gått runt och gjort reklam - för att sedan kunna ge bort skivan. Problemet är att jag måste ta betalt, jag måste ha in lite pengar.

Jag hoppas energin snart återvänder och då kommer min sega envetenhet att övervinna alla hinder. Jag kan vänta, det är jag väldigt bra på. Det går inte att misströsta över att folk inte vet vad jag har gjort när det inte finns någon som har talat om det för dem. Jag vet inte hur folk ser på mig men själv uppfattar jag mig som påträngande och skrytsam. Jag som önskar att alla kunde skapa sig en egen uppfattning, tvingas ta guldsleden i vacker hand och inse att ingenting säljer sig självt längre utan en mördande reklam.

Framåt eftermiddagen gick vi en sväng igen, Sally och jag. En liten vindil fick björklöven att virvla iväg som ett moln av stora snöflingor som sakta dalade mot marken. Det var så skönt att äntligen kunna gå ut med hunden i dagsljus. I veckan som gick jobbade jag tidigt varje dag. När jag då går hemifrån halv sex är det fortfarande mörkt och Sally sover som en stock på dörrmattan. Jag får ta ett långt kliv för att smyga ut i kylan och sedan puffa tillbaka det sovande hundhuvudet, som oftast ramlat utanför tröskeln, så jag kan få igen dörren. En eventuell inbrottstjuv skulle inte ha det lätt, även om Sally sover vidare skulle han stå på öronen och bryta benen av sig.

När jag kommer hem har det redan börjat skymma och ger jag mig inte ut direkt är det snart alldeles mörkt. Hittills har jag på rent trots gått ut i skogen i alla fall. Fram till sju finns det lite ledljus kvar och stigen ner mot ängen är så väl intrampad att jag lyckas stappla mig fram utan att se ett dugg. Hunden är konstigt nog inte det minsta mörkrädd längre. Om bara bilskräcken kunde ge med sig också.

Veckans första dagar lyste en väldig fullmåne upp kvällstillvaron för oss. Ute på ängen var det nästan lika ljust som på dagen. I skogen gällde det att utnyttja ljuset men att aldrig titta åt månen till, då blev jag så bländad att jag inte såg någonting av stigen. En kväll när det var extremt kolsvart tog jag faktiskt den stora ficklampan med mig ut. Det gjorde det förstås enklare att gå men skogen runt omkring blev samtidigt dubbelt så dunkel. När jag släckte tog det en lång stund innan jag såg igen.

Skogen är egentligen aldrig riktigt helmörk. Den kolsvarta siluett som avtecknar sig ute från gatan rymmer bara en massa olika gråa nyanser som framträder först när man kliver ut ur ljuset och går in bland träden. Kent Andersson skrev att det inte fanns något mörker, att mörker var stulet ljus. Det första påståendet är helt rätt men jag vill hävda att mörker skapas av tillfört ljus. Utan ljus finns heller inget mörker utan bara en gråzon, ett ingenmansland där gängse motsättningar är satta ur spel. Det vi tror är mörker är egentligen någon annans ljus. Prova själv att gå ut i skogen om natten. Efter ett tag ser man hur bra som helst.

På väg hem idag satte vi oss på vår sten. Rakt nedanför pågick en fotbollsmatch på radhusområdets grusplan. Flera familjer verkade involverade i detta trevliga söndagsnöje och spelet kommenterades hela tiden högljutt. Vi satt på första parkett. Det var hunden som föreslog en avstickare, hon trivs också vid stenen, här finns så många sega härliga rötter från gamla stubbar som hon älskar att slita upp och gnaga på. Marken erbjuder precis det lekfulla motstånd hon behöver för att ett gnagobjekt skall bli extra

intressant. Sedan gick vi hem och vilade oss efter en lång söndag i skogen.
18 oktober, 13° sol

Så skall en annan vara med i rutan, jag blev inspelad och intervjuad hela dagen i går, ett nödvändigt ont för att bli av med delar av mitt väldiga skivlager. Idag var jag tillbaka i skogen igen, det är helt klart där jag hör hemma, inte i någon studio. Det känns skönt att veta var jag har mina rötter.

Det var kallt och blåsigt och solen stod redan lågt när jag vaknade efter nattens rälsbundna övningar. Jag började min lilla vakna del av dygnets ljusa timmar med att ta ner hunden till ängen. Solen stack i mina ljuskänsliga ögon och bländade mig så jag körde ner en fot i ett av hålen där bäckdräneringen rasat in, dessbättre utan att vricka mig.

Sedan gick vi en gammal klassiker, en av de vanligaste rundorna från i våras. Den är relativt lång och omväxlande och dessutom befriande långt utanför de stora svampstråken. Jag bar även mina imaginära svarta solglasögon för att vara säker på att inte hitta någon svamp, jag är så infernaliskt trött på att rensa. Om nu svamparna är irriterande många så lyser viltet fortfarande med sin frånvaro. Det var mycket länge sedan jag såg ens ett rådjur.

Grannrapporteringen talar dock om rejäla ansamlingar med älgspår relativt nära bebyggelsen fast i "fel" väderstreck om man ser till var vi brukar gå. Att Sally och jag aldrig ser någon älg, inte ens några spår, kanske beror på att det springer alldeles för många hästar i "vår" skog. För annars går vi alltid långt, alltid tyst och ofta vid konstiga tidpunkter och vi ser aldrig en skymt av skogens konung. Jag fick tydligen min ranson av det vilda när jag hade turen att se det där lodjuret i vintras.

Trots alla mina försiktighetsåtgärder sprang jag återigen på en massa svamp. De dumma trattisarna växer ju precis överallt. Det här börjar bli löjligt, skall det hålla på på det här viset är det lika bra att jag går ut en hel dag och plockar allt jag ser och ställer mig på torget.

19 oktober, 8° sol

Efter nattens ivriga regnande klarnade det upp framåt dagen och en stormig västvind skakade ner de sista löven på de redan slipprika stigarna. Jag halkade fram på lera och löv nästan som på skridskor. Inne i skogen var det en smula lä. Vinden rev och slet uppe i trädkronorna men mellan stammarna var det lugnt. Solen dalade snabbt ner över den vassa trädsilhuetten på andra sidan sjön. Himlen blev alldeles blodröd.

Jag satte mig en stund på stenen och blickade ut över det kvällsliga skådespelet. Några små moln pilade blixtnsnabbt fram över det stålblå himlavalvet. Jag försökte låta bli att begrunda tidens evinnerliga flykt.

23 oktober, 10° mulet

Jag cyklade hem från stationen på tio minuter, ett mycket svårslaget rekord med tanke på de branta backarna och min nuvarande fysiska status. Jag trampade på av ren vilja och mycket stillasittande. Ibland får jag fnatt och försöker att cykla ikapp med mig själv.

När jag kom hem välkomnade mig Sally med en krigsdans i trädgården. Hon är en mycket trevlig hund nu, lugn och stabil men ändå full av spring och lek. Hon lyder bra, hon gör vad hon skall och låter bli det som är förbjudet, hon trivs med sig själv och är snäll mot alla, både människor och djur. Hon har till och med börjat att hoppa upp frivilligt i bilen, åtminstone på kvällen när hon vet att vi bara skall köra in den i garaget. Bäst tycker hon förstås om att lufsa runt i skogen, har hon inte fått komma ut en dag så går hon runt mig och viftar på svansen och föreslår på sitt eget försynta sätt en liten skogspromenad.

Så idag tog jag med henne ut direkt för att kunna vandra runt medan det ännu var ljust. Om någon vecka kommer det att vara alldeles mörkt när jag kommer hem från mina tidiga arbetspass. Det märks att det snart är november. Allting börjar bli så färglöst och intetsägande.

Igår var det en solig söndag men då hann jag inte skriva. I brist på bättre tid och disciplin hade jag tänkt inskränka mina skrivelser till en lite längre söndagskrönika en gång i veckan. Även detta käckä uppsåt sprack direkt så nu får det trots allt bli efter bästa förmåga, det vill säga lite då och då. Det är aldrig lönt att planera.

25 oktober, 12° mulet

Jag kom hem sent och det var redan mörkt. Men denna disiga afton var det som om stadens ljus drabbades av någon sorts inversion, det var som om ljusets studsade mot det låga och fuktiga molntäcket

och reflekterades tillbaka ner mot jorden.

För att hunden skulle få ut lite av sitt spring gick vi ner till ängen där hon kan sträcka ut ordentligt även när det är mörkt. Ikväll gick det ovanligt bra att se, jag snubblade inte någon gång på den branta stigen ner mellan träden. Medan hunden lufsade runt i grådasket satte jag mig på huk i gräset och gjorde mig till ett med omgivningen.

När jag satt så nära och stilla kunde jag förnimma hur gräset fortfarande doftade, nästan som på sommaren. In mot staden var himlen alldeles ljus över de lövlösa trädtopparna. När jag vred på huvudet blev det mörkare och mörkare och i motsatt väderstreck, ut över storskogen, var det alldeles kolsvart. Där uppslukades trädens taggiga profil av himlen, allt flöt ihop.

Ibland lystes dock detta kompakta mörker upp av ljuskäglor som spelade över himlen. Det var bilarna på Boråsvägen vars strålkastare, om helljuset var på, syntes flera minuter innan själva bilen passerade. Plötsligt blev hela himlen ljus, jag fick en tankemässig flashback till sökarljus och bombplan, men det var bara en av dessa väldiga långtradare som har draperat hela fronten likt en julgran med långa rader av diverse lampor.

Hemåt tog vi en annan väg och kom upp i bortre änden av vårt kvarter. På den gården bor en golden som just fått sju valpar. Jag stod en lång stund och beundrade denna skyddade gård som rymmer ett tiotal små lönnar. Inne mellan husen hade träden ännu lyckats behålla sina vackra löv som nu i kvällens milda gatljus strålade i alla tänkbara färger. En kort stund av skönhet på jorden, i morgon kan allt vara borta.

26 oktober, 9° sol

I kväll satt jag på min sten och såg solen gå ner bakom mörka regnmoln på väg in från väster. Uppe på det väldiga himlavalvet möttes två främmande fåglar, från det ena hållet kom en morkulla. Jag har inte sett någon på flera år, de flyger bara på en viss tid just i skymningen. Från det andra hållet och på avsevärt högre höjd kom det mycket vanligare stockholmsplanet som sniker över oss ett femtontal gånger om dagen innan det landar borta på Landvetter.

På fotbollsplanen spelade Gustav man mot man med sin kompis. I detta spel föreställer de olika favoritspelare, olika lag och dessutom olika kommentatorer, allt i en och samma person. Fantasin är det inget fel på. Jag kände igen mig som liten, precis så kunde vi hålla på oändligt länge under mörka och kalla höstkvällar. Aldrig att vi ville gå hem, fast kylan bet i skinnet och vi knappt såg bollen skulle vi ändå fortsätta spela tills någon vunnit.

27 oktober, 11° regn

Det hade regnat precis hela dagen, ett envetet, oavbrutet strilande som aldrig gav med sig. Det är aningen irriterande när det inte går att planera in Sallys långpromenad i det minsta lilla uppehåll utan det bara regnar på. Till slut fick jag ta fram regnstället och masa mig ut.

När jag väl kom ut var det inte alls så farligt längre, det kändes bara skönt. Jag visste att det regnade och att det inte skulle sluta. Det var inget att göra åt och det bekymrade mig inte alls. Vi klafsade fram i leran och Sally såg som vanligt ut precis som en lycklig säl. Det kan vara sällsynt vackert fast det regnar. En lång stund såg jag regnskyarna svepa ner över sjön och tillsammans med vinden frambringa olika mönster och teckningar i den gråa vattenytan.

28 oktober, 9° växlande molnighet

Det var en helt vanlig lördag. Vi gick ut tidigt för sedan skulle jag iväg och jobba. Vi vandrade inte särskilt långt men vi var ändå ute en dryg timme. Vi såg en stor tjäder som drog iväg förvånansvärt tyst och jag plockade några trattisar, aningen fuktskadade efter det myckna regnandet.

Det hade kommit en rejäl skur tidigt på morgonen så vissa stigar var som små bäckar. Efter regnet klarnade det nästan upp och den påföljande starka västvinden fick skogen att ställa upp i ett unisont susande, det där underbara skogsljudet som lägger sig som bomull runt civilisationsstörda själar.

29 oktober, 8° sol

Söndag igen. Idag blev det en mycket lång promenad på förmiddagen, sedan tillbringade jag dagen med

att coacha Gustavs fotbollslag i Kycklingcupen och att sova en stund inför nattens arbete. Natten som gick var jag också uppe för Sally behövde gå ut vid tretiden och kom och slickade min hand. Det händer väldigt sällan men ibland är det klart att hon kan bli nödig mitt i natten.

Hon är väldigt snabb, hon går direkt till altandörren och på mindre än en minut är hon inne igen. Det är lätt att somna om, jag har knappt hunnit vakna. Sedan behöver jag bara gå ut i trädgården med en påse på morgonen.

Idag var det lugnt och kyligt. Solen orkar inte längre upp ordentligt och från sin låga position strax ovan trädtopparna värmden den inte nämnvärt. Innan söndagsruschen brutit ut känns skogen jungfrulig, det är som att vara den enda människan på jorden. Det var alldeles tyst och stilla och långt in i skogen hittade jag massor av svamp.

Bäst som jag gick och filosoferade bröts tystnaden, först kom den stora vita hästen travande, sedan drog någon igång en motorsåg samtidigt som ett litet sportplan kom sniffande på låg höjd. På hemvägen var det rena invasionen av hundar och folk. De flesta var ute efter svamp och tittade avundsjukt på min bräddfulla plastkasse. Jag gav bort innehållet till grannen, jag orkar inte rensa längre.

30 oktober, 9° svag sol

Ännu en dag till ända, en dag som det inte finns mycket att säga om. I dungen bortom ängen skrämde jag upp en morkulla som satt och tryckte ända tills jag var på ett par meters håll. När jag gick stigen upp på andra sidan sjön föll där ett stilla regn av tunna gula lärkträdsbarr. Trots att marken var helt täckt av dessa barr fanns det ändå tillräckligt kvar på grenarna för att lärkträden skulle stå som knallgula utropstecken inne bland den täta bushen. Men nu går det fort, ett par frostnätter till och en liten höststorm så finns det inget kvar som kan lysa upp min stig, sedan är allt grått och visset.

Ett hjärtskärande, långdraget och ödsligt pip hördes med jämna mellanrum nerifrån sjön. Hemma konsulterade jag min gamla Rosenbergska fågelbok från 1953 och kom fram till att det kunde varit en smålom som lät så övergiven och hjälplös. Vad vet väl en amatör som jag. Alla ljud man kan få höra ute i skogen står mycket noggrant återgivna i denna ålderstigna bok, vi är av samma årgång den och jag, men jag har så svårt att översätta fågellåten till bokstäver.

31 oktober, 6° regn

Sista dagen på denna ovanligt ljumma och torra månad blev till en försmak på vad som komma skall i regniga november. Det regnade nästan ett dygn i sträck. Det började i går kväll när jag skulle köra till jobbet, det höll på hela natten, det regnade hela vägen hem i morse och det regnade fortfarande när jag vaknade.

Den enda som är glad är Sally som trivs med alla former av väta. Regn, pölar, bäckar, diken, sjöar, snö eller is, huvudsaken att det är blött. Jag bryr mig inte så mycket men när det regnar kan jag inte skriva ner eventuella reflexioner på mina små papperslappar som jag alltid bär med mig när jag är ute och går. Pappret blir så vått att det inte ens går att skriva med blyerts.

Kapuschongen på regnjackan gör att jag känner mig avskärmad från skogen. Jag märker inte till fullo min omgivning, synfältet blir begränsat och jag hör bara prasslet från plasten. Det blir mest att jag går i världsliga tankar som idag när jag gick och grubblade på våra nya arbetsscheman som jag delvis är ansvarig för.

Av ren tristess fick jag plötsligt en ingivelse och vek av från stigen och gick rakt ut i skogen. Ibland blir våra promenader väl inrutade och allt tycks gå på rutin. Idag drog jag mig ut åt områden som vi hittills inte undersökt. Det finns faktiskt en del vita fläckar på vår lokala karta. Somliga ställen ligger så till att det aldrig faller sig naturligt att gå just den vägen. Det gäller att lämna den trygga rundan ibland och ge sig ut på upptäcktsfärd.

1 november, 4° mulet

Den första novemberdagen var som väntat alldeles grå, vädret var grått, skogen var grå och själv kände jag mig också väldigt grå efter flera nätter i tjänst. I natt sov jag i alla fall hemma och jag drömde om aatt jag mötte en älg i skogen. Då är det nära, jag såg det som ett tecken på att det snart är dags.

Min morfar Gustaf lärde mig att gå i skogen. Han var jägare och gick som en sådan även till vardags. Han pratade nästan aldrig, han kunde peka och visa men pratade gjorde han när vi kom hem. Så har jag

och hunden det nu också, jag ger tecken med ett finger eller en nästan tonlös vissling men pratar med varandra gör vi inte i skogen. Vi förstår ändå.

Jag var inte särskilt gammal när jag lärde mig gå som en indian och den vanan har hängt i. Det gäller att vara helt avslappnad men ändå uppmärksam på allt runt omkring och särskilt på var man går. Det är inte fråga om att smyga, smyga innebär för mig en sorts anspänning som inte hör skogen till. Det är bättre att säga glida. Jag lärde mig att vara mjuk och följsam och alltid vara noga med var jag satte mina fötter. Var jag spänd och disträ var det lätt att knäcka någon kvist.

Att tyda skogens tecken, att läsa skogens bok och att höra trädens röst var sådant jag fick lära. För att komma någonting nära krävs att man gör sig till ett och inte märks. Människor som går i skogen ser mig oftast inte förrän jag är alldeles i närheten medan jag alltid hör dem på långt håll. Folk går inte tyst och är inte uppmärksamma. De klampar fram som om de gick på en trottoar.

Idag hittade jag återigen en överbliven gul kantarell med en hatt stor som min utsträckt handflata. Den har haft hela sommaren på sig att bli så stor och trots regn och frost hade den klarat sig bra, några ynka kvadratcentimetrar på ena kanten var ruttna, resten av svampen var helt oskadad.

Vi såg inga djur idag heller. Jag fick spindelväv i ansiktet längs alla de små stigarna. Allt vi såg var färska hästspår, en orre och massor av kråkor. Skulle varje månad tilldelas en typisk fågel, ungefär som landskapsfåglar, skulle november garanterat få kråkan.

2 november, 2° regn och sol

När det började regna i morse tycktes det bli av det ihållande slaget. Det höll på i ett hela förmiddagen, sedan slutade det plötsligt och solen tittade fram. Hunden och jag skyndade oss ut till en efterlängtd långpromenad. Högt upp i himlen for molnen fram i en rasande hastighet men nere hos oss på marken var det alldeles stilla. Vattenytan på den lilla sjön var orörd och i skogen stod träden och dropptorkade efter den morgontidiga kallduschen.

Även idag drog jag på mig en hel kasse full med trattkantarell, jag klarar bara inte av att gå förbi så mycket fin svamp. När jag kom hem gick jag med kassen raka vägen över till en annan mindre skogsbenägen men ändock svampälskande granne.

Väderlekstjänsten hade förutspått sol och sedan snö. Solen kom så fint men när kvällen föll hade jag ännu inte sett skymten av någon snö. Vi gick en sväng just i skymningen. Västerut bländade de blodröda resterna av en sol som just krupit nedanför skogskanten. Det skrikigt röda tonade sakta ut i ett orange töcken och ännu längre upp var himlens blånad så djup att blicken nästan drucknade.

Som vanligt klättrade vi upp på det lilla hygget med den fina utsikten och den flata stenen. Bakom oss, inne i storskogen skymtade en halvfull måne mellan de mörka stammarna. Den spred ett kritvitt, mycket spöklikt sken som försiktigt sipprade fram mellan träden. Ovan tändes nattens stjärnor en efter en, och nere över Gerdsken hängde ett högt och avlångt dimbälte som bildats när det varma vattnet mötte den kyliga luften. Det började frysa på.

3 november, -4° snö

När jag vaknade i morse var det helt vitt och snön vräkte ner. Vi gick ut tidigt innan någon, varken människor eller djur, hade satt sin fot i det kalla vita. Snön hängde horisontellt i den starka vinden men likväl hade en dryg decimeter letat sig ner på den varma jorden. Det såg konstigt ut med all denna snö. Många träd, speciellt eken, hade ännu inte fällt sina löv. Inga vattensamlingar hade ännu hunnit frysa och på sjön gick det nästan vita gäss, höga vågor slog in mot den vissnande vassen.

Sally blev som tokig, hon hade säkert glömt bort hur det var med snö. På ängen for hon fram som en jordfräs med nosen under snötäcket. Mer vild än tam. De riktigt vilda djuren låg och tryckte, jag såg inte ett spår någonstans förutom en liten ekorre som skuttat över stigen mellan två trär. De testar av mitt långa hår som jag inte lyckats peta in bakom skyddande kläder hade blivit helt nedisade. När vi kom hem tog jag först och drog ut snön ur mitt eget hår, sedan borstade jag av hunden och slog in henne i ett badlakan.

4 november, -3° växlande molnighet

Sally har varit himla käck dessa morgnar på min långa ledighet. Hon låter mig sova ut, äta min fil i lugn och ro och läsa min tidning innan hon vill ut. Sedan klär jag på mig ordentligt och börjar dagen med att kombinera hennes första morgonutgång med dagens långpromenad. På så sätt kommer vi tidigt långt ut i

skogen, innan någon annan klampat runt och förstört friden.

Fast idag såg det ut att ha varit bråk i backen ner mot ängen. Tre rådjur hade flängt runt och sparkat upp ett stort område. Där såg ut att ha varit en kamp på liv och död men det kunde kanske lika gärna vara ett normalt beteende för att få tag på några ätbara godbitar under snön.

Alldeles intill rådjurens krigsdans hade ett stort djur med trampdynor strukit förbi. I den lösa snön gick det inte att utläsa något, det kunde varit en lo men också någon som släppt sin hund. Jag tror inte att det fanns något samband, rådjursspåren såg ut att vara aningen färskare. Men de stora spåren bör nästan ha varit från en lo, ingen här släpper ut sin hund i skogen mitt i natten.

Eftersom vi var först ut i skogen var det ganska enkelt att följa djurens förehavanden, det fanns bara deras spår i snön. Vi går i en stor vidsträckt cirkel, hunden och jag, och de djurspår som vi korsar måste finnas på två ställen. Den förmodade lokatten hade kommit in i vår krets på andra sidan sjön. Där hade den följt stigen ett långt stycke och sedan vikit ner mot sjön, på den buskiga och ogenomträngliga nordsidan nedanför Marydsvägen där vi aldrig går. Sedan hade den kommit fram alldeles nedanför radhusen där den dragit vidare över Boråsvägen och ner mot Gerdskan.

Rådjuren går alltid samma väg, de kommer nerifrån Gerdskan, stryker längs bebyggelsen, går upp rakt över Marydsvägen och in i den långa sumpiga dalen som ligger nedanför hygget där jag har min tankesten. Men idag såg vi något roligare. Två älgar hade gått i gårdkväll i en vid båge tvärs över hela ängen och sedan vikit av in i buskagen bakom sjön. Spåren ledde ner bakom sjön men ingenstans fanns några spår ut ur vår cirkel vilket betydde att de funnit sig en trygg nattlegas ute i buskarna och att de faktiskt låg kvar där. Tyvärr hade jag lovat köra till träningar och utföra diverse andra uppgifter, annars hade jag smugit ut och sparat.

5 november, -5° sol

I går hade det naturligtvis varit rusning ut i skogen, det blev riktigt soligt framåt dagen. Varje tänkbar stig var nu rejält upptrampad av både folk och få. Även idag låg landet vykortsgrant och väntade på nya invasioner. Varendra gren var rejält behängd med snö, solen strålade och gnistrade sig i allt det vita och inte en vindpust kunde anas.

Små kungsfåglar betade av tallkvistarna med kolibrisnabba vingslag och kraftledningens grova kablar dirrade och vibrerade av det höga strömuttaget nu i kylan. De tunna isskorporna på vattenpölnarna var fulla med frostrosor och de långa vissna grässtråna var också klädda i vita överdrag av fantasifulla frostformationer.

Någonstans i fjärran ekade det ett skott som när det klingat ut enbart förstärkte den totala tystnad som rådde. Det var så tyst som det bara kan bli i en vindstilla snöbehängd skog en söndagsmorgon innan människorna vaknat och dragit ut på vägarna med sina bullriga plåtlådor.

Också 5 november, 6° mulet

Framåt kvällen var vintern över för denna gången. Var detta verkligen samma dag som i morse? Temperaturen hade stigit drygt tio grader, snön hade släppt från träden och på marken låg en gråvit sörja som snabbt smälte samman.

I kväll var månen alldeles full och detta starka ljus reflekterades i snöresterna och lyste upp våran stig nästan som på dagen. Jag stod nere på ängen och blickade upp mot stjärnorna i de hål som molnen lämnat fria. Från väster kom i rasande fart, och på hög höjd, stora gråa men ovanligt tunna molnmassor indrivande. Månen hade inga problem med att lysa rakt igenom. Jag riktigt såg hur snön försvann. Här kom västanvädret för att visa att i detta landskap är det minsann inte kung Bore som bestämmer utan Golfströmmen.

6 november, 5° mulet

Så var vintern över för denna gången. Idag var det inte en snöflinga kvar utan vi kastades raskt tillbaka till den gamla grådaskiga sjätte-novemberkänslan. Skogen hade inte ändrat en min sedan sist, det fanns inget som tydde på att här hade legat decimetervis med snö.

Att snön försvann så fort berodde nog på att det inte fanns en tillstymmelse till tjäle i jorden. Det hördes tydligt i går morse att när jag gick i snön så knakade det högt och tydligt vart jag än satte mina fötter. Den första snön som föll smälte direkt mot den varma marken. Sedan kom det mer och det understa lagret frös

så småningom till is. På denna tunna isskorpa vilade det tjocka snötäcket, undertill var jorden fortfarande varm.

Det var tänkt som en vanlig kvällsrunda men plötsligt fick jag för mig att gå på älgafari i skymningen tvärs över skogens största kalhygge. Väl ute i riset föll mörkret så snabbt och överraskande att jag blev stående mitt i ingenmansland utan att riktigt kunna se vart jag gick. Skogens välbekanta stigar är en barnlek även i mörkret men här kunde jag knappt hålla mig på benen för alla stubbar, stenar, sänkor och allt ris.

Jag gick rätt in i en sylvass gren som rev upp byxorna och skinnet så knät började blöda. Hunden velade runt, hon trodde nog att vi hade gått vilse när jag satte mig ner och ömkade mig. Till slut kom vi in i skogen och då gick det mycket lättare att gå. Och inte såg vi någon älg inte.

7 november, -5° sol

Det är våldsamma temperatursvängningar dessa dagar och till i övermorgon har de utlovat plus sju grader. Längst bort på ängen, dit solen aldrig når, där har gräset fått stå oansat hela sommaren och där reser sig de vissna tistelskeletten fortfarande meterhöga. Idag låg hela härligheten inpackad i ett tjockt frosttäckte så det såg ut som ett lokalt snöfall dragit fram just där. Större delen av ängen är fortfarande alldeles grön, och så precis efter en knivskarp linje var resten av ängen helt kritvit.

Det knakade ute på sjön där isen höll på att lägga sig. Det är visserligen ingen stor sjö, som två fotbollsplaner bredvid varann ungefär, men isen hade redan efter endast ett frostigt dygn lyckats dra en heltäckande skorpa över hela vattenytan. Fast i morgon är det nog öppet igen.

Lärkträden var nu nästan helt kala och över marken låg riktiga drivor av gamla barr. Stenar och löv syntes inte längre, de var täckta av ett gult lager som om en gulfärgad pulversläckare hade gått av. Eller som om man råkar tappa ut en massa mjöl, allting behåller sina former under det nya täcket.

Trattisarna hade inte lidit någon skada under den korta men intensiva förvintern. Idag var de stelfrusna men blir det några plusgrader kan jag nog plocka hem några påsar till. Jag tänker ofta på vad många fina små nyanser i naturens ansikte jag blir varse när jag tack vare hunden får denna otroliga kontinuitet i mitt skogsvandrande. Trots att jag alltid gått i skogen hade jag aldrig, innan jag skaffade hund, sett ens en bråkdel av alla de olika skiftningar som skogen nu visat mig.

11 november, 6° mulet

Nu har den riktiga novemberstämningen infunnit sig och ute i naturen händer det knappast något. Det myckna slitet för brödfödan har förvägrat mig möjligheten att gå i skogen de senaste dagarna, jag har knappt ens varit ute och kissat med hunden. Så idag var hon på promenadhumör och drog iväg som en pil genom skogen.

Gråa dagar som idag trivs jag bra med. De gör inget väsen av sig, de bara finns där för mig att göra det bästa av. De ger mig inget vackert eller händelserikt att skriva om men de lockar inte heller ut några människor i skogen. Dagar som idag är precis lika tomma och innehållslösa som Hasse Alfredsons berömda påse. Det saknas helt det utanverk som tankarna vanligtvis brukar fastna i. De kan istället obehindrat söka sig inåt.

Men friden varade inte så länge, det var jaktlag bortåt skogen med hundar som skällde hela tiden. Jag kunde höra hur de förflyttade sig och välja vägar som undvek ett möte. Vi höll ett gott avstånd men Sally blev ändå till sig. Det räcker att viska "hund" så vill hon leka. Jag tror inte att det hade varit så populärt att låta de här hundarna leka.

Nåväl, jag tänkte att Sally skulle få spåra lite så vi vandrade bort från stigarna och rakt ut på de vidsträckta mossmarkerna där vilddjuren trivs. Jag hade en liten baktanke att hundarna kanske skulle skrämman iväg några djur åt vårt håll. Nog fick Sally spåra, det var så upptrampat så hon visste inte vart hon skulle gå. Mitt ute på mossarna låg som små öar av sten och fastmark. Där hålls viltet, det låg drivor av relativt färsk spillning av alla de slag. Åt alla håll gick breda djurstigar, det såg ut som rena motorvägarna om man jämför med de normalt så försynta vägar djuren gör åt sig.

Sally ser så lustig ut när hon koncentrerar sig och spårar, hon drar ner ögonbrynen och lägger pannan i djupa veck och ser verkligen intellektuell ut. Hon flängde fram och tillbaks åt alla håll och kanter och såg effektivt till att jag inte kom i närheten av några djur idag heller, förutom den vanliga gamla tjädern förstås.

12 november, 3° sol

Jag kom hem mitt i natten och var inte riktigt medveten om någonting för det hade varit lite väl mycket fest ungefär hela dagen med tågresor och fotboll och pizza och floder av öl så nu stod jag i alla fall i mörkret och livet skulle lekt fast jag var ledsen och då kommer min kära hund fram mellan träden och sticker sin kalla fuktiga nos i handen på mig.

13 november 5° mulet

En dag att lägga till handlingarna som en av de bedrövliga när det enbart gäller att hålla mig på benen tills solen går ner och jag kan få lägga mig att sova igen. Jag var ute och rastade grannen som sitter inne och är orolig för att han snart skall opereras. Hundarna har hemskt kul tillsammans, det är det bästa Sally vet när hon får komma ut i skogen med sin kompis. Dåliga dagar är det en tröst och lisa att ha en hund att gå långa meningslösa promenader med.

14 november, 5° mulet

Träden välkomnade mig med ett stilla susande som väckte mina drönande livsandar. Jag kände mig med ens närvarande igen. Jag provade återigen att variera mig och gå relativt nya vägar utanför de gängse stigarna. Långt ut i skogen, nästan där den gamla milstenen står, fann vi färskt älgspår som vi gav oss på att följa.

Det gick ganska bra, såg jag inga spår kunde jag läsa terrängen var älgen lättast kunde gått och misslyckades även det var Sally där med sin långa nos och ledde mig rätt. Efter någon kilometer försvann spåret ut på ett vidsträckt hygge där tremeterstallar stod planterade med enmeters-mellanrum. Hade jag gett mig in i den labyrinten hade jag nog aldrig hittat ut igen. Där ute i den täta talldjungeln låg älgen garanterat i fred.

Grannen, som brukar jaga, var med ute i skogen med sin hund igår. Han sänkte min teori om att hästtrafiken skrämmar bort älgen från våra marker. Han menar att det älgen tycker sämst om är hunddoften. Så ju mer jag ränner runt med min hund, desto längre bort söker sig älgen. Som det nu är så har jag impregnerat ett jätteområde med hunddofter. Det vore kanske bättre om jag höll mig till en bestämd begränsad runda när jag går med hunden.

Grannen säger också att de gånger han sett djur i våra marker har han varit själv, utan hund, och han har gått ut mycket tidigt och satt sig still på något bra ställe där han vet att stora djur brukar passera. När jag är ute och rör mig mitt på dagen ligger djuren still och märker mig så långt i förväg att jag aldrig får en chans att se dem. Men om vi sätter oss stilla i gryningen är det de som rör sig och vi som först får syn.

16 november, -1° mulet

Det snöade hela natten medan jag jobbade. Det tog en dryg timme att köra hem på morgonen från Göteborg, normalt kör jag på en halvtimme. När jag väl kom hem och tog ut hunden hade det nästan slutat snöa.

Jag vaknade upp vid tolvsnåret och kom ut till ett vidunderligt snölandskap. Flera mindre trän som var helt snöbemängda hade vikit sig rakt över stigen. Den påklistrade snön gjorde grenar och kvistar dubbelt så tjocka och dubbelt så tunga. Jag kröp så försiktigt under för att inte rasera det fina och då också få nacken full av snö.

Hunden for fram som en snöplog med näsan långt ner i drivorna. Hon älskar snön, egentligen är det ju bara vatten och vatten är vått. Marken var fortfarande inte beredd, minusgraderna i luften håller kvar snön på grenarna men underifrån smälter snötäcket så sakta. På de ställen där stigen låg bar samlades smältvattnet till halvmeterdjupa pölar som inte kunde rinna undan för drivorna runt omkring. Bäckens dånade som om den vore betydligt större än vad den egentligen var. Det var riktigt stövelväder.

Jag gick den lilla rundan idag, jag hade tyvärr ingen tid att ta mig långt ut. Före oss hade bara Chilita och hennes husse gått. Jag såg inte ett enda djurspår någonstans, bara ett par stövelavtryck och några spåda colliespår. Sent i går kväll stod vi och pratade politik i ösregnet, innan jag for ner till jobbet. Hundarna sprang omkring i mörkret och busade.

Den kvällspromenaden var faktiskt enda gången jag var ute med hunden igår, något som jag inte direkt

beklagade, det regnade nämligen från morgon till kväll. Det var roligt att det frös på och blev till något vackert av allt det våta. Dagens underverk uti skogen var vi enbart två hundägare som kunde beskåda. Snart börjar det blåsa och då är allting väck. Trots min tidsbrist stod jag stilla i skogen flera evigheter och bara beundrade vinterns vita skönhet.

17 november, -4° snöstorm

Ack vad jag bedrog mig angående snön, det var ingen större risk att den skulle försvinna från träden, tvärtom. Det har vräkt ner tonvis och landet är i kaos, ingenting fungerar. Jag lyckades dumt nog ta mig till jobbet i går kväll, bilen blev stående vid Alingsås station, jag kom in med ett av de sista tågen som gick och jag ledde min cykel upp till jobbet genom de redan då gigantiska drivorna.

Något arbete fanns inte att göra i natt, inga tåg kunde ta sig någonstans, ej heller upp till oss. Idag satt hela nattpersonalen insnöad på jobbet, ingen kunde komma hem. Tiden gick och vi fick nya, allt dystrare besked. Jag sov ett par timmar på ett bord. Strax efter fem kom meddelande om att inga tåg överhuvud taget skulle avgå mot Stockholm förrän tidigast nästa morgon.

Jag gick över till en kompis för att få sova lite mjukare, denna andra natt i utlokaliserad exil. Tänkte köpa med mig en öl men bolaget var stängt. Genom snödrivorna bar hussar och mattar runt sina hundar för att de skulle hitta en lämplig, någorlunda snöfri plätt att uträtta sina behov på. Hundägare måste ut i alla väder. Sedan sov jag gott i en skinnsoffa.

18 november, -5° sol

Efter tre timmars väntan på Göteborgs Central avgick äntligen ett pendeltåg norrut. Efter nästan två timmars färd där vi fick backa och trixa kom jag så till Alingsås, där bilen stod insnöad. När jag rensat bort snön fick jag tag på en traktor som kunde skotta rent bakom bilen, så det gick att backa ut.

Väl hemma, efter nästan två dygn i snöns grepp, hade jag annat att bekymra mig om än hunden. Framåt kvällen tog vi en promenad och först då fattade jag hur mycket snö det verkligen låg ute i naturen. Efter hundra meters pulsande i skogens halvmeterdjupa drivor gav jag upp. Hunden tyckte inte heller att det var så lustigt, hon fick hoppa sig fram genom snön som ett dresserat sjölejon. Däremellan försvann hon nästan helt.

Jag stoppade stöveln i vacker stig och höll mig till de upptrampade vägarna mellan människornas hus. Så hade även rådjuren gjort natten innan. De hade vandrat runt på vår gård, mitt inne bland husen och lagt ett par försvarliga bajshögar rakt utanför "the neighbourhood bitch". Nu fanns det inte någon katt eller hundägare och klaga på, rådjuren går fortfarande precis vart de vill. Det hjälper inte ens att ringa naturskyddsföreningen.

19 november, -4° sol

Jag är av en enveten natur och skulle naturligtvis ut i skogen även om frånvaron av mänskliga spår skvallrade om att det var näst intill omöjligt. Det var verkligen i stort sett omöjligt men det gick. Man vet aldrig förrän man har provat. Vi började med att följa den plogade Marydsvägen. Denna bilväg var full av älgspår och de började precis bakom villorna innan skogen. Älgarna hade följt plogbilen långa stycken och sedan bland annat gått rakt upp i trädgården till det enda ensamma huset längs vägen.

När inga hundar varit ute kommer älgarna fram. De har nog svårt att hitta mat, det är väl egentligen detta som för dem in så nära till civilisationen, plus att det är enklare att gå där det är plogat. Ute vid bommen vek jag av inåt skogen längs den väg som leder in till en liten sommarstuga. Amatörflanörer går alltid bara denna väg fram och tillbaka och tycker sedan att de har varit i skogen.

Jag undviker alltid denna väg och går hellre mitt ute i skogen. Det gick inte idag. Även älgarna hade använt sig av denna "stora" väg genom skogen. Drivorna gick mig över knät och jag försökte i min tur ta hjälp av de djupa älgspåren för att ta mig fram. Idéen var god men älgen höll ett steglängd som gjorde att jag bara orkade en tre fyra jättekliv innan jag fick vila.

Även inne i skogen, där snötäcket var aningen tunnare, var jag tvungen att stanna och pusta ut var femtionde meter. Väl framme vid kraftledningen gav jag upp och frångick sedan ytterligare en av mina principer, den att aldrig återvända i mina egna spår utan alltid välja nya vägar tillbaka. Detta var icke heller ens att tänka på idag.

Skogen var alldeles tyst, det hördes inte ett enda litet knäpp men ändå var det som om träden jämrade

sig. "Vi fryser om våra grenar, vi orkar inte med all snön, vi bär vår dubbla tyngd och de snöiga grenarna som hänger rakt ner mot marken kommer snart att brytas av om det inte blir tö". Inåt skogen låg det kullvräkt träns tvärs över alla de stigar jag normalt frekventerar. En del hade stormen vält, andra hade inte klarat tyngden från snön. Det var skönt att inte vara ett träd i skogen den natten när snöstormen drog fram som värst.

20 november, -9° sol

Det var en strålande dag som inte blev ett dugg sämre av att jag hade begärt ledigt och faktiskt fått det. Jag fick ringa till jobbet i går kväll och kolla men det stämde verkligen. Att ta sig till Göteborg i denna kylan och med all snö hade både varit jobbigt och omständligt. Istället drog vi till skogs, Sally och jag, framåt middagen när solen började värma på.

Jag hade inga andra intentioner än att på sin höjd orka gå exakt samma väg som igår men sedan flög som vanligt den lille äventyraren i mig. Ingenting är egentligen omöjligt. Visserligen fick vi passera över, under eller bredvid mängder med omkullfallna träd, visserligen tjompade jag i djupa, leriga diken som inte hunnit frysa och inte heller syntes under snötäcket, visserligen låg snön ute i kraftledningsgatan en bra bit ovanför knähöjd på mig, men fram kom vi.

Fast i de djupaste drivorna tittade Sally förebrående på mig, : "Varför utsätter du mig för detta, märker du inte hur löjlig jag ser ut när jag inte kan hoppa fram utan är tvungen att krypa och paddla mig fram med tassarna? Vet du inte att jag hatar att se lustig ut, tror du inte att jag märker att du skrattar åt mig fastän du gör allt för att dölja det? Det är inget roligt att krypa, vi hundar är inte gjorda för det."

Jag kände mig lite skamsen, inte enbart för att jag lockat ut hunden på svårigheter. Det var på något sätt som ett helgerån att gå genom den orörda skogen idag. När det nu var så fint så kom jag och förstörde friden genom att vara den första människan som satte sina slafsiga spår ute i de jungfruliga markerna. Nästa person som kommer får inte alls samma upplevelse. Men sådan är kapitalismen, först ut i skogen...

En och annan liten fågel såg vi idag, livet börjar så sakta återvända även om grangrenarna fortfarande lutar lodräta ner mot backen. Inga nya djur hade vandrat omkring men jag kunde följa älgarnas vandringar på flera ställen. De hade känt sig ypperligt säkra efter ovädret och nästan enbart använt breda människostigar och till och med varit framme vid ett jaktorn. Det räcker att jag och hunden har gått en sväng så har de tydligen återigen förpassat sig långt utåt tassemarkerna.

21 november, 3° mulet

Så blev det då töväder igen. Men det varken blåste eller regnade så det var lika mycket snö idag. Den blöta kramsnön gjorde det ännu omöjligare att bana sig nya spår genom skogen utan vi fick vackert hålla oss till våra redan upptrampade små stigar. Två rådjur hade korsat vår väg, annars syns bara mina och hundens fotavtryck i snön.

För övrigt var det livsfarligt att gå något annat än den breda skogsvägen och att då hålla sig precis in the middle of the road. Det släppte friskt från alla grenar och rätt som det var kom en smärre lavin rasande från träden. Jag fick en rejäl driva över axeln så jag nästan stöp. Snön faller och jag med den, jag mår inte riktigt bra idag, det enda som möjligtvis stiger hos mig är sänkan.

22 november, 0° mulet

Det var en märklig och spöklik kväll. För andra gången på kort tid upplevde jag fenomenet att det blev alldeles ljust ute i skogen framåt natten. Jag kom hem vid femtiden på eftermiddagen och gick direkt ut med hunden. Den enda framkomliga vägen i skogen är den mest minimala lilla slinga på ett par hundra meter genom den allra närmsta skogsdungen. Kvällsmörkret hade inte hunnit bli kompakt men det var ändå tillräckligt svart för att ge mig problem med att treva mig runt. Jag fick känna mig för med fötterna så de hamnade i den upptrampade fåran och inte bredvid i de djupa drivorna. Det tog tjugo minuter att gå trehundra meter genom skogen.

Vid läggdags upprepade vi samma promenad men nu var det helt ljust, snön, spåret och träden avtecknade sig nästan som på dagen. Märk väl att det inte fanns en tillstymmelse till månsken och att molntäcket var helt obrutet. Jag vet inte riktigt vad som händer, men det verkar som om det blir ett slags lager i det lägsta molnskiktet som inte släpper ut något av ljuset från stadens sken utan reflekterar det tillbaka ut i den mörka skogen.

Klockan var nästan midnatt och ändå hade jag fri sikt hur långt som helst, mitt ute i skogen. Nere på Marydsvägen kunde man se snön smälta och de varma fuktiga avdunstningarna kom drivande över vägbanan nästan som i somras när det hade regnat. Det var ett kusligt men grant skådespel. När vi kom tillbaka i gatulyktornas artificiella och förblindande sken försvann magin. Då var det ljust där det skulle vara ljust och när jag vände mig om såg jag den förut så ljusa skogen som jag kom ifrån, stå som en stor kolsvart vägg bakom mig.

23 november, 3° mulet

Idag var vi ute i dagsljuset. Det hade tydligen blåst ordentligt i natt för överallt låg kvistar och gula gamla eklöv på det skrumpanande snötäcket. I skogen syntes tydliga tecken på hur människor och djur för en gångs skull inte undvikit varandras vägar utan samarbetat för att gemensamt trampa upp stigar genom det djupa oframkomliga snötäcket. Älgen hade gått människornas skogsväg, jag kom och utnyttjade älgspåren för att ta mig fram och sedan kom rådjuren och trampade vidare i den lilla stig jag och hunden åstadkommit.

I skogen låg snön fortfarande decimeterdjup och det gick viltspår kors och tvärs relativt nära våra hus. De enda snöfria plättarna var de djupa diken efter skogsmaskiner där allt smältvatten nu samlats. Snön runt omkring höll kvar vattnet och gjorde dessa pölar till små badkar här och var i drivorna. Tvärs över stigen låg fullt med träd som stormen knäckt och de stackars ungräden som blev så extremt nerböjda av snömassorna har, trots att tyngden töat bort, ännu inte orkat resa sig. Som på ett dalabröllopp stod dessa valvbågar över min väg och jag kände mig som ett krocketklot där jag gick fram.

Hunden var alldeles vild idag, jag tror det var återseendets glädje när vi, trots de på sina ställen väldiga drivorna, ändå pulsade oss igenom en av våra vanligaste och mest uppskattade promenadvägar. Den över det lilla hygget.

24 november, 8° mulet

Det var varmt och småregnigt och snön var i upplösningstillstånd. Det gick nästan att se för blotta ögat hur drivorna smälte samman och försvann. Sedan gårdagskvällen hade de krympt en dryg decimeter. Det blev gummistövlar och den stora vanliga rundan ner på ängen och runt sjön.

Ängen var som ett träsk, bäcken som normalt skall hålla sig i sin underjordiska kulvert hade svämmat upp ur sina gångar och rann idag lika mycket över som under marken. Det gällde att vada försiktigt, jag visste vika förrådiska hålor som gömde sig under det forsande vattnet som nästan rann över stövelskaften. Det hade inte varit roligt att trilla i upp till midjan.

Längst bort i skogsbrynet låg fortfarande ett par decimeter snö, jag fick tömma ena stöveln när jag kom in i skogen. Även på dessa stigar var vi de första entusiasterna, första paret ut bland hundägarna. Två nästan sönderfräta älgspår var allt som syntes inne i dungen men i backen bakom sjön såg jag otvivelaktiga lospår. Under några trän var trampdynorna fortfarande helt synliga i snön.

Över den lilla kraftledningen upp till bondgården hängde en stor gran som stormen vält. Det såg farligt ut, granen töjde ner tråden nästan till marken och det var precis att linan och stolparna hade klarat påfrestningen. Det såg ut att kunna ge sig när som helst. Ingen människa hade varit i närheten så detta kräver nog ett litet larm från undertecknad.

27 november, 5° mulet

De senaste två dagarna har jag i princip bara jobbat och inte sett skymten av varken hund eller familj. När jag tog ut hunden idag fanns det ingen snö kvar, de jättelika drivorna hade decimerats till några små vita fläckar här och där. Skogen var stökig och skräpig, det syntes verkligen att ett oväder dragit fram, mycket var krossat och förstört, grenarna hängde på trekvart och träden såg trötta ut. De svällande bäckarna hade dragit sig tillbaka i sina gamla fåror och livet var på god väg in i sin vardagliga lunk.

Fåglarna verkade uppskatta det normala och höll en hejdundrande konsert för att fira höstens pånyttfödelse. Jag fick inte en lugn stund i skogen, det var ett pip och ett tjatter utan dess like uppe bland träden. Fast att sparvarna sluter sig samman i dessa jättefloccer är ju trots allt ett tecken på att den riktiga vintern är på gång. Hunden kom plötsligt släpande på en hartass, hoppas bara den för någon tur med sig och att den inte bara var ett senkommet tecken på de 27 kronorna som jag vann på tipset igår. Sedan fick Sally för sig att det var något i skogen. Hon får så konstiga idéer ibland, reser ragg och vägrar gå, vad vet

jag väl om hennes liv, hon ser saker som inte jag kan uppfatta.
4 december, 0° sol

För första gången på en vecka och på ytterst skakiga ben tog jag idag likt Bambi på isen ut hunden på en liten promenad upp till busshållplatsen. I sex dagar har jag legat till sängs i en influensa som mina jobbkompisar givmilt delat sig av. Familjen har som tur var blivit helt förskonade.

Hunden har kommit och slagit sina lovar runt sängen med en bekymrad min. Hon har förstått att något varit fel men ändå suttit och påmint mig med sina stora bruna ögon om hur trevligt vi brukar ha ute i skogen. När jag legat utslagen har hennes långpromenader fått stryka på foten för allt annat som måste göras i hemmet. Hon har suttit vid sängkanten och tittat på mig och ibland slickat min febersvettiga hand.

Men idag var jag ute igen och det var en omtumlande upplevelse. Sally blev glad fast jag bara orkade upp till skogsbrynet. Jag kände mig svag som en pappersdrake, huvudet snurrade och hjärtat bankade som en hammare. En muskel vid hjärttrakten tog illa vid sig även av denna ynka ansträngning och resten av dagen tog jag det väldigt lugnt.

5 december, -2° sol

Idag har jag jobbat igen, ingen rast och ingen vila. När jag kom hem tog jag ner Sally till ängen. Där blev jag stående, jag orkade inte gå en meter. På vägen ner skrämde vi bort några rådjur som hörde oss på långt håll och brakade iväg i mörkret innan vi ens fått syn på dem.

Framåt kvällen hade ett molntäcke sträckt ut sig tvärs över himlavalvet. Det var precis som om de tunna molnen önskat täcka så mycket som möjligt men inte riktigt räckt till utan spruckit isär i jämna vågformade strimlor. Hela himlen var randig som en zebra och teckningen påminde om de mönster som vågorna kan bilda på sandbotten i en långgrund vik.

Molnen var så tunna att fullmånen obehindrat tog sig igenom men de skapade ändå en gloria som gav månen en extra mystisk dimension. Inne i skogen skrämde vi upp några stora fåglar som slagit sig till ro inför natten uppe i trädkropparna. De flaxade yrvakna bort under stort ståhej och gav kvällen ytterligare en stämning av skräckfilm à la Hitchcock.

6 december, -5° sol

I kväll tog jag och Sally en liten sväng upp över hygget ovanför fotbollsplanen. Det fanns inget mörker, den enastående fullmånen vräkte ner megawatt med reflekterat solljus över oss och lyste upp våran stig nästan som på dagen. Jag kunde vandra runt obehindrat, jag såg varenda liten rot längs vägen.

Det är något visst med fullmånen. Det känns så överkligt att det kan bli så ljust när det borde vara mörkt. Vid denna tiden på året, när solen faktiskt snart är på väg att vända åter, då börjar även en mörkerman som jag att tröttna på hösten och längta efter ljusare tider. Sedan, när solen väl är tillbaka, vet jag att jag kommer att ångra mig och lida en massa konstiga kval innan jag vant mig vid ljuset. På hösten ligger jag alltid i fas, då överensstämmer årstidens växlingar med mina egna. På våren är det tvärt om, då slåss vi mot varandra, utvecklingen och jag. Och jag förlorar varje år.

7 december, -3° mulet

Jag kan vara löjligt envis ibland och få för mig de mest befängda idéer. Veckor som denna, när hela familjen är samhälleligt engagerad under i stort sett alla dygnets ljusa timmar, då får hunden helt klart alldeles för lite motion. En långpromenad på trottoarerna framåt decembervällen känns inte särskilt lockande, särskilt inte för mig som fullkomligt avskyr att vandra gata upp och ner mellan villor och radhus. När inte hunden kan springa fritt utan måste hållas i koppel krävs dessutom mycket längre tid ute för att uppnå samma motionsgrad som en kort men intensiv rusning fram och tillbaks genom skogen skulle gett.

Därför tog jag i kväll helt resolut och gick vår vanliga sväng runt sjön trots att det var nermörkt ute i skogen. Men som jag har sagt förut, om man inte har någon lampa med sig så märker man snart att skogen aldrig är helt svart utan att det överallt, även inne bland träden, finns en liten gnutta ledljus. Dessutom känner jag varenda vindling på denna stig som vore den min egen bakficka.

Det enda problemet var inne i storskogen där dräneringen är dålig längs den breda stigen. I mörkret var det omöjligt att avgöra vad som var is och vad som var fast mark så flera gånger var jag ytterst nära att

halka omkull. Det var också svårt att snirkla sig förbi alla trädstammar som låg kors och tvärs över stigen. Annars gick det förvånansvärt bra i mörkret. Hunden höll sig nära men var ändå aktiv och galopperade runt med vanligt tyngd och skärpa.

I kvällens djupa tystnad lät vi som en hoper elefanter där vi klampade fram. På marken låg fortfarande fullt med djupfrusna gamla löv som knasprade likt potatiships när jag trampade på dem och därtill var jag tvungen att ta höga klumpiga steg för att undvika stenar och rötter som jag inte kunde urskilja i mörkret. Har jag ljus med mig i skogen känner jag mig nästan lite mörkrädd för det kompakta svarta väggen utanför lampskenet där jag inte ser ett dugg. Utan ljus tycker jag att jag ser överallt. I kväll skrämde vi nog bort vartenda djur på flera kilometers håll men just då gjorde det för en gångs skull inte så mycket om vi inte mötte någon älg.

8 december, 0° mulet

Jag kom hem från jobbet lite tidigare idag och hann gå ut med Sally innan det blev mörkt. Snön som föll tidigt i morse knastrade hemtrevligt under fötterna. Det gick lätt att gå, snötäcket var bara ett par centimeter men gav ändå gott fäste. Som vanligt spanade jag efter spår i nysnön men de flesta djuren hade tydligen gjort sina nattvandringar innan det började snöa.

Över ängen hade det sprungit en räv och inne i skogen hade något flygfå hoppat kråka härs och tvärs över stigen. På skogsvägen hade hästen gått, fast det såg mera ut som om en elefant trampat fram. Den tunna snön hade fastnat i hovarna och marken låg blottlagd i stora svarta runda hålör.

Det finns nog inget gråare än en nollgradig, halvslaskig och mulen decemberskymning. Den kändes som ett struhtag där hela världen flöt samman i ett skriande grått töcken som svepte sig runt mig som en hastigt stelnde havregrynsgröt.

9 december, -1° mulet

Snön låg kvar och jag vandrade runt i mina egna gamla spår. Ingen annan hade varit ute i skogen, några korsande harspår var det enda som tillkommit sedan jag gick där i går. Denna eviga monoton, att bara gå och gå dag ut och dag in, det ger mig en zenbuddistisk känsla som jag saknar ord för.

Jag förväntar mig ingenting och får inte heller något som jag inte är tillräckligt tom för att kunna ta emot. Jag förväntar mig inte att något skall hända, just därför sker hela tiden en ytterst långsam förvandling. Jag gick denna stigen i går och jag går den i morgon igen och allting är sig likt men ändå inte. Jag upprepar denna stigen som ett meditatv mantra som vaggar mig in i en transcendental sinnesstämning.

Skogen är så mycket äldre än vi, här har allt väsentligt redan hänt och därför har den nu slagit sig till ro i den stora stillheten. Skogen är en tankerensare och en skräpkorg för alla onödiga komplikationer. Skogens växter och djur ger mig ett annat perspektiv på tillvaron. När jag idag klev ut över kraftledningsgatan hölls en hel flock kungsfåglar och pep i kapp uppe i tallkronorna samtidigt som två stora kråkor satt och grälade på varann från varsin ledningsstolpe och en råbock skumpade iväg genom det låga granbuskaget. Jag föll rakt in i evigheten och stod en lång stund innan tiden hann ifatt mig.

Över denna vackra tavla vilade samma frid som på torget i en liten by vid Medelhavet. Också där har allting redan blivit gjort och inget behöver längre tilläggas. Jag försöker att vara som skogen, jag står fast på jorden med huvudet i det blå, jag finns mitt i livet och behöver inte göra mig till.

10 december, 3° regn

Jag trodde att det omöjligen kunde bli mycket gråare men det gick faktiskt. Jag närde storstilade planer om att spatsera stora söndagsrundan idag bort om Marydskogens milsten men halvvägs dit var jag så blöt och sur att vi vände om och gick hem. Det såg inte ut att regna, det kändes inte ens som regn men det hängde som en fuktig filt i luften som blötte ner allting som kom i dess närhet. Efter bara en kvart i skogen var min relativt fuktavvisande läderjacka redan helt dyngsur.

Det fina lilla snötäcket som landade i förrgår morse och som har lyst upp tillvaron en smula hade inte en chans mot de små regndropparna. Träden hade tappat sin vita garnering i morse och framåt kvällen låg även marken bar. Att kalla det som kom fram för lerigt är ett av årets understatements. Men vi brukar ju vara vana här nere, detta är det normala julföret på västkusten. Jag önskar bara att jag hade ett par gummistövlar till hunden också.

11 december, -1° disigt

Idag var det betydligt högre luft och solen tittade då och då fram mellan dimbankarna. En liten ihärdig spindel hade spunnit en tråd tvärs över stigen, förmodligen bara i förflyttningssyfte, han kan nog inte räkna med någon fångst i detta bistra klimat. Jag förstår inte hur han överlevt själv så här sent på året. Om spindlarnas liv vet jag föga.

Alla pölar var frusna och hunden åkte kana över isfläckarna. Hon fick lägga sig ner på magen ibland när hon inte fick något fäste med tassarna. På kvällen var det kolsvart i skogen. Det tog mig tjugo minuter att treva mig ner till ängen, sedan kapitulerade jag och sällade mig till de andra hundägarnas tröstlösa trottoarvandringar. Resten av folket sitter fjättrade i sina fina soffgrupper framför det blåa flimret.

Det var ett underligt kvällsmörker. Himlen var stjärnklar men den halvfulla månen höll inte tiden. Först framåt elvatiden började den göra sig påmind bakom trädtopparna. Andra vinterdagar brukar man kunna se en ljustunn månskära redan innan solen gått ner. Om astronomi vet jag heller ingenting.

12 december, 0° mulet

Skogen tycktes mig idag helt förstenad. Där vilade en orörlig stillhet som om någon slagit ifrån knappen till allt liv. När temperaturen ligger och pendlar runt nollpunkten har markerna svårt att bestämma sig. Det hängde en envis tvekan i luften som inte den minsta vindpust blåste bort.

Somliga delar av skogen hade hamnat i små köldhål och var rejält nerfrusna. Andra partier hade bättre behållit värmen och var mjuka och doftrika som om sommaren. Jag vandrade in och ut mellan islandskap och små doftande öar av barr och mossor.

Jag hann ut på den långa promenaden alldeles innan det blev mörkt. På ett ställe där stigen följer en liten sänka låg fortfarande en tung lukt av häst kvar i näshöjd. Det var för mörkt för att se några spår men visst hade där nyss gått en häst. Jag kände mig som hunden som använder näsan mer än ögonen. Hemma bland husen doftade det först brasved från villorna, sedan spred sig underbara aromer av pepparkakor och saffransbak ut från radhusen. Det lackar mot jul och i morgon är det lusse.

13 december, 0° sol

I natt föll några millimeter av en konstigt kornig och hagelliknande snö som inte ens förmådde täcka marken. Ändå ställde den till stora problem för mig på hemväg från jobbet i morse när jag skulle tvinga mig förbi långtradarna i ytterfilen. Väl hemkommen tog jag ut hunden och frös så ofantligt som bara den som jobbat en hel natt plägar frysa.

Framåt dagen var det riktigt skönt fast solen hängde lågt och ofta försvann bakom en dimbank. Ett litet rådjur hade trippat fram i morse, precis den väg som jag och hunden brukar ta ner till ängen. Eftersom Sally föredrar att nosa sig fram ute i buskarna så syntes bara mina och rådjurets spår. Tvärs över fotbollsplan och längs hela stigen ner mot ängen såg det ut som om vi följts åt, sida vid sida, som om jag varit ute och rastat mitt rådjur.

Uppe i skogen hade en traktor kört omkring och dessutom var det fullt med spår av människor och hundar. Brukshundsklubben hade kanske varit ute på övning. Marydsborna hade haft det slirigt in till staden i morse. På flera ställen var bilspåren halvvägs ute i diket, dock aldrig helt i.

14 december, -6° sol

Det var en strålande vinterdag och vi gick fort och långt. Det gällde att hålla värmen. Vad skönt det skulle vara om jag vore en hund och slapp de där eviga av- och påklädningarna som tar så stor del av min vintertid. Fast det är klart, hunden hade ingen rolig sommar, när det var så varmt och inte kunna ta av sig pälsen. Hästen har lämnat roliga spår längs skogsvägen. De sammanpressade snöklumpar som bildades under hovarna sist det snöade föll ju förr eller senare av och ligger nu på rad som stora isklumpar. För övrigt var det trevligt att nu när fågelbordet översvämmas av talgoxar, idag få se några små tofsmesar i skogen. En vanlig fågel som man ändå så sällan ser till.

15 december, -4° sol

Inte ens framåt eftermiddagen hade solen lyckats befria träd och växter från nattens grovkorniga isrustning. Hela världen var som insvept i ett pansar av frostblommor. I skogen träffade vi på en flock barn som letade lummer till juldekorationer i det strålande vintervädret. Det är kul att se att inte hela den unga generationen sitter som sina föräldrar, bänkade framför diverse bildskärmar.

Jag kan inte låta bli att gå och glana efter tänkbara julgranar. På det lilla hygget med de fem tallarna och min tankesten har jag hittat minst ett tiotal helt perfekta små granar, vackra, välformade och precis lagom stora. Jag vet att man inte skall hava begärelse till sin nästas gran men jag betalar gärna. Jag funderar starkt på att fråga markägaren om ett lämpligt pris för att gå ut och såga mig en gran men jag är rädd att han inte skulle förstå.

Det är känslan av att hämta hem sin egen gran utifrån naturen som jag är ute efter, den känslan får man aldrig av att köpa en erbarmlig dansk massprodukt utanför köpcentrat. Jag läste i tidningen om en man som stulit tre granar och som fick betala femtusen till skogsägaren plus att han skulle få böter. Han urskuldade sig med något som han hade läst, att en skogsexpert uttalat sig om att granplantorna oftast stod alldeles för tätt och verkligen behövde gallras. Det är något jag håller med om, skulle alla smågranar på hygget nå full storlek skulle det om något år vara helt omöjligt att ta sig fram på min promenadväg.

På väg hem blev vi omkörda av bokbussen som varit ute i Maryd. Det är mysigt att det fortfarande finns en liten by vid vägens ände och att det fortfarande går en bokbuss dit ut. Skola och affär finns inte kvar men däremot det obligatoriska missionshuset också då bokbussen.

16 december, -2° mulet

Jag brukar sällan klaga men idag var det precis att jag höll näsan över ytan. Att efter tre natters hårt jobb, igår ensam ha hand om hund och barn, att ha kylskåpet fullt med mat som måste lagas till, att brottas med en läbbig tredagarsdisk, att dessutom behöva gå upp hela natten med en magsjuk hund och sedan köra till hockeyträning tidigt i morse, det blev en aning för mycket även för en enveten rackare som jag.

Idag gick jag som en automat genom skogen. En förprogrammerad robot hade varken gjort det bättre eller sämre. Ibland går även jag in i väggen men då har jag en försvarsmekanism, en avstängningsknapp där jag kan slå ifrån de normalt mänskliga funktionerna som kräver ett aktivt tankearbete. Jag robotiserar mig och kan genom att bara handla rent mekaniskt och instinktivt ta ut det där lilla extra.

Denna förmåga lärde jag mig för länge sedan när jag skruvade fast handbromsar på Volvos löpande band. Närhelst jag nu hamnar under intensiv press och utmattnings kan jag nu koppla in denna autopilot som låter mig fungera hjälpligt utan att behöva tänka.

Efter att ha stapplat runt som en zombie ett tag kom jag fram till skogsvägen. En bil kom körande i full fart och sedan smällde ett skott längre in i skogen. Inte för att jag trodde att det fanns något samband men ibland undrar jag vad det är som händer. Bommen ute vid Marydsvägen har stått öppen hela veckan eftersom det varit skogsarbeten. Nu hade byhållans fredagsraggare passat på att ta sig en repa ut i skogen och då naturligtvis lämpat av resterande puckoflaskor och körvlåder rakt ut ur bilen. Snyggt jobbat, Svenne.

17 december, 0° mulet

Jag gick med dagen-efterstolpiga steg över den stelfrusna ängen och mindes hur det var i somras när den ljumma brisen fick gräsoceanen att svalla i mjuka dyningar. Nu var allting kallt och hårt. På sjön åkte barnen skridskor. Varje årstid har sin tjusning.

Jag gick hem och hämtade mina ungar och drog ner till sjön igen med skridskor, hjälmar och klubbor. Jag provade själv att åka en stund, det var säkert tjugo år sen sist. När de darriga benen knappt klarar att gå, då är inte skridskoåkning den lämpligaste övningen att ge sig på. Dessutom kunde jag skylla på isen. Den hade redan lagt sig då det hagelliknande lilla snöfallet kom härom veckan. Det var betydligt enklare att promenera på den knottriga tvättbrädeliknande ytan.

Hunden hade roligt, hon for som en skottspole tvärs över isen och jagade bollar och puckar. Sedan hittade hon en grop i isen som blivit till när någon tömt det sista ur en termos med varm O'boy. Det var smaskens för en avfallskvarn som Sally som stoppar i sig vad som helst. Igår åt hon till exempel en valnöt, clementinklyftor och en päronskrott.

Jag läste i tidningen om den senaste fågelräkningen. Trots vissa samlings- och registreringsmanier kände

jag mig riktigt normal när jag såg att folk frivilligt sitter ute i skogen och räknar fåglar. Dessutom, de markanta förändringarna man kommit fram till, fanns det inga förklaringar till annat än vilda gissningar. Att entitor och domherrar minskat och gulsparvar och blåmesar blivit fler, det kunde jag givit besked om, det märker jag varje vinterdag utanför köksfönstret.

Där ute låg förresten en död domherrshona idag som hade flugit rakt in i rutan. Jag lade den i en liten kartong och barnen bar ut den i skogen. Marken var naturligtvis för hård för en regelrätt begravning men vi lyckades hitta en trång och djup håla under en stubbe. Den fick duga som sista vila för en liten fågel.

19 december, -4° sol

Igår var det bara jobb och jag behövde inte ens ta ut Sally när jag kom hem sent på kvällen. I morse var det svinkallt och rimfrosten var tjockare än någonsin. Den lilla träbron över bäcken var helt bepansrad och jag fick trippa försiktigt för att inte halka i. För bäcken har faktiskt inte frusit än.

Jag gick fort för att hålla värmen men det var bara dumt. När hunden sackade efter fick jag stå halvsvettig och frysa innan hon behagade komma ikapp. Uppe på våra höjder strålade solen men nere över centrum låg ett inversionsliknande lock som dessutom effektivt sög åt sig rökmassorna från industri-skorstenarna. Jag förstår inte våra forna grannar som just valt att flytta ner i denna gryta, där det aldrig är riktigt tyst och där det stinker från plåtindustrierna och E20. Fast vi är ju alla olika och trots att dessa människor är från Norrland så kan jag inte påminna mig att jag sett dem en enda gång ute i skogen.

Vid midnatt tog jag mig en sista sväng, inte för att köpa fotogen, men likväl gjorde den tunna snön att det knirrade mysigt under skosulorna, precis som i Berndt Stafs gamla visa. Det var alldeles tyst, jag kunde urskilja enskilda långtradare dundra fram nere på motorvägen, ändå är det drygt två kilometer dit ner. I staden hörs inte dessa ljud på samma sätt, där smälter de samman och bildar en gemensam ljudmatta, en bakomliggande stressfaktor som vi inte medvetet tar notis om men som ändå ligger och stör. Vi märker bullret först när vi kommer ut i tystnaden.

Sedan hörde jag Christine kyrka slå, också den långt inne i staden. Ute i skogen höll isen nere på Agnsjön på att tjockna till, den gav ifrån sig sorgsna ulkanden nu när det frös på ordentligt. Jag stod länge och lyssnade på nattens ljud medan hunden nosade runt och kollade vilka kompisar som varit ute i kväll.

20 december, -8 sol

Ibland går det fort. Den lilla bäcken som porlade så friskt igår hade även den hamnat under isen denna kalla natt. I morse skymtade en hårfin liten månskära över trädtopparna. Till och med den såg frusen ut uppe i det kalla blå. Det gick inte att stå stilla och vänta på Sally. Flera gånger fick jag vissla in henne för att hon skulle hålla mitt tempo. Som tur är kommer hon som ett skott när hon hör att jag låter riktigt arg.

Annars var det vackert idag, som en parodi på ett julkort. Synd att det var alldeles för kallt för att man skulle kunna stå och njuta av vinterns skönhet. Solen kastade långa guldgula strålar mellan de frostiga träden. Det lilla snöfallet igår eftermiddag hade gett grenarna ett snyggt pudrat lager som nästan verkade lika konstgjort påsprayat som varuhusens julsmyckningar.

22 december, -7 sol

Håller denna kylan i sig går vi mot en vit jul även om snötäcket bara är någon centimeter. Drivorna kan vi klara oss utan, det blev lite för mycket av den varan i november. Personligen kunde jag faktiskt varit utan kylan också. Jag tror man blir mer köldkänslig med åren, åtminstone om man som jag måste använda cykel för att komma till jobbet, i ur som i skur.

Igår kväll gick jag ner och busade med Sally på ängen i mörkret. När jag kom hem stod granskaffningen på programmet. Det fick bli skogen i alla fall och då fick Hunden vara hemma. Den moraliska frågan dryftades först. Barnen hade inget emot att stjäla en fin gran på hygget med hänsyn till skogsägaren, däremot tyckte de synd om granen som inte fick en chans att växa sig stor. Att den sedan ändå skulle avverkas var också synd.

Det fick bli en kompromiss, vi bestämde oss för att ta en gran på vinst och förlust i kraftledningsgatan. Då stal vi till och börja med inte från en privatperson utan från kraftbolaget och dessutom skulle denna lilla gran aldrig få växa upp utan ändå snart rensas bort. Likväl var det spännande att smyga i skogen och känna sig som en tjuv och släcka ficklampan när det kom någon bil. När vi kom hem och fick se granen i riktigt lyse såg den inte riktigt klok ut, men vad gör väl det, vi hade ju sågat den själva.

I kväll mulnade det på fast det varit solsken hela dagen. Det blev så där konstigt ljus som det kan bli ibland. Det är många ljus tända i staden nu i dessa juletider. Landsortsbefolkningen har aldrig haft några betänkligheter varken vad det gäller elförbrukning eller tomgångskörning. Ovanför träden var himlen helt orange, det såg ut som om hela staden stod i ljusan låga.

På tal om julsånger så raskade Sally över isen som en annan räv. Det var en annorlunda kvällspromenad att gå Agnsjön runt på isen istället för i skogen. Vi gick i land på några av vår lokalkartas vita fläckar, områden som är så otillgängliga att man bara med stor svårighet kan ta sig dit landvägen. Men utifrån isen var det inga problem. Och det var ljus som på dagen fast solen var för länge sedan försvunnen.

23 december, -8 mulet

Jag gick samma väg över isen som igår och kom sedan tillbaks längs Marydsvägen. Det ligger en villa precis vid vägen ett par hundra meter innan man når bebyggelsen. Jag har alltid förundrat mig över varför de tänder ytterbelysningen när jag passerar. Långt bort i skogen såg jag hur det var tänt. Samtidigt passerade en bil. Sedan när jag närmade mig var det släckt igen men precis när jag var halvvägs förbi huset tändes det igen. De har en sensor.

24 december, -8° disigt

Julen firades hemma hos svärföräldrarna och jag jobbade fram till Kalle Anka. The same procedure as every year. Jag slapp sålunda att forsla in hunden till den stora staden Göteborg, inte skulle hon behöva vara ensam hemma på julafton. Hon spydde traditionsenligt tre gånger på inresan.

Eljest uppförde hon sig exemplariskt, åt inga småbarn utan lät de utan prut rida på ryggen och rycka henne i svansen. Hade jag varit hund hade jag säkert gjort ett försök på någon liten späd läckerbit i ettårsåldern. Speciellt om den slog mig på nosen hela tiden. Sally öppnade i stort sett bara sina egna paket, de bestod till 100 % av korv men pappret var nästan lika gott.

Dessutom välte hon inte granen en enda gång och fast hon var helt fullproppad med julmat så kräktes hon faktiskt inte på hemresan. Det brukar vara så, hemresan går alltid bra, då sover hon hela vägen och känner sig trygg eftersom hon vet vart hon är på väg. Som på skylten ovanför Kalles djungelhus: Home sweet home.

25 december, -7° sol

Djuren hade haft rena julafton ute i skogen igår. Det faller en gnutta nysnö nästan varje natt så spåren syns tydligt och jag har aldrig sett så mycket djurspår som i morse. Inte en enda människa hade varit ute i skogen i går medan vartenda djur tydligen varit bortbjudet på julkalas.

Jag såg ett enstaka lospår igen, en lo som dragit spikrakt tvärs igenom skogen och på många ställen utnyttjat de stigar som kom i dess väg. Ute i terrängen verkade hararna och rådjuren haft ringdans, det var spår överallt. Små möss hade sprungit över stigen, första halvan var tydliga fotavtryck men mitt på stigen hade de fått panik och resten av spåret var bara en lång fåra i snön.

På kvällen gick hela familjen ner och lekte med Sally på isen. Det är inte ofta det blir en sådan uppslutning på hennes kvällspromenad.

26 december, -15° mulet

Idag hände inget särskilt annat än att det slog till och blev riktigt kallt framåt eftermiddagen. Jag gick ut med hunden i morse medan temperaturen ännu höll sig på en mer human nivå. Nu tvärrar vi stadigt över isen istället för att traska in i den snåriga mörka halvskogen på andra sidan ängen. Då kommer vi rakt upp på stigen som leder in i storskogen.

När jag kom från jobbet sent på kvällen var grannen på väg ut med deras hund så Sally och jag hängde på. Hundarna sprang som dårar kors och tvärs men vi tvåbenta härdade bara ut en tio minuter i kylan innan vi var tvungna att gå in.

27 december, -6° mulet

Idag kändes det nästan ljummet i luften jämfört med den isande kylan i går kväll. Det händer inte mycket just nu, varken med vädret eller med naturen. På isen har barnen skottat upp en stor plan och deras glada måljubel hörs långt ut i skogen.

Det enda levande jag såg i skogen idag var en liten nötväcka som pilade upp och ner längs stammarna. På de stora stigarna är nu alla vindfällan från den stora stormen bortrensade och bara lite granris skvallrar om var det förut knappt gick att komma fram. På vissa småstigar som nästan bara jag går får jag fortfarande hoppa och krypa.

På kvällen träffade vi Hugo som är en liten hårig krabat i tonåren och som just kommit på vad man har tikit till. Han demonstrerade en alldeles ny teknik att få fruntimren på fall, han kröp in under Sally och reste sig sedan upp. Sally stöp som en fura, tacklad har hon blivit många gånger men aldrig tidigare underminerad på detta vis.

28 december, -6° mulet

Jag skulle nästan längta efter ett snöfall, vad som helst bara för att bryta det kalla dödläge som vädret tycks ha hamnat i. Det är som om något hakat upp sig och frusit fast. Vi gick samma gamla tråkiga runda idag, snett över isen. Sally var på lekhumör, hon hittade en gammal trasig boll vid piskställningen och den hängde med ända upp i storskogen innan hon kom på andra tankar. I morgon får vi väl åtminstone ändra riktning på promenaden så bollen inte blir liggande i skogen utan kommer ner till bebodda trakter igen.

Jag såg för en gångs skull ett program på TV härom kvällen om tjädrar och tjäderspel. Jag var med min morfar Gustaf en gång när jag var liten och såg tjädrar spela. Vi lyckades inte komma särskilt nära men jag såg det i alla fall och det var en stor upplevelse för en liten grabb. I programmet beskrev de hur en typisk tjäderspelslokal ser ut och det var nästan en exakt beskrivning på hur det ser ut där jag ofta brukar stöta upp tjäder när jag kommer vandrande med hunden. Även om jag får gå upp hemskt tidigt tror jag att jag skall gå ut och kolla till våren. Utan hund.

29 december, -4 mulet

Idag träffade Sally kompisar vart hon än gick. I morse mötte vi både Olle och Chilita. Sedan var det meningslöst att ta någon promenad. Sally var helt utpumpad redan efter språngmarscherna med Olle och inte blev det bättre av att Collien också var på lekhumör. Sally skällde till när hon inte orkade längre.

Olle och Sally verkar småkära i varandra. De pussas så sött på mun och Olle är så nätt och försiktig med Sally som en femtiotrekilos rottweiler någonsin kan vara. De verkar ha ungefär samma lugna kynne och de leker fantastiskt bra ihop. Den andra hunden tycker Sally inte det är så roligt att busa med, särskilt inte idag när hon redan var dödstrött. Collien blir lätt grinig och vill egentligen bara vara med om hon får ha övertaget.

Sally är en mycket förnöjsam natur, alltför medgörlig skulle väl vissa kanske säga men så länge hon trivs med sig själv tycker jag inte att man skall försöka få henne till något hon inte är. Hon fick beröm av Olles husse som verkligen kan hundar, dels att hon har ett utmärkt psyke och även att hon är lydig, till och med lydigare än Olle som ändå är utbildad bevakningshund till professionen. Fast han kanske tycker att han kan slarva lite när han är off duty så att säga.

På kvällen lyste en precis halvfull måne upp den lilla skogsstigen bakom busshållplatsen. Vi hann inte gå många meter innan den lilla border-valpen från andra sidan gatan kom springande. Jag kände knappt igen den, sist jag såg den var den som ett litet garnnystan men nu var den sju månader och nästan lika stor som Sally. Man märker tidens gång på hur snabbt barnen blir stora.

30 december, -2° mulet

Idag var vi ute på äventyr. Det var minsann länge sedan det hände något i skogen, de senaste veckorna har gått i en evig trist lunk där den ena dagen varit den andra lik. I natt kom lite mer än det vanliga pudret, det låg faktiskt ett par centimeter nysnö och ingen hade varit ute och trampat runt, alla var och nyårshandlade. Den ende som gått omkring i skogen var lodjuret vars spår jag sett flera gånger i veckan på sistone.

Jag hade fått för mig att detta lodjuret inte bara var en tillfällig förbipasserande utan att det faktiskt höll till här i trakten. Det verkade som den ofta gick samma slinga dag efter dag. På andra sidan sjön har jag till exempel sett spår på stigen varenda dag som snön tillåtit någon analys. När jag såg spår där idag igen gav jag mig till att följa efter trots att det började mörkna.

Spåret var flera timmar gammalt, troligen från tidigt på morgonen. Ibland när det var lätt terräng fick hunden hjälpa till men allt som oftast velade hon till det, kom fel och trampade sönder spåren så det slutade med att hon fick hålla sig bakom mig. Vi gick flera kilometer i långa bågar genom skogen. Det bar iväg över stock och sten och i snäva nittiograders svängar när lon fått korn på något.

Till slut kom vi ut på den stora mossen i vars utkanter vi hittade många delar av en gammal ko i somras. Det var rejält bottenfruset och inga problem att ta sig fram där det eljest är rena gungflyet. Mitt ute på mossen verkade lon ha sin rastplats, massor av spår av olika färskhetsgrad strömmade samman under några låga tallar och i en snöleiga hittade vi en stor djupfryst stek av något obestämbar ursprung. Jag skulle tippa på att ett rådjur fått sätta livet till, så stor var den isiga köttklumpen.

Sally var väldigt intresserad men samtidigt försiktigt vaksam. Jag kom att tänka på att lodjur faktiskt klarar att slå både får och små rådjur, Sally skulle vara en nätt liten munsbit. Vi drog oss omgående därifrån, åt ett håll dit det inte ledde några spår men det dröjde bara några hundra meter innan hunden stannade. Hon hade hittat ett pinfärskt spår som gick i sick-sack mot bebodda trakter. Efter bara ett tiotal meter drog steglängden ut till det dubbla och under en tall verkade en häftig strid just ägt rum.

Det fanns långa och trasiga spår bort från tallen och jag kan faktiskt inte säga hur kampen hade avslöpt. Det var troligen en hare som varit bytet men det hade blivit alldeles för mörkt, dels för att se vilket djur som gått i fällan och dessutom för att kunna spåra vidare för att få veta något om utgången. Lon hade jagat i alla fall, och det kanske bara några minuter innan vi dök upp. Så färsk såg spåren ut att vara.

Plötsligt var Sally borta och jag visslade som en besatt innan hon lite moloken dök upp och undrade varför jag hetsade upp mig så hemskt. Nu har jag ännu ett djur att ge mig ut en tidig morgon och sätta mig och smyga på, om jag får tid till allt detta någon gång.

31 december, -10 sol

Jag kände mig manad att följa upp gårdagens begivenheter under något ljusare förhållanden. Snön avslöjade sina hemligheter lika tydligt idag och varken folk eller få hade trampat runt i skogen. De enda nytillkomna spåren tillhörde faktiskt lodjuret som hade varit ute på mossen och ätit flera gånger. Hunden och jag vandrade först i en stor cirkel runt mossen och såg då korsande spår på ungefär femton ställen.

Dagens indikationer ledde mig till följande slutsatser :

1. Det är en hanne för den hade kissat högt upp på buskarna.
2. Den har rivit ett får, troligen för rätt länge sedan. Idag var köttbiten avgnagd och vänd och fårullen syntes tydligt.
3. Den slogs med ett rådjur igår men striden verkade inte ens ha lett till någon blodsutgjutelse, kanske för att lon blev skrämmd av vårt uppdykande.

Intressant är också att det lodjur jag såg på avstånd för nästan ett år sedan faktiskt var på väg ut på just denna mosse. Då var det ingen spårnö utan en tunn isig snöskorpa som inte täckte all mark. Jag tappade bort spåret just där mossen började trots att det bara var någon minut gammalt. Sally var bara fem månader och inte till stor hjälp. Jag vet inte om hon hade varit mycket bättre idag, hon har ingen beständighet i sitt snokande, minsta ny impuls kan få henne på andra tankar. Det är medvetet som jag inte har uppmuntrat hennes spårande, jag tycker det är skönt om hon håller sig i närheten och inte springer iväg.

Nere vid isen hade de skridskoåkande familjerna tänt sig en stor härlig brasa som värmd gott. Det kunde behövas för det bet verkligen i skinnet idag och jag var rejält nedfrusen innan jag kom hem till en lyckad upptining.

1 januari 1996, -3° mulet

Det nya året startade med sydligare vindar och det kändes nästan som vår i luften. Stora ulliga gråa moln drev in i jämn takt från sydost och förde med sig annorlunda dofter. Det luktade på något nytt sätt och fast det fortfarande var minusgrader kändes det som om jorden vaknade till och lade sig i beredskap för varmare tider.

2 januari, -12°

Det var en vacker och förförlig dröm jag upplevde i skogen igår. Idag var vintern sig lik igen. Vid tiotiden skulle jag ut med Sally på en sista kvällsskiss. Den snacksalige collieägaren dök upp i kylan och jag fick för mig att ge igen med samma mynt och se om det hade någon funktion. Tyvärr är han lika bra på att lyssna som på att prata. Till slut stod jag och huttrade så att tänderna dansade cancan i munnen på mig. Men hundarna hade väldigt roligt och visst tycker jag också att det kan vara underhållande ibland att ha någon att tjata med i skogen. Och jag förstår att han som går hemma och är långtidssjukskriven har ett aldrig sinande behov av att få snacka av sig.

4 januari, -17° sol

Det blir bara värre och värre. Fast det var ypperligt vackert när jag kom hem till solnedgången och tog ut hunden så känner jag mig nästan uppgivet utled på denna kyla. Det är inget roligt längre, den minsta lilla kroppsansträngning gör mig alldeles utmattad när det är så här kallt.

Västerut försvann solen i ett rödstrimmigt töcken och precis ovanför den svarttaggiga skogssiluetten hade kvällens stora måne orkat sig upp. De senaste dagarnas minimala snöfall har likväl frusit fast i de redan så rimfrostiga grenarna så nu böjer sig småträden lika djupt som efter snöstormen. Den minsta lilla kvist är som blåstrad av ett tjockt och tungt pansar av spretig frost och fastfrusen snö. Idag var första gången jag vänt och gått hem för att det varit för kallt.

5 januari, -12° halvmulet

Idag var jag inte ens utanför dörren med hunden. Det är så mycket annat en man också måste göra. Utan mina åtta timmars lönearbete varje dag skulle vi gå under som ekonomisk enhet. Med resor in till den stora staden och andra tidsödande bieffekter av arbetet så åtgår i stort sett halva mitt dygn. Ibland är jag tvungen att försöka få åtta timmars sömn och då återstår bara fyra timmar av socialt och vaket liv.

Jag försöker ta ut hunden ungefär en timma varje dag, en timma går åt till dagens måltider, resten av tiden lägger jag på rengöring av mig själv, disk, tvätt och hus. Någon fritid har jag egentligen aldrig, jag ser aldrig på TV, skall jag skriva eller läsa en bok får de ske på bekostnad av min välbehövliga men kompromissbara nattvila. Min enda riktigt fria tid är egentligen när jag går ut med hunden.

6 januari, -5° mulet

I morse tog jag ut Sally när jag kom hem från nattens jobb. Hon hade lust att gå längre än bara bakom busshållplatsen och kissa men jag ville snabbt in för att få sova. Hon ställer sig så fint uppe i skogskanten och frågar, jag förstår precis vad hon menar, men när jag tar första steget tillbaka så kommer hon direkt. Tidiga morgnar är inte kända för att tillåta långa promenader men det skadar ju aldrig att försöka tänker hon nog.

Sally kom ut på en mycket längre tur framåt dagen när jag vaknat. Matte hade bestämt att ta med henne på tåget ner till Varberg. Bilen tvärdog i går morse när jag skulle köra ner till stationen och gav mig ett skarpskjutande ryggskott när jag försökte knuffa in den i garaget igen. Jag fick igång den igen i går kväll så idag packade vi in hela familjen, släppte av hund och matmor vid stationen och fortsatte till en fotbollscup i Nossebro.

Sally kräktes för en gång skull inte i bilen och resten av resan hade också gått bra enligt telefonrapporter i kväll. Vännen i Varberg har en Golden och de hade tydligen jättekul ihop. Men det kändes tomt när vi kom hem sent från Nossebro och det inte fanns någon som skuttande välkomnade oss och ingen som snabbt behövde ut och kissa.

7 januari, -2° soldis

Det var en underlig känsla att inte ha någon hund att gå ut med på morgonen. Vädret var härligt och jag hade verkligen lust med en skogspromenad. Som vanligt blev den aldrig förverkligad nu när det inte fanns något tvingande skäl. Så var det också oftast på den tiden f.S. (före Sally).

På kvällen hämtade jag hem fru och hund från stationen. Hunden hade varit hemskt orolig hela resan men inte kräcks en enda gång. Men Sally hade gett matte samvetsqual med sin frågande plågade blick: Varför utsätter du mig egentligen för detta ?

8 januari, 0° mulet

Det kom mycket snö i morse och det var roligt att komma ut med hunden igen. Det blev tyvärr bara en kort promenad, sedan krävde vardagens obligationer sina timliga tributer.

Vi gick en halvlång promenad i det närmaste skogsområdet. En hund hade gått före oss, annars var snön orörd. Fast lodjuret hade också varit ute och patrullerat tidigt i morse när det snöade som värst. Det är intressant att se hur målmedvetet detta djur tar sig fram. Det väljer ofta att långa stycken följa människornas breda raka stigar. När den sedan viker av in i skogen går den spikrakt fram, och alltid den lättaste vägen. Att avverka så långa sträckor kräver en viss effektivitet. Det verkar precis som om den har vissa fasta rundor som den betar av med en viss regelbundenhet. Nästan som en nattvakt på väg mellan sina olika kontrollstationer.

9 januari, 2° mulet

Tack för att den relativa värmen återvände. Jag tror inte jag skulle orkat med mer råkyla. Idag droppade det friskt från träden och snön var som en kletig marängsmet som riktigt sög sig fast i stövlarna. Jag undvek den senaste tidens vana att tvära över isen utan gick den vanliga vägen runt om i skogen. Sjön är säkert näst intill bottenfrusen så det var inte av rädsla att ramla i. Det var mera som ett vårtecken, för att komma in i de vanliga rutinerna som hör de varmare årstiderna till.

Det låg fortfarande kvar ett djupt snötäcke sedan i går morse men det var inte mycket till spårsnö. När det töar så kraftigt åldras spåren blixtnabbt och kvar finns bara stora intetsägande fördjupningar. Nästan ingen hade gått våra vägar och just bakom sjön hade vi inte själva varit på några veckor. En nyhet var att de äntligen sågat ner den stora granen som hängt över bondgårdens kraftledning sedan den hemska snöstormen i november.

Inne i skogen skulle jag nästan behövt ett paraply, droppandet från träden var i klass med ett ordinärt regnväder. Under de fåtaliga små ekarna var snön alldeles pissgul, det är de bruna gamla löven som färgar av sig nu när det är plusgrader igen. Uppe i skogen fick jag återigen bevis för lons regelbundna vanor. Ett av de få läsbara spåren löpte efter precis samma rutt som det spår som jag följde då jag första gången hittade lons matgömma ute på mossen. Jag blev nyfiken och vi gick ut dit igen för att titta.

Fårskången var uppslukad men istället låg där ett halvått kohuvud och ett underben, också från en ko. På huvudet var det i stort sett bara de stora ludna öronen som var intakta, resten var avgnagt långt in till benet. Dessa fynd hittade vi på centimetern samma plats som den förra köttbiten. Jag började förstås undra: Vem slaktar själv fast det är förbjudet ? Vet man om att här finns en lo och ger man i så fall resterna frivilligt som någon form av viltvård ? Svaren på dessa frågor skulle också förklara det kranium och de kobben vi fann i våras.

Någon måste göra något medvetet. Det verkar hela tiden som om lon finns strax i närheten. På väg hem såg vi pinfärska spår rakt ut mot mossen som sedan raskt vek av mot ett helt annat håll. Under en tall låg en stor gul hårtuss med med aningen av svart längst ut på stråna.

11 januari, 3° mulet

Det töar. På de öppna fälten ligger fortfarande en del drivor kvar men i skogen är det barmark. Det kändes ovant att trampa runt på fast mark. Fotfästet var bättre men nu fick jag istället väja för alla rötter och stenar som länge legat behagligt utsuddade under snötäcket.

Igår visade jag mossfynden för min granne jaktexperten. Spåren gick knappt att läsa, de var starkt förstörade och nästan upplösta i den porösa snön. Däremot hittade han typisk rävspillning och ett par enorma kloavtryck i snön precis vid det ena kobenet. Colliens husse har sett en berguv här i skogen, det är nog den som tagit sig en smakbit, någon örn tror jag inte vi har här. Skogens rovdjur samsas om bytet, lo, räv och uv äter av samma utportionerade kossa.

När vi kom hem fick jag duscha Sally. Nu börjar den hemska årstiden igen när skogen är full av dy och lera. Idag drabbades jag av en minimal föregångare till mina sedvanliga vårdepressioner. Jag vägrade alla anpassade stigar och vandrade rakt ut i det vilda. Det hade egentligen inte så mycket att göra med det

annalkande ljuset utan var mera en följd av att jag är inne på min fjärde arbetsnatt i rad. Det enda som då kan hjälpa mig är att gå ut i obanad terräng och be granarna om deras tysta förståelse.

12 januari, 3° mulet

Lördag i skogen och fullt med oljud. Traktorer gevärsskott och motorsågar. Vi vandrade stiglöst även idag. På de välfrekventerade skogsvägarna är det hopplöst att ta sig fram. Av det vältrampade snöspåret mitt i stigen återstår nu bara en glashal rodelränna.

Vi gick vägar ingen vit man vanligtvis går. Följaktligen vimlade det av djurspår överallt. Jag börjar bli bra på att se var de tar sig fram trots att det mestadels var barmark. Jag följde efter ett djur med hjälp av kvistar, grässtrån och andra små tecken på marken. När vi kom till en snödriva såg jag att det var mitt vanliga gamla lodjur som jag hade spårat. Ändå gick vi mycket långt från var jag vanligtvis sett dessa spår. Det är enorma områden som detta djur täcker med sina vandringar.

Eftersom det bevisligen varit en räv ute på mossen började jag pröva diverse olika teorier om vad det är för spår jag ser här i skogen. Jag såg utan tvivel ett lodjur för ett år sedan. Tyvärr var det spåret i stort sett oläsligt, lon gick iväg över ett tjockt snötäcke med en hård skarig skorpa så tassarna skapade bara stora djupa hål men inga avtryck.

Det som vidare talar för lon är spårens klara målmedvetna färdriktning, räven snirklar sig fram i större utsträckning. Jag tror inte heller räven går så bredbent och dessutom har jag överallt sett tecken på lons tendens att gå inåt med tassarna, den främre inre trampdynan är nästan överallt aningen större än den yttre. Klorna har jag bara sett ute en gång, i en hal och brant backe, och spåren trampar djupare än vad Sallys tassars gör. Hunden väger sjutton kilo, så tung blir sällan en räv.

Det som talar emot lon men för räven är att det inte fanns några direkta försök att gräva ner eller hänga upp köttbitarna. Dessutom är spåret som helhet aningen för litet, speciellt den stora trampdynan bak på tassens borde varit lite mera markerad. Möjligtvis skulle man också kunna påstå att detta djuret inte är tillräckligt skyggt för att kunna vara en lo, att det är för bofast och håller sig för nära civilisationen. Men då är man inne på psykologin och den är säkert väldigt individuell.

Jag kanske har att göra med två djur med mycket likartade spårbilder. Dels ett litet lodjur som drar förbi här ibland och dessutom en jättestor och tung räv som hålls här för jämnan. Vad vet väl jag, en simpel skogsnovis.

13 januari, 3° mulet

Inte för det gör mig något men snacka om enformigt väder. Exakt tre plusgrader och tvårmulet dag ut och dag in. De uppskottade bandyplanerna nere på isen ser nu ut som stora simbassänger. Ängen är ett gungfly av gyttja och skogen är risig och ful. Det hängde ett grått och fuktigt dis i luften när vi gick en lång och tidig söndagspromenad. Kråkor kom flygande som i ultrarapid över trädtopparna och utstötte några rapanden. I diket låg en stor avbruten enebuske efter en av Marydsbornas dikeskörningar när det var som halast.

16 januari, -1° mulet

Idag var en dag då det mesta gick fel. Det föll ett osynligt regn som bara gick att förnimma, ungefär som en fuktig disktrasa i ansiktet. När de små dropparna tog mark frös de genast till is och blåstrade in allt som de kom i kontakt med under en tunn men glashalt genomskinlig skorpa.

Det började redan i morse med att hunden gnagt på mitt enda riktiga par vinterskor. Det är ju nu så en gång med skor att de man verkligen trivs med, de sliter man på tills de i stort sett faller i bitar. Jag försökte mig på att laga dessa mina älsklingskor men fodret var helt i trasor så nu är det nog soptunnan som gäller. Dit borde de väl egentligen gått för länge sedan men efter en viss renovering i höstas hade jag hoppats att de skulle klara vintern ut.

När jag skällde ut en mycket skamsen hund och drog henne hårt i örat blev hon dessutom så rädd att hon kissade på mattan. Det var ingen lustig skogspromenad vi sedan avverkade. Vi gick och surade på varsitt håll och pratade knappt med varandra.

När jag sedan skulle cykla ner till stationen för att åka till jobbet tog jag det mycket lugnt eftersom det var så halt. Jag klarade mig också helskinnad ända ner till stationsplanen, där vek sig hjulen på en bråkdel av en sekund och jag gled flera meter på asfalten. Jackan och byxorna höll konstigt nog men växeln på

cykeln pajade och jag tror jag fick en liten spricka i ett revben för det gör ont när jag andas.

Det här får vara nog men det var ändå bara en liten del av alla de missöden och tråkiga besked jag drabbades av idag, de flesta gudskelov av strikt världslig natur och därmed inte helt relevanta för denna lilla betraktelse.

18 januari, -1° mulet

Grått och kulet har det varit hela månaden och idag var det också särdeles dimmigt. De grova frostblommorna hade haft vänligheten att lägga ut precis som ett halkskydd på alla de blanka isfläckarna på stigen. I tallarna ovanför busshållplatsen höll tre nötskrikor på med ett tjattrigt sammanträde. Det var ett originellt läte de utstötte medan de hoppade runt bland grenarna, en lång visslande harang som var både vacker och rolig, så väldigt olik dessa kråkfåglars annars så hesa kraxanden.

Den fuktiga dimman hade frusit fast överallt. Även den glesa spindelväven som ännu hängde kvar i buskagen hade fått smaka på Kung Bores frostiga andedräkt. Trådarna var kritvita och minst dubbelt så tjocka som den ursprungliga grovleken. Där väven var som tätast hängde det nu som långa vita skägg som hämtade direkt från dekoren i någon gammal skräckfilm.

19 januari, -2° mulet

Det har hängt en massa vatten i luften i flera dagar men det regnar ändå inte riktigt. Idag hade det näst intill obefintliga regnet övergått till ett lika minimalt snöfall. Nere vid sjön satt en liten fågel uppe i ett träd och utstötte regelbundet ödsliga och hjärteknipande visslingar, det lät nästan lika ångestfullt som det jag hörde i somras och eventuellt trodde var en lom, som ett totalt hjälplöst och delvis uppgivet rop på bistånd och assistans.

Det var en rund brun fågel som verkade så skygg och flög så klumpigt att jag fick för mig att det var någon sorts uggle. Fågelboken stödde inte precis den ståndpunkten men gav inte heller några andra tips om vad det kunde varit. Idag vågade jag mig på att gå över isen igen. Själva sjön var inga problem, det var strandkanten som var förrädisk.

När jag följde efter den sorgsna fågeln hade jag hamnat nere i vassdungarna och där bar inte isen utan jag plumsade i flera gånger innan jag lyckades ta mig ut på fast is. Ena gången var jag bara millimetrar från att få stöveln fylld av brunt stinkande mossvatten. Jag tänkte på det först senare att det var tur att högerstöveln gick igenom för på vänstern har gummit spruckit en bit upp på skaftet.

I skogen var det fullt av mesar och kungsfåglar som flockvis flög runt uppe i trädkronorna. För övrigt var vi helt ensamma. Varje dag ser jag nya bevis på att det röjs och sågas i skogen men jag ser aldrig någon som arbetar. Är det manne trollen som börjat idka skogsbruk på nätterna ?

23 januari, -3° mulet

Det känns ibland som om mitt liv bara bestod utav jobb. Jag har inte varit ute med hunden på flera dagar. I gårdkväll var vi nere en stund på ängen innan jag åkte i väg till min sista natt på ett tag. Nu skall jag förhoppningsvis kunna ta igen de skogspromenader jag missat de sista dagarna.

Skogen motsvarade på alla sätt min eget känsloläge i dag. Vi stod själsligen och kroppsligen på samma plan. Marken var stelfrusen och lika hård som mina ömma ryggmuskler. Granarna stod lika stilla och orörliga som mina tankar och i luften hängde fortfarande detta vankelmodiga snöfall som inte kan bestämma sig vart det skall ta vägen.

Sally däremot for trots sin magsjuka som en lycklig torped rakt ut i skogen. Det är inte dumt med en gammal husse när man inte fått gå terräng på flera dagar. I natt hade Sally varit ute och haft diarré och när jag vaknade till liv framåt dagen var jag millimetrar från att få skura mattan. Hunden stod i hallen och ulkade när jag i sista sekunden slängde mig på ytterdörren och släppte ut henne.

Ute i skogen höll vi också ett rejält tempo. Sally var rejält springnödig och jag gick mycket lättfotat i lågskor. Dagens karga klimat tarvade inga stövlar, det var varken snö eller lera utan vi flög fram på en bottenfrusen barmark. Visserligen var jag lite snorig men skogen gav varken dofter eller ljud ifrån sig denna tunga dag av inkapslad leda. Det var som att gå i ett museum. "Och så här mina barn såg det ut som vi fordom kallade för skog och som på den tiden täckte nästan hela sektor S."

24 januari, -4° snö

Så hade snön då äntligen bestämt sig åt vilket håll den skulle ta vägen men det var inga stora flingor och de hade fullt sjå med att försöka täcka all barmark. Stigarnas isfläckar var dock förrädiskt kamouflerade under det tunna mjuka snötäcket. Flera gånger var jag ytterst nära att gå omkull.

Det var alltså ett långsamt jobb att ta sig runt i skogen idag. Jag fick nästan känna mig fram med stövlarna var det gick att gå. På långt håll hördes ett hemskt oväsen från kraftledningen, det lät först som ett ihållande störtregn. Det var som om hela Stora Norrlands megawatt-reserv i full fart dundrade söderut. Man står inte länge under dessa sprakande ledningar, det känns som det riktigt sprutar ner hjärntumörer ur dem.

Bortom de dånande elfälten var det så där ljuvligt tyst som det egentligen bara är när det snöar. Hunden sprang långa vägar kors och tvärs genom skogen. Efter att varit försvunnen länge ute på en liten mosse dit varken hon eller jag gått förut, kom hon dragande med ännu en köttbit med samma halvlånga mörkbruna päls som ett visst kohuvud ute på en annan mosse. Stolt som en tupp springer hon fram och visar fyndet men så fort jag sett det så släpper hon. Ens åsikter om köttbitar i skogen är i vissa närstående kretsar mycket väl kända. Om man säger så.

25 januari, -5° sol

Finns det något härligare? Jag vaknade av att solen just gick upp bakom talltopparna och kastade sina långa strålar rakt i mitt nyvakna ansikte. Så fort jag rörde mig i sängen hördes det rytmiska dunket från svansen på någon som blev väldigt glad ute på sin pläd i hallen.

Jag satte på en stor kanna kaffe och läste morgontidningen i lugn och ro. Sally har aldrig bråttom ut på morgonen längre utan låter mig vakna långsamt. Hon låg och gnagde på sitt ben medan jag avslutade min frukost. Ibland önskar jag nästan att jag vore arbetslös. I skogen var det kallt och vackert. När solen varit borta så länge är den verkligen efterlängtd. Vi var först ut med att trampa sönder gårdagens tunna snölager, inte ens rådjuren hade ännu satt några spår.

26 januari, -4° mulet

Efter flera dagars tvehåget men ändå envetet snöande ser vi inget riktigt resultat. Marken har knappt blivit vit och träden står lika nakna som förut. Idag undersökte vi båda de mossiga matgömmorna utan att hitta några färska spår. De likaledes osynliga skogsarbetarna har nu arbetat sig runt hela den stora mossen och rensat och gallrat i den tunna tallskogen. Överallt har de ställt upp stora lager av slånor. Eventuella lodjur har säkert tyckt att det blev för mycket spring.

När vi passerade kraftledningen kom en inspektionshelikopter på låg höjd längs med linorna. De skulle väl kolla om trädarna hade hållit för den intensiva rusning de blev utsatta för härom dagen. I går träffade Sally en liten West Highland-terrier som hon lekte både länge och väl med. Idag kom en släkting gående i skogen och vi trodde båda två först att det var samma hund. Fast denna lilla terrier blev genast upplöckad i famnen och vi fick veta att den var rädd för stora hundar.

Jag lägger mig inte i andras hunduppföstran så jag sa ingenting men hur skall den veta om stora hundar är snälla eller farliga om den inte får träffa dem. Blir den upptagen så får den förstås tydliga signaler om att de säkert är ruskigt farliga. Då blir den naturligtvis rädd. Först alldeles nyligen har hundpsykologerna börjat arbeta efter teorin att det stora problemet inte är hundens beteende utan deras omhändertagares oförmåga att ändra sin inställning till hunden. Sådan herre, sådan hund, tyvärr i många fall.

Jag tackar för att jag har en alldeles otroligt snäll, vänlig och harmonisk hund som inte är rädd för någonting annat än hennes psykologiskt betingade bilfobi och jag inser också att hon inte har blivit den hon är alldeles av sig själv. Inte för att jag förstår mig särskilt bra på hundar fast människor lär jag mig nog aldrig att förstå.

27 januari, -8° sol

Snön låg vit och det kändes som om bara vi var vakna, Sally och jag. Och så förstås en massa rådjur. Hunden stannade upp och frös, för att använda deckarjargongen. Hon stelnade direkt vi kom in i skogen och intog sin vanligt styvnackade pose som hon tror verkar farlig men som inte ens skulle kunna skrämma

en fluga.

För en gångs skull märkte även jag att det var djur i skogen. Det knakade bort i buskarna men rådjuren hade hört oss för länge sedan och höll sig utom synhåll. Fast snön var tunn såg vi gott om spår. Det hade varit flera stycken djur som hade dansat runt rejält. Har de vårkänslor redan?

28 januari, -9° sol

Det var fjorton grader kallt när jag vaknade i morse men solen värmdde på rejält och tvingade upp kvicksilvret en bit. Vi gick en tidig söndagspromenad utåt storskogen och i närheten av mossen såg jag färsk och riktigt stora spår på skogsvägen. Snötäcket var så tunt att spåret avlägsnat all snö och blottat det bruna gruset. Trampdynorna syntes alltså inte men spåret som sådant var nästan dubbelt så stort som de avtryck Sally gjorde på samma plats.

Nu måste det ha varit en lo som haft vägarna förbi igen. Spåret ledde även denna gång rakt ut på mossen men där växer i stort sett bara ljung. Snön låg som ett tunt puder över riset och spåret var omöjligt att följa. Ute vid kokadavret var massor med avtryck men alla i Sallys storlek eller något mindre, säkerligen rävspår.

På hemvägen träffade vi Chilita med husse. Han har skaffat dator och ämnar skriva sig en bok. Medan vi stod och snackade sprang hundarna runt i full fart. Collien var helt utvilad och hade mycket spring i benen medan Sally redan var rätt trött. Till slut lade sig Sally ner och bara morrade, så trött var hon. Husse hängde med mig hem och inhandlade mitt lilla CD/bok-paket. En får tacke.

När solen stod som högst tog hela familjen med sig hund och skridskor och gick ner till Agnsjön. Det gick avsevärt bättre att åka denna gången, benen var liksom inte darriga redan från början. Det centimetertunna snötäcket gjorde att det kändes tryggare att åka än på ren blankis. Vi åkte nog en tre fyra varv runt hela sjön och hunden hängde med. Sedan sov hon ända till kvällen.

29 januari, -3° sol

Det var en strålande vacker solnedgång när jag kom hem från jobbet och kämpade upp med hunden för den branta backen mot skogsbrynet. Det märks att dagarna börjar bli lite längre. Dessutom kändes det nästan ljummet i luften efter de sista dagarnas kyla.

Inne bland träden lyste månen vit som gift och åt andra hållet, ovanför staden och sjöarna, skimrade ett jättelikt spektra. Det började med en rödlila bård strax ovanför trädtopparna som strax gick över i hela den röda färgskalan. Den osynliga solens inflytande slutade i ett gult stråk som skimrade i grönt alldeles innan den djupblåa himmelsfärgen tog över. Högst upp på himlen hade blånaden tonat ut i vitt som sedan mörknade allt mer ju mer jag vred på huvudet.

Där uppe på hygget kändes det som att ha hela världen nedanför fötterna. Billjusen cirkade som eldflugor runt de stora neonskyltarna vid stormarknaden. Långsamt förändrades färgerna. Bergen i fjärran blev allt blåare, trädens taggiga siluett gick från grått till kolsvart. Under några skälvande minuter var intensiteten maximal, sedan bröt natten in och suddade sakta skönheten till skuggor.

30 januari, -2° mulet

Det var mörkt när jag kom hem. Sally hade inte varit ute mycket och längtade till skogen. Snön har gjort det ljust i skogen igen. Vi gick en stor sväng runt hela ängen och hunden hemföll åt diverse tjurrunder tvärs över de vita vidderna. Sedan fortsatte vi ut på sjön. Nu när isen ligger ser jag omgivningarna från ett helt nytt perspektiv.

Vi följde strandkanten och jag kikade in i de ogenomträngliga buskagen på andra sidan sjön där alla djuren hålls just för att det är i stort sett omöjligt för människor att ta sig dit. De hade tydligen sökt sig andra gömställen nu när isen öppnat deras asyl för allmän beskådan.

Uppe på Marydsvägen hade en bil kört i diket. Hoppas ingen kom till skada, den hade gått utför en brant slänt och hamnat tio meter ner i skogen. Det syntes på hjulspåren att det varit en stor bärgare där. Folk invaggas i falsk säkerhet av det envetna saltandet. Precis efter busshållplatsen slutar saltbilens revir och då kommer folk från staden åkande i full fart rakt ner i diken.

31 januari, -2° mulet

Nog för att jag är rejält trött på vintern men jag måste erkänna att snön har sina fördelar. Varje natt dräller det ner ytterligare några flingor som späder på det tunna men vältäckande snölagret. Nu har alla gamla isfläckar blivit översnöade så fotfästet är gott. Snön är så ovanligt mjuk, det känns som att vandra runt i sockervadd.

Vintertid har det dagliga skogsvandrandet gett mig en eskimåliknande insikt om snöns alla olika skiftningar. Hunden behöver inte duschas heller, hon är exemplariskt ren och fin när vi kommer hem. Idag var hon långsam. Jag såg på spåren plus en och annan cigarettfimp att hennes bästa kompis just gått samma runda med sin husse. Med snön följer också det trivsamma tidsfördrivet att spårledes försöka utläsa andra varelser skogliga aktiviteter. Så mycket annat händer inte i naturen just nu.

1 februari, -2° mulet

Den lilla anstrykningen av nysnö som pudrar marken varje natt gör att spårens tidsbestämning blir väldigt lätt. Det går nu att utläsa inte bara vem som varit ute idag och igår utan man ser fortfarande en antydning av spår som är flera dagar gamla. För Sally är det dem färska hundspåren som gäller. Hon kan fördjupa sig en evighet.

Idag var hon extremt saktfärdig fast när det är mörkt i skogen och jag är säker på att där inte finns en levande själ som hon skulle kunna irritera så knallar jag raskt på i min egen takt. Jag tycker det är en hunds förbannade skyldighet att åtminstone lära sig att spåra sin egen husse. Hur det nu än går till så kommer hon alltid lufsande efter ett tag.

I kväll gick jag rakt ut i skogen. Då verkar det som om hon blir en aning orolig för då håller hon sig faktiskt väldigt nära. Ändå är det en stor skillnad mot när hon var liten och vägrade gå en meter i skogen när det var mörkt. Fast när vi sedan nalkades bebodda trakter satte hon full fart ner mot busshållplatsens alla ljuvliga hunddofter för att hinna avsmaka så många som möjligt innan hussens tålamod tagit slut.

3 februari, -7° mulet

Det blev svinkallt framåt kvällen. Hela dagen var jag iväg med barnen på diverse sportaktiviteter, det var träningar och cuper för hela slanten och först vid läggdags kom jag ut en liten sväng med Sally. Inne i skogen lyste fullmånen upp våran stig och det var lätt att gå. Fast benen var alldeles darriga av trötthet, jag fick bara sova två timmar efter nattens arbete innan sporten drog igång.

Just som jag tänkte att nu skrämmer vi nog snart iväg den stora ugglan som brukar sitta i något träd så brakade det till ovanför huvudet på mig. Trots det myckna oväsendet vid starten så svischar den sedan iväg helt ljudlöst och jag har hittills inte sett mer än en svag skugga av denna stora fågel.

På hemvägen mötte vi Jackie som varit olydig och ränt iväg utan lov när hon märkte att Sally var ute. De är som små barn dessa såta kumpaner, ser den ene att den andre är i närheten måste de helt enkelt leka lite med varandra.

5 februari, -12° sol

Med högtrycken kommer de stora temperaturväxlingarna. Tidigt i morse var det tjugo minus, sedan steg det raskt när solen kom upp. I går var jag dålig, feber och ont i halsen och jag borde egentligen inte gått ut i dag heller. Jag gick fort och frös bara lite om fingrarna men det var inget direkt nöje att ta sig runt. Det går inte att uppskatta det vackra vintervädret när det är så rysligt kallt.

Snön knarrade så jag hörde knappt vad jag tänkte, mössan och halsduken satt nästan ihop, genom en smal springa såg jag ungefär var jag satte mina fötter och i de bitar av min hårväxt som stack fram under tygen hängde stora sjok av is. Till och med hunden hade is i sin mustasch när vi kom hem. Det var bara en fråga om att överleva. Nere i stan var det fullt tryck ur skorstenarna som spydde ut stora Hiroshima-svampar av ånga och rök. En bit upp i luften samlades röken till en inversionstallrik, ett lock av smog över metropolen Alingsås. Vi uppe på berget som betalar dyra elradiatorer slipper centralvärmens skuggiga biverkningar.

6 februari, -6° soldis

Under ganska lång tid har jag känt att jag frusit lite mer om min vänstra fot än om den högra. I morse undersökte jag stövlarna igen och fick en förklaring. Det var drygt ett år sedan vi fick Sally och då var dessa stövlar om inte direkt nya så åtminstone i stort sett oanvända. Under detta år har jag slitit så hårt på sulan att den nu var så tunn att den hade spruckit, en ytterst liten oansenlig spricka som bara syntes om man böjde sulan bakåt, samma sak som sker just när man går. Det blir till att raskt investera i ett par nya stövlar innan vårfloden väller fram.

Trots att solen tittade fram så gick jag inte långt idag, jag har fortfarande huvudvärk och halsont och jag behöver ta det lugnt fram till i övermorgon då jag åker till fjällen med barnen. Det verkar som om träden känner av att det går mot vår. Det knakar och brakar ute i skogen utan någon anledning alls, som om träden låg yrvakna och sträckte på sig inför det stora uppvaknandet.

Isen kommer nog att ligga kvar fram i april, den måste vara metertjock på våran lilla sjö. Ändå håller den på och skräms, vi gick runt isen i strandkanten och först hävde den upp några dova bastube-toner. När vi sedan kom över på andra sidan började den knaka, det lät som om den skulle rämna när som helst, jag förstår inte riktigt varför, det var varken särskilt varmt eller kallt idag och den måste som sagt vara nära intill bottenfrusen. Den hade kanske bara tråkigt och ville busa lite med mig.

7 februari, -10° sol

Jag hade inte tänkt gå ut idag, inte ens med hunden. I morgon far vi till fjälls över sportlovet och jag har faktiskt halsfluss, om än en synnerligen lindrig variant. Jag skickade ut lillpojken med Sally på en långpromenad. Han kom hem utan det tjocka fina läderkopplet som jag köpte i somras, som just börjat bli så där härligt mjukt och slitet.

Efter diverse fruktlösa försök att hitta det gick jag själv ut och letade. Jag hade fått en bra beskrivning om exakt var han hade gått. Istället för att spåra djur följde jag nu små barnspår över isen, in bland träden och fram och tillbaka över ängen. Det hade varit betydligt mera lek än hundpassning, det syntes tydligt. Jag hade hört talas om en tappad stövel, troligtvis i något av de djupa hålen där bäckkulverten rasat in. Jag letade extra noga där men inget koppel någonstans.

Jag misstänker att de i jakt på stöveln hade fått tag på skodonet men tappat ner kopplet och sedan inte vågade säga vad som hänt. Eller också hade någon hunnit gå förbi och lägga beslag på det. Borta var det i alla fall och matte som skall ha hand om Sally medan vi är i fjällen blev tvungen att åka till Konsum och köpa ett nytt för hundrafemtio kronor.

8 februari, -6° sol

Trots att jag fortfarande var sjuk höll jag mig på benen och var tvungen att förbereda allt inför resan. Plus naturligtvis att rasta hunden. Det var en ljuvlig dag. Totalt vindstilla, en strålande vårsol och nästan ljummet i luften efter all kyla som har varit. Jag hade nästan inte någon lust att åka upp till de vita vidderna där det enligt väderleksrapporten var drygt tjugo grader kallt, men vad gör man inte för att avkomman skall få roa sig. Hade jag inte varit så dålig och så stressad hade jag gärna gått flera timmar i skogen idag. Tyvärr var jag tvungen att hasta hem och packa det sista. Jag undrar vad hunden skall tänka när hon skall vara ensam med matte så länge ?

11 februari, -22° sol

Fjällen är underbara i den svaga februarisolen men de avnjutes lämpligast inifrån stugvärmerna. Det har varit omöjligt att åka skidor mer än högst en timme åt gången, sedan måste man in och tina upp tår, fingrar och ansikte. Solen förmår inte skänka någon värme, det är precis att den orkar över fjälltopparna några timmar mitt på dagen. Med den fartvind som blir utför backarna ligger vi hela tiden precis på gränsen till förfrysning. Det gäller att vara oerhört observant för när det fryser går det fort. Då har man inte många minuter på sig att komma inomhus.

Vi befinner oss verkligen i världens utkant, naturens vildhet och styrka är allomstädes närvarande och ytterst påtagliga fenomen och den civilisatoriska fernissan är ack så tunn och bräcklig. Det ligger en viss spänning enbart i att befinna sig så här långt från ära och redlighet. Om inte annat så märks det på priserna

i servicebutiken. Här finns bara ångtelevisionen och de fåtaliga gamla dagstidningar som till slut letar sig hit går åt direkt.

När vi åkte hit såg vi tröga renar som stod eller låg och indolent betraktade tågets makliga framfart. Barnen hittade järnkulor som ramlat av malmvagnarna. Högt uppe längs bergssidorna seglade stora korpar och en vråk på jakt efter några rovdjursslagna renar.

(Jag är så trött på det här gnället från lapparna, vill de hållas med sina renar får de faktiskt räkna med ett visst spill. Hittar de ingen ekonomi i renskötsel får de vara arbetslösa som vanligt folk. Renarna tillhör dem men lodjuren tillhör Sveriges befolkning. Renarna är inte på väg att dö ut, de klarar sig utmärkt även med något hundratal lodjur. Skulle renstammen minska skulle lodjuren flytta hit ner och äta upp våra rådjur istället vilket vore en välgärning. Här har de satans lapparna näst intill utrotat både varg och järv för sin snöda vinnings skull och nu skall de få lov att skjuta av lodjur. Skandal !)

Utanför stugan hoppar små harar ikring, konstigt nog lika gråa som hemma, jag hade väntat mig en äkta helvit vinterhare. I gårkväll lekte vi kurragömma med en räv som tydligen var van att komma fram till hotellet på kvällen och snatta matrester ur soptunnorna. Vi är de första turisterna som kommer och stör honom i hans nattliga förehavanden, framgent får han nog hålla sig hemmavid, här blir det full rusch bittida och sent.

Räven stod en stund och glodde förnärligt på oss uppifrån en hög snövall bara några meter bort, sedan slank den in i de låga björkdungarna på andra sidan vägen. Där följde den efter oss på behörigt avstånd ända upp till hotellet. Hundar verkar det finnas gott om, det är gula pissmärken i var och varannan driva. Fast även hundarna hålls väl inne i denna starka kyla. De enda jag sett var en gigantisk irländsk varghund som väntade nere vid liftstationen och en liten foxterrier som på grund av kylan fick följa med husse in och prova pjäxor i skidshopen.

12 februari, -20° sol

Från vårt fönster har vi en strålande utsikt tvärs över Torne träsk och rakt in i Lappporten. På morgonen ljusnade himlen sakta och strax före nio uppenbarade sig, precis mitt Portens U-formiga dalgång, en liten eldröd strimma som snabbt växte till ett stort klot. Det var en mytisk och överklig soluppgång som fick mig att tänka på Stonehenge och Ales stenar. Efter några minuter var solen fullt synlig och redan på väg upp över den högra av de två blåsvarta fjällsiluetterna.

Denna storslagna närhet till det uråldriga och otämjda får oss att känna oss små och ödmjuka. Här känner vi naturens kraft och ser vilken ytterst tunn tråd vår bräckliga tillvaro balanserar på. Kvällen kom och bjöd även den på ett intensivt och strålande skådespel. Norrskenet flög på elektriskt sprakande vingar över den stjärnklara himlen. I långa böljande vågor drog det underliga skimret fram och tillbaka medan vi stod med gapande munnar och knappt kunde slita oss.

När natten nästan gått över till morgon satt jag fortfarande och filosoferade vid mitt panoramafönster och när jag gick till sängs steg just en liten guldgul månstrimma upp, precis på samma ställe där solen tidigare gjort entré, mitt i Lappportens mjuka halvcirkel.

14 februari, -5° mulet

Stormen har rivit i ventilerna och utanför vårt stugfönster har dvärgbjörkarna dansat cancan hela morgonen. I farstun har en snödriva letat sig in mellan dörren och tröskeln. När natten föll såg vi fortfarande ljusen från Abisko som ett tallriksformat UFO-sken tvärs över sjön. Idag ser vi knappt husen nere i byn och utav de närmsta bergen syns ingenting alls.

Igår förstod jag vad de stora flaken fulla med små burar, fastspända på en liten fyrhjulsdriven lastbil, egentligen används till. I varje litet bås, sex på vardera sidan, transporteras helt enkelt de lapphundar som används som dragare i ett hundspann.

Jag vet inte om hundarna kan vistas tillsammans vanligtvis eller om de alltid måste hållas isär på detta viset. När de skall dra tål de bevisligen inte varandra, den längst bak önskar livet ur den framför honom och alla hatar ledarhunden. Eljest skulle inte draget rört sig en meter.

Detta fenomen som jag kunde skåda på närmre håll skapar ju oundvikligen vissa tankar. Likheten är slående mellan detta miniatyrsamhälle och världen i stort. Alltihop är uppbyggd på en stor bluff med syfte att underblåsa motsättningar som egentligen är naturliga men som används för att splittra fotfolket så Ledaren fritt skall få fortsätta att glida fram i upphöjd ro. Låt hundarna själva hetsa varandra medan vi förflyttar oss utan att behöva röra en fena. Samhället, om inte i ett nötskal så åtminstone i ett hundspann.

17 februari, -6° sol

Hem från fjällen. Matte och Sally mötte vid stationen sent på kvällen. Sally sprang lös. Hon visste knappt till sig och i röran hälsade hon på nästan alla utom mig. Hon blir lite stressad när det är mycket folk. Hon blir så väldigt glad och alla snälla människor måste hon ju hinna med att morsa på. Till slut fick även jag mig ett par svansviftningar och en handslick.

18 februari, -8° mulet

Istället för att gå ut i den väntande skogen jobbade jag både dag och natt och däremellan var jag på utlovad hockeymatch med grabben. Ingen hund, ingen skog, ingen sömn, ingen vila. Jag tänjer mina gränser, jag orkar inte så mycket mera.

19 februari, -8° mulet och storm

På eftermiddagen mellan två nattpass hade jag för första gången sedan vi kom hem tid att ta ut hunden till skogen. Det kändes väldigt ovant, hunden reagerade också, "Va, skall han med ut?". Ovanan låg hela tiden ytterst nära en viss olust, för att inte säga ovilja att ge sig ut i den isande kalla stormen. Nere på ängen blåste det rakt genom mössan på mig men inne i skogen var det lugnare.

Det hade kommit några centimeter snö under sportlovet och massor med folk hade varit ute i skogen. Alla stigar var rejält upptrampade, bara mossen låg öde. Det fanns inget kött kvar på kokraniet och varken räv eller lo hade makat sig dit nu när det varit sådant spring ändå i markerna. Skogsarbetarna hade fortsatt genom skogen och efter att ha sågat upp alla stormfällan hade de nu gett sig på rena gallringar. Det låg stockar lite överallt. De kunde gott hämta någon gång också. På Marydsvägen blåste det värre än någonsin. Jag riktigt kände hur min uttröttade kropp gav upp och lämnade fritt fram för vilken bacill som helst som önskade invadera min stackars lekamen.

23 februari, -1° sol

Mycket riktigt har jag legat nerbäddad i feber sedan sist. När jag hade svettats några timmar och orkade släpa mig upp efter termometern så visade den 39,6°. Jag vågar inte tänka på vad den hade varit strax innan.

Idag fick jag för mig att jag kunde gå upp. Matte åkte bort och sent på kvällen gick jag ut trots att jag hade lite feber kvar. Hunden skulle få sig en pilsnabb kvällskiss men naturligtvis träffade vi Chilita och hennes husse som just skaffat dator och går i skrivartankar. Hans kvällskonversationer är omöjlig att snabbt ta sig ur. Jag kände hur febern kom krypande igen.

26 februari, 3° regn

Två gånger har jag gett mig ut i tron att jag varit frisk och två gånger har jag fått en rejäl febertopp som svar. Kroppen vägrar helt enkelt vara med tills jag är ordentligt återställd så nu är det bara och lyda och hålla mig inne tills vidare. Idag var det inte så ledsamt att inte kunna gå ut. Regnet öste ner från morgon till kväll. Jag låg i sängen och studerade hur dropparna på balkongräcket sakta växte sig feta och gissade på vilken som skulle komma näst i tur för att falla. Hunden har slutat be om att få gå ut. Jag är ett hopplöst fall nu anser hon.

29 februari, 2° sol

På mycket vingliga ben var det äntligen nypremiär för mig ute i skogen. Markerna hälsade mig med ett underbart väder men jag hade svårt att uppskatta, eller snarare uppfatta något av omgivningarna. Det starka ljuset gjorde att jag knappt kunde se och flera gånger var jag tvungen att sätta mig på huk och vila. Jag fick hålla i marken så den inte skulle gunga så förskräckligt.

Lungorna var inte vana vid den friska luften så den första kvarten hostade jag i ett och i vänsterstöveln

läckte det in vatten, jag hade naturligtvis glömt att det var hål i sulan. Jag kände mig som åttio år. Tänk att en influensa kan ta så enormt på krafterna, jag hade ingenting kvar att ta av idag, kroppen var helt utbränd och benen darrade som asplöv. Att allt regnet spolat stigarna till små livsfarliga rodelbanor gjorde det inte precis lättare att gå.

Ut kom jag i alla fall fast det gick inte fort. Hunden verkade nästan uttråkad för en gångs skull, hon tyckte bestämt att det gick för långsamt där jag hasade mig fram i ultrarapid och stannade och vilade var tionde meter. De enda djur vi såg var några feta nötskrikor. Dessa vackra fåglar verkar ha haft gott om mat. Härom året när det hade varit en dålig sommar kom de tilltufsade och utmärglade fram till fågelborden för en sista chans att överleva, det var nog många som strök med den vintern. I år har jag inte sett dem en enda gång i trädgården fast det varit så kallt. Och idag kändes det faktiskt att våren var på väg.

1 mars, 3° sol

Mars kom med friska vårvindar som snurrade runt med frasgula gamla eklöv över de isiga stigarna. Vid busshållplatsen hade vinden torkat upp asfalten men överallt låg anfrätta grådrivor och läckte floder av tövatten över vägbanan. Annars är just upptäckten av torr grå asfalt, för mig ett av de tidigaste och mest signifikativa vårtecknen. Sally blev sur när vi skulle upp för backen på andra sidan bäcken. Självt gick jag med fötterna ute i kanten och segade mig upp med hjälp av träden men hunden hade det bakhalt och besvärligt.

Det blev bättre när vi gick ut för fri fot i skogen, där var det barmark men hårt och fruset och lätt att gå. Vi strövade bort mot en liten smal dalgång som är ett av mina favoritställen i skogen. Längst in i dalen finns en mosse och åt alla håll reser sig branta klippstup som nu var klädda i fantastiska isformationer. Uppe på den ena bergssidan ligger enorma flyttblock, stora som mindre sommarstugor. Det var skönt att vara ute i den riktiga skogen igen och benen bar bra mycket bättre idag.

2 mars, 0° sol

Framåt kvällen gick vi ut i den stora skogen med de breda stigarna på jakt efter ett något mera lätt-trampat underlag, och visst, även om mittfårorna var lika blankslipade fanns det ändå gott om fotfäste vid sidorna där kottar, barr och grenar låg infrusna i isytan. Jag gick dock Marydsvägen båda riktningarna idag, den branta smala stigen bakom sjön var nog inte gångbar.

Några rådjursobservationer var trots skymningen inte heller att tänka på, skaren och isskorporna gjorde att åtminstone jag förde ett hiskligt oväsen och hördes på långt håll. Annars var det en fin kväll, alldeles vindstilla och en stor måne mellan träden.

Det låg en ny sorts vårlig och frisk doft i atmosfären som fick mig att minnas barndomens långa ljusa vårkvällar när glädjen över att återigen kunna spela fotboll fick oss att hålla på tills bollen knappt syntes. Det är underligt hur just dofterna kan avteckna sig så starkt i minnet, inget annat förmår så intensivt återskapa hela sekvenser ur ens tidiga liv och inget ur ens hågkomster kan så exakt pricka in de känslolägen man förknippar med dessa situationer.

3 mars, 0° sol

Idag blåste det en smula och de isiga stigarna har ingen chans att tina så länge det är så kallt. Naturligtvis var det regnet för en vecka sedan som ställde till det på detta viset, så här var det inte förra året, då tinade snön bort normalt och sedan var det barmark.

På stigen ner mot ängen blev jag desperat och satte mig ner på huk och gled i full fart ett tjugotal meter nerför stigen. Det var riktigt roligt. Sedan blev jag löjligt rädd när jag gick över sjön, en bit från stranden var det riktigt djupa och breda sprickor i isen. Vad oförnuftigt man beter sig ibland, det var tio grader kallt i natt och isen är säkert flera decimeter tjock, ändå sprang jag nästan upp mot land och kastade mig in i vassen. De skarpa knallarna som också skrämde mig visade sig inte alls komma från isen, det var bara några skateboard-åkare som hade satt fart på sina rullbrädor borta vid rampen.

Väl uppe i skogen träffade vi på Hugo som såg ut som ett litet grått troll i sin yviga vinterpäls. Han och Sally leker relativt bra ihop men Sally borde bli något tuffare gentemot hanhundar. Hon har visserligen raggen delvis uppe men hon biter inte ifrån ordentligt när de blir för närgångna. Hon leker inte så ofta med herrarna i hagen, hon har mest tjejkompisar.

Fartmässigt håller hon faktiskt jämna steg med Hugo som är lite rultig av sig. Nu fick de båda två

verkligen springa sig trötta, det har varit så och så med motionen nu ett tag när stigarna knappt är framkomliga. Det har tagit emot att ge sig ut, det är inte samma känsla när man inte kan sträcka ut och vandra på ordentligt.

4 mars, 0° mulet

Det var en tidig måndagsmorgon och allting stod stilla och det luktade vinter igen. Det är bara solen som har lurat oss några dagar, egentligen har det inte hänt ett dugg. Den har förlätt oss att tro på något som bara funnits i våra drömmar än så länge. Man ser det man vill se.

Det var helt dött i skogen, inga fåglar hördes och inte ens kraftledningen sjöng sin entonigt surrande melodi. Hunden gick och drog benen efter sig och verkade inte heller på humör. Vi gick en riktigt rejäl promenad idag, långt ut i skogen, längre än vi varit på flera månader. I detta stiglösa land gick det mycket lättare att ta sig fram.

Efter ett tag blev det fart både på småfåglarna och hunden. Istället för att komma lomande långt efter sprang hon i förväg och roade sig med att försöka lista ut åt vilket håll jag tänkte gå. För det mesta gissade hon helt rätt. Sedan fick Sally ett spel och vägrade gå eftersom hon trodde att det fanns något i skogen. Möjligen att hon har förmågan att se knytt eller andra otyg, där fanns i alla fall inget som ett mänskligt öga kunde uppfatta. Hon smög fram med rest ragg men det enda vi hittade var en trasig plastboll, en av dessa vandringsklenoder vars skogliga placering jag tror att Sally själv ligger bakom. Det blev ett uppskattat avbrott i den annars så sävliga lunken.

7 mars, 3° sol

I tre dagar har det varit samma härliga väder. I tre nätter har jag jobbat och solen har jag bara skymtat några timmar varje eftermiddag. Mina hundliga aktiviteter har inskränkt sig till att vackla ut med henne i arla morgonstund och stå och huttra några minuter vid busshållplatsen medan Sally lättar på trycket. Vanligtvis sover hon länge på morgnarna och kräver egentligen ingen rastning förrän framåt tiotiden, men när jag har jobbat och just kommit innanför dörren slinker det alltid ner en stor nyvaken hund för trappan och hälsar mig med en piskande svansföring.

Matte har lagt beslag på den dagliga hundrastningen nu när vädret varit fint. Det är visserligen svinkallt på nätterna men under dagen värmer solen på ordentligt och luckrar upp isen. Igår gick matte genom bäcken och kom hem med skorna fulla med vatten och byxorna blöta upp till knäna. Barnen spelar fotboll varje dag och vältrar hem som vattenbufflar med tjocka lager av lera runt kläderna. Hunden har hållit sig förhållandevis ren. De riktigt gyttjiga diken är fortfarande isbelagda.

Sent på eftermiddagen kom jag äntligen ut en vända med hunden och fick provat mina nya stövlar. De kändes mjuka och lätta men jag borde tagit ett par socker. Temperaturen sjönk snabbt tillsammans med solen och kylan kom krypande medan det guldgula skymningsljuset spred sig runt nejden.

Ute i skogen låg den snö som föll igår fortfarande kvar. För att slippa gå den smala stigen bakom sjön så klättrade vi istället rakt uppför berget. Det var väldigt brant och besvärligt men efter ett par minuters klängande fick vi vår belöning och kom rakt in i storskogen.

Ovanför stupet är en typisk frizon dit människor sällan ställer sina steg och självklart såg jag fullt med räv och rådjursspår i den smältande snösörjan. Det var förmodligen årets sista snöspårning, får jag hoppas i alla fall. Nu drömmar vi istället om en grön vår.

8 mars, 4° sol

Vi är inne i en brytningsperiod men fortfarande lyckas vintern behålla greppet, åtminstone ett tag till. Våren förmår bara fläckvis ta överhanden, kylan gör att vintern härskar överallt dit solen ännu inte når. På stora områden är det både barmark och helt upptorkat, rena sommarväglaget, medan det alldeles bredvid ligger stora drivor inne bland skuggorna. Vårens små landvinningar under dessa soliga dagar äts snabbt upp när kvällskylan sätter in och tar tillbaka eventuellt framflyttade positioner. Vintern säljer sig dyrt i år.

Eftersom stigarna fortfarande är svårframkomliga fortsatte vi i kväll våra strävanden mitt ute i terrängen. Vi gick tvärs över det stora kalhygget som tillsammans med Marydsvägen skiljer våran närskog från det som jag kallar storskogen, detta jättelika skogsområde som i princip sträcker sig ända ner till Borås.

Över detta hygge går heller inte många människor, därtill är det alldeles för risigt och svårforcerat. Därför trivs djuren bra och fast hygget var i stort sett snöfritt såg jag ändå flera bevis på att stora älgar

relativt nyligen gått fram och satt sina spår i de vittrande snöresterna. Varhelst där låg en kvarglömd driva fanns där också fullt av spår.

9 mars, 4° disigt

Vi går omkring, hunden och jag, i en levande skog. Fast det alltid är lugnt och tyst finns det ändå gott om bevis på diverse aktiviteter. Idag hängde det en stark doft av häst kvar över stigen och om vi stod alldeles stilla kunde vi höra hovar klappa långt bort mellan träden. En traktor med vagn hade kört runt och samlat ihop allt strövirke som skogsbrukarna gallrat ur efter stormen. Vid kraftledningen låg en jättehög med små stockar och luktade gott i solen.

Idag passade vi på att gå tvärs över sjön medan isen ännu bär. Sedan gick vi också på måfå över några av de stora mossar som snart kommer att förvandlas till oåtkomliga gungflyn. Nedanför ett av jakttornet fann jag en vass påle nerkörd djupt i mossan. Varför gör folk på detta viset, varför kan jag inte få gå i fred utan att behöva hitta en massa konstiga saker att grunna på ?

På en annan mosse hittade vi idag igen en massa stora och färska älgspår som vi med gemensamma ansträngningar lyckades följa en bra bit genom skogen. Det var ytterst glest mellan drivorna så långa stycken fick jag gissa mig fram utifrån markförhållandena eller hoppas på hunden för att kunna följa spåret. Det var kul att se att det faktiskt finns några älgar kvar fast de nu av naturliga orsaker sällan plägar nyttja våra vanliga gångstråk utan håller sig till dessa små vita områden på kartan som människorna i stort sett undviker.

Här verkade det ha gått fram en hel familj, det var ett jättespår, ett litet från en årskolv och ett mittemellanstort. Nu har jag gått här över ett år och ännu inte träffat någon älg. Det börjar bli hög tid att jag tar mig samman och smyger ut någon tidig morgon, precis när det ljusnar, utan hund.

Vi närmar oss kontrasternas starka period då alla viljor stöts och blöts mot varandra. Vi kom ut på Marydsvägen, fortfarande inne i skogen, och där bland träden var vägbanan alltfjämt täckt med äkta snö. Så fort vi kom ut ur skogen fanns varken is eller väta kvar, asfalten var lika torr och grå som på sommaren. Det var som att vandra in och ut mellan årstiderna, från kalla januari till ljuvliga maj på hundra meter.

10 mars, -3° mulet

Ibland händer det att Fantomen blir febrilt trött på de djupa skogarna och längtar efter att gå som en vanlig man längs den stora stadens gator. Då ratar han den vita mjölken och låter det röda vinet slinka ner i hans sträva strupe. Men även i nattens töcken måste vargen vädras, i vått som i torrt. Den måne som belös hans stig var inte riktigt lika full, men nästan. Klockan var inte bara barnet, det var för tidigt för att vara sent. Vargen väljer naturligtvis utgång närhelst så bjuds men stod sedan förundrad och smått brydd över vad som egentligen var på färde denna okristliga timme när trottoarerna saknade varje anknytning och själva luften tycktes ha slumrat in.

11 mars, -2° sol

Det var en kall och kylig morgon. Nere på marken var det nästan stiltje men högt upp i luften seglade små ulliga moln pilsnabbt in från sydväst. I fågelskogen var det full fart, kungsfåglarnas försynta små gnisslanden blandades med mesarnas betydligt råare signaler. När kungsfåglarna bytte gren stod de nästan stilla ett tag i luften med osynliga kolibrisnabba vingslag. Bredvid hoppade rödknubbiga domherrar tungt från träd till träd.

Jag har under ganska lång tid känt mig dåligt närvarande i skogen, jag har misslyckats med att ratta in trädens rätta frekvenser och jag har kommit på mig själv med att gå och rabbla långa inre monologer om helt ovidkommande problemställningar från den stora världen där ute. Detta ofruktsamma åltande har gjort skogspromenaden mera till ett fysiskt tvång än till den psykiska avslappning den borde varit. Idag var första gången på länge som jag kände mig som ett med skogen och återigen kunde lyssna till trädens vederkvickande röst. Vinden friskade på, sökte sig ner till de lägre regionerna och fick alla trädkronorna att brusa och massera de ömma själarna.

13 mars, -2° mulet

När jag kom hem från jobbet låg Sally utanför huset och gnagde på en av barnens söndriga strumpor som hon fått tilldelat sig som leksak. Runt omkring sprang småbarnen och stegade. Grannfrun sa till sina ungar: "Ta inte ifrån henne strumpan. Då kan hon bli arg". Hon känner inte våran hund. Om Fantomen titt som tätt tvingas förklara: "Det är ingen hund, det är en varg", så nödgas vi istället utbrista: "Det där ser visserligen ut som en varg, men det är ett lamm".

I natt föll snön igen. Ett tunt lager av nysnö hade polerat upp stigarnas isbanor till nya oanade höjder av halkighet. Snön gjorde det totalt omöjligt att upptäcka var någonstans isen var perforerad med halkskydd i form av barr och löv och var den blott och bart bestod av äkta benbrytande blankis.

Igår var en särdeles vanlig dag då det inte fanns något nytt under den svaga mars-solen. Kommer inte dessa händelselösa och intetsägande dagar alltför tätt känns det bara skönt att kunna sjunka in i tristessen. Dagen idag var om möjligt ännu tråkigare. Det var kallt, blåsigt, mulet och alldeles vedervärdigt trist, speciellt som jag med stormsteg var på väg rakt in i en riktig vårlig dunderförkylning.

Som tur är blir man alltid lite grann som man umgås, sådan hund - sådan herre, eller hur det nu är. Sally har aldrig någonsin klagat över dåligt väder, hon är alltid lika barnsligt lycklig över att få komma ut och andas den friska barrskogsdoften. Det går inte att vara sur med en sådan följeslagare ute i markerna.

15 mars, 0° sol

Hostande och snorande gick jag stigen fram, alert som en pansarvagn och helt innesluten i förkylningens glaskupa. På sätt och vis är det ändå rätt njutbart med en riktigt hederlig förkylning. Utan att jag på något sätt gör mig till lämnar ändå alla de yttre tecknen ingen i ovisshet om att här går en väldigt sjuk människa. Utåt sett verkar jag kunna klappa ihop när som helst fast det egentligen inte är något större fel på mig.

Det är klart att det är jobbigt att vara förkyld men det har sina kompensationer. Nu blir man kringvävd av översvallande sympati, så olikt alla pika och allt misstroende som mötte mig när jag gick omkring med en intensiv influensa men för övrigt såg ut att vara fullt frisk. Att jag då inte ens klarade de enklaste hushållsgöromål fanns det ingen som helst förståelse för, när jag nu går långa promenader med hunden liknas det nästan vid något av Herkules stordåd.

Jag märkte inte så mycket av skogen idag, jag vandrade runt som i ett vacuum. Det har inte hänt så mycket i skogen, det är långt till våren. Ingen kan väl tro att det bara är en knapp vecka till vårdagjämningen då dagarna blir längre än nätterna. Så länge kylan håller i sig är alla mossar och träsk fortfarande fullt framkomliga, även med lågskor. Sally blir salig när vi lämnar stigarna och travar ut i orörda marker. Där finns alla de vilda, spännande dofterna, hon flänger som ett torrt skinn mellan buskagen för att hinna registrera alla intressanta företeelser. På vägen hem mötte vi ett hiskeligt vidunder till långtradare på Marydsvägen. Sally visade vederbörlig respekt och kröp först ihop intill mitt vänsterben, när faran visade sig större ändå gick hon två meter ner i diket.

16 mars, 0° mulet

Jag är så fruktansvärt trött på all is, denna erbarmliga is som lagt sig mellan mig och min jord och som helt förtar njutningen av att vandra runt i skogen. Jag tar större och större risker bara för att jag vägrar i ren protest att tulta fram som ett nedbajsat blöjbarn. Varje litet steg är ett vågspel och en utmaning mot tyngdkraften och börjar det inte töa ordentligt snart kommer denna blankis att endera dagen rendera mig ett rejält benbrott.

Det går inte att slappna av en sekund, då rutschar man åt pipan, men jag märker att ju mera uttråkad jag blir av isen, desto nonchalantare blir jag också. Till slut låtsas jag i ren protest att det inte finns någon is och traskar på helt normalt. Jag undrar vad hunden skulle göra om jag blev liggande med ett brutet ben och inte kunde ta mig upp. Att hon skulle hitta hem är ju helt säkert men skulle hon kunna vara till någon nytta i sökandet efter ett eventuellt offer, det är något som jag betvivlar.

Det är som om allt detta frusna suger åt sig den värme som borde kommit för länge sedan. Polariseringen verkar ha flyttat söderut och lagt ut små glaciärer längs varenda stig, en ny istid tycks vara på gång. Hunden hade varit inne hela dagen och for runt som en raket genom skogen. Själv orkade jag knappt gå. När man är så här förkyld borde man egentligen ligga till sängs men jag har inte råd att vara hemma mer från jobbet. Trött på att frysa tog jag den tjocka jobbarjackan till skogen. Efter tio minuter var jag helt genomsvettig.

Ett ynka litet vårtecken var i alla fall domherren och hans fru vars näpna lilla förspel ute i tallskogen fick mig att stå och spionera en lång stund medan de flirtade med varandra. Sedan kom hunden sättande och undrade om jag tänkte stå där hela dagen eller om det möjligen gick att vandra vidare. Då är det inte mycket annat att göra än att träget trampa på.

Sally är inte så mycket för fågelsång, det skall vara mer jordnära aktiviteter, harspår hit och hundpiss dit, det är grejer som hon förstår sig på, de befjädrade vännernas förehavanden övergår så att säga hennes horisont. Fast idag var fåglarna ovanligt livliga. Det verkade som om de trots det mulna och kyliga vädret hade drabbats av rejäla vårkänslor. De går förmodligen mer efter almanackan än de faktiska förhållandena. Fågelsång är något jag är riktigt dålig på, ändå kunde jag klart och tydligt urskilja att det låg någonting nytt i luften, jag hörde nyanser och läten som helt klart hörde våren till.

18 mars, -1° mulet

Igår morse när jag vaknade stod två rådjur lugnt och betade invid busshållplatsen. Det var söndag morgon och jag var första gäst ute i verkligheten. Lokalbefolkningen, som inte ens sett ett skiftjobb på vykort, låg alla hemma och trynade och drömde om nästa bingo-lotto-vinst.

Själv hade jag en "Hard day's night", ett jobba-sova-jobba dygn och jag kom inte ut med hunden förrän i morse. I bilen hem såg jag i den tidiga timmen, en kungsörn sakta sträva på över Sävelången med en kråka efter sig. Jag kunde följa dess flykt en lång stund i det öppna landskapet, den såg ut att vara på resande fot, den flög spikrakt mot söder.

Väl hemma ville hunden knappt gå ut. Jag fick vissla på henne innan hon masade sig ner från ovanvåningen på styva ben. Efter flera jättelika gäspningar kom vi i alla fall iväg. När hon så gjort ifrån sig visade hon tydliga tecken på att hon snabbt ville in igen. När jag som idag hade jobbat hela natten och längtade så där väldigt efter min säng var jag ju inte den som protesterade. Långt innan jag hunnit krypa ner hade Sally redan lagt sig till rätta igen och snarkade så sött på sin pläd i hallen.

När vi vaknat gick vi på långpromenad och kom återigen rakt på några nya älgspår plus en hög spillning som inte ens stelnat. Det är väldigt vad älgarna blivit aktiva på den sista tiden. Så här nära bebyggelsen har jag inte sett att de har varit sedan den stora snöstormen i november. Då hade de verkligen vågat sig långt fram. Det verkar vara extra få människor i skogen just nu när stigarna är så bedrövlighet oframkomliga.

Idag var jag också förkylningstrött så jag satte mig på en stubbe och vilade. Sally vimsade runt bland älgspåren, sedan hittade hon några intressanta gnagpinnar. Jag satt och funderade över var älgarna befann sig. Jag gissar att de ligger och trycker hela dagarna, att man kan gå förbi dem relativt nära utan att de rör sig och utan att upptäcka dem. De kanske låg alldeles i närheten, jag tänkte försöka vänta ut dem och satt helt orörlig en lång stund. Efter ett tag började jag frysa, då hade det inte hänt ett dyft, inte ens en kråka hade flugit förbi så jag visslade reda på hunden och så gick vi hem.

19 mars, 5° sol

Äntligen har våren kommit. Idag var matte med ute på en lång eftermiddagspromenad. Vi undvek stigarna och gick rakt ut i skogen. Jag brukar faktiskt ofta vandra fritt, även när stigarna är bra. Bland annat ger det Sally en mycket bättre motion. Hon är mera alert, springer längre sträckor i mera svårframkomlig terräng. Men det skall helst vara välkända trakter, går vi i helt nya områden är hon oftast försiktigare och håller sig betydligt närmre.

Matte påstår nämligen att Sally blivit fet, att hon behöver mera motion och mindre mat. Okey, hon ser ut som en ubåt, är spolformigt rund och avsmalnande akterut, hennes kraftiga bringa verkar för stor för den övriga kroppen och därtill har hon en tjock päls som gärna korvar sig en aning i nacken. Detta tillsammans med de hängande tutarna under den eljest smala buken gör kanske att man kan få ett visst intryck av fetma, åtminstone vid en första anblick.

Matte har fallit för trycket och sällat sig till den allmänna opinionen som precis som vanligt inte är särskilt välinformerad. Sally har visserligen fått smaskiga matrester några dagar och ätit som en häst. När det vankas något extra gott äter hon även om hon inte är så hungrig, vem gör väl inte det. Vanligtvis går hon bara på torrfoder, då stoppar hon inte i sig ett enda gram mer än vad hon verkligen behöver och knappt det ibland. Hon är en harmonisk hund och både hon och jag struntar faktiskt fullkomligt i vad folk får för sig.

Matte var hela tiden orolig över var Sally befann sig och skulle hela tiden få detta bekräftat. På hemvägen skrämde vi upp några rådjur som ställde sig och skällde ut oss. Då skulle Sally letas upp och

infångas och kopplas och förmanas. Det är lugnare när matte inte är med i skogen.
20 mars, 6° sol

Ännu en härlig vårdag när det gick att sitta ute en stund i trädgården. Matte hade köpt ett nytt gnagben till Sally som riktigt låg och njöt i det varma solskenet. En stor fluga surrade förbi och kinderna blev snabbt lite röda.

Idag gick vi upp på det höga berget, det var första gången i år vi var där. Utsikten var som vanligt strålande, jag såg långt bort över de isbelagda sjösystemen. Märkligt mycket folk verkade ha varit på utflykt dit upp, trots vinter och snö. Kvar låg apelsinskal och kolapapper.

När vi kom hem klippte jag Sallys klor. Hur försiktig jag än är så är det alltid en liten klo som börjar blöda. Hunden blev jättesur, hon vägrade komma när jag skulle borsta henne och låg istället och slickade demonstrativt på tassens och blängde sedan ytterst purket på mig som hade misshandlat henne. Hade det funnits en hundombudsman hade hon ringt direkt.

21 mars, 3° mulet

Äntligen började stora delar av stigarnas istäcke att ge med sig och erodera till gråbruna knasterflak. Den is som låg kvar var så gammal och sträv att den tålde att beträdas med nästan naturliga gångegenskaper. Kvar har nu istället blivit en sörja som inte bara kletar ner hundens tassar utan som även förorenar hennes underrede. Detta blev jag varse redan i går kväll när sonen varit ute med Sally och pliktskyldigast torkat hennes tassar. Sedan gick Sally glatt in och lade sig på stora vita vardagsrumsmattan med hela magen full med lera.

Ängen är nu också så gott som isfri och ligger i träda, det känns att naturen är i startgroparna inför den stora vårliga explosionen. Inne i skogen rådde också en intensiv och avvaktande väntan inför något nytt. Det var skrämmande ljudlöst. Tystnaden reste sig som en ytterst påtaglig mur framför mig. På långt håll kunde jag urskilja diverse brus från den så kallade civilisationen men skogen sa inte ett knyst.

Jag kunde bara titta och instämma och i detta förlamande vacuum insåg jag efter ett tag vad som var på gång, vad som låg i luften. I skogens tystnad hördes ett hemsamt konstaterande. Jag blev stående med en vetskap om att jag nu förlorat min höstliga harmoni, att mitt inre lugn smuttit bort med drivorna. Nu stundade jakten på den förlorade jämvikten. Precis som varje vår.

22 mars, 4° sol

Skogens i särklass tjugigaste fågel är talgoxen. Nästan varje dag i skogen ramlar jag förr eller senare in i någon mesflock på grönbete och varje gång sätter dessa små självutnämnda vaktkonstaplar igång med sina kraxande varningssignaler. Idag förföljde de mig verkligen, jag passerade tre gånger i rad med diverse olika mesar och varje gång blev jag utskälld efter noter. Jag förstår inte hur en så liten fågel kan vara så arg.

En frisk och lagom sval ostlig bris fick igång trädkronornas hemtrevliga susande men trängde sällan ner till oss på marknivån. Ett annat fenomen som jag ofta lagt märke till är att när jag vandrar fritt i markerna så går jag ofelbart i samma spår som skogens vilda djur. Jag läser hela tiden naturen och de vägar jag väljer att ta mig fram på visar sig nästan alltid falla samman med älgarnas och rådjurens normala stråk.

Även om vi aldrig möts får det mig ändå att känna en stark samhörighet. Jag känner att jag besitter en viss intuition. Det är som om vi trots allt tänker på samma sätt. Jag är aldrig ute i gryningen, jag kommer alltid en aning för sent, men överallt ser jag att mina fyrfota vänner har gått samma väg, fast ett par timmar tidigare.

23 mars, 2° sol

Idag hände det en hel del i skogen. Först stannade Sally och vädrade. Jag märkte absolut ingenting. Hon stod stilla en lång stund och till slut hörde jag ett knakande och på mycket långt håll såg jag en av skogsarbetarna komma klivande med sin motorsåg. Om nu Sally kan upptäcka folk på så långt håll, hur lätt skall inte då de vilda djuren ha det att varsebli oss när vi, trots så tysta steg som möjligt, ändå kommer mer eller mindre dundrande genom skogen.

Motorsågs mannen var på väg bort från oss, annars hade jag velat fråga honom om ett och annat. Fast det var väl tur att jag inte frågade honom om de geléaktiga små färggranna kulor som jag just hittat i hundratal utspridda på marken alldeles bredvid ett av deras större avverkningsställen. Barnen därhemma visste svar

på tal, det vet tydligen varenda barnunge att det naturligtvis var paintball-kulor som några stridslystna låtsaskrigare lämnat kvar i skogen.

Sedan träffade vi stora Millan som är en jättelik New-Foundland som trivs väldigt bra ihop med Sally. De är ungefär lika klumpiga. Sally är faktiskt snabbare men Millan lyckas ändå med sin ansenliga tyngd att lätt tackla omkull våran "lilla" hund.

Vi gick en del nya vägar idag. Problemet nu med att hitta, för oss, helt okända marker är att vi då först måste ta oss så oändligt långt hemifrån att promenaden sträcker sig över flera timmar. Det kan man bara tillåta sig en helledig helg. Trots att Sally hade rullat runt rejält med Millan var hon ändå ganska ren. Ändå var jag tvungen att duscha henne. För att spara tid på hemvägen genade vi över gårdsplanen på bondgården där de håller alla hästarna. Under hela vintern har de tydligen bara spolat ur spiltorna rakt ut på planen där diverse gojsigt frusit ihop till en tjock matta. Nu, i vårsolens glans, hade hela härligheten börjat tina och Sally gick runt i hästlämningar upp till fotknölna. Hon stank när vi kom hem.

På kvällen var det underligt mörkt bortanför busshållplatsen. Jag förstod först inte varför men sedan såg jag något glimma i diket. Där låg det uppradat, en hel stor lyktstolpe, kapad jämsn med marken, en stor gatlykta med diverse sladdar och attiraljer, en bit av en bilgrill och en hel bilstrålkastare. Långa kurviga bromsspår i diket skvallrade om att det inte varit några nyktra bilförare i farten. Det är nog bäst att hålla sig en bit upp i skogen i framtiden när vi tar vår sena kvällsrastning.

24 mars, 4° sol

Stora söndagsrundan utåt Maryd blev dagens promenadalternativ. Vi gick tidigt, innan det blivit varmt och slaskigt och innan det börjat blåsa. Inne i de djupa skogarna var det fortfarande isigt och torrt. Skönt att slippa duscha Sally idag igen. En bit ut åt Maryd har det varit en intensiv avverkning och nu låg stora drivor med gamla grangrenar och kådade sig i solskenet. Det luktade gott men var svårt att ta sig fram. De gamla stigarna låg begravda under resterna av de granar som fått stryka på foten så istället fick vi lirka oss fram i traktorspåren.

Det var en stor stillhet och fridfullhet i skogen i dag, ungefär som i en kyrka. För visst är ju naturen vårt främsta kyrkorum, ej av människan skapat. Det är trösterika tankar för en gammal ateist som trots allt anser sig mer religiös än de flesta professionellt gudliga. Naturens stora helgedom var inte särskilt välbesökt denna söndagsmorgon. De flesta människor i denna lilla stad väljer att visa upp sin grupptillhörighet och skylta med sina andliga praktdräkter på mera flagranta ställen. Att skenet alltid bedrar spelar ingen roll om alla har sin slev i samma gryta.

Vi gick vidare, förbi den gamla milstenen och längs den vilda och klippiga förkastningsbranten som sträcker sig en dryg kilometer ut mot de riktigt stora skogarna. Detta är nog den skogsstigen jag tycker är mest intressant av alla. Efter att ha strukit längs med de trolska klippblocken en lång stund möter vi den gamla hålvägen där Marydsbornas foror drog fram på väg in mot staden. Det andas medeltid och fredlöshet över hela nejden.

Istället för att ta den gamla ridvägen tillbaka mot bebodda trakter valde jag idag att fortsätta ännu längre in i skogen. När vi går i helt nya trakter finns det ingen alls tendens från min kompanjon att gå på egna eskapader. Hon går visserligen en bra bit i förväg, men alltid inom synhåll och stannar jag så stannar också hon och väntar. Men hon driver på tempot rejält för att försöka få oss inomskärs igen, till de gamla inpinkade reviren.

När vi kommer till ett vägskepp gör hon alltid ett litet förslag, hon väljer alltid den vägen som så att säga vetter hemåt och hoppas på att jag är med på noterna och inte lockar iväg med henne på ännu större villfarelser. Borta bra men hemma bäst. Jag tror bestämt att min hund börjar bli lite konservativt försiktig av sig.

26 mars, 5° sol

Igår åkte jag bil till jobbet. I Lerum, där jag kör förbi en stor termometer, var det sju minus på morgonen och sju plus när jag körde hem. Varje dag smälter inlandsisen samman på fler och fler av skogens stigar och varje kväll fryser resterna av vintern fast igen.

Idag tog jag bussen ner till stationen, väl återkommen tänkte jag promenera hem eftersom jag jämt mår så illa på den trånga, skumpiga bussen som snirklar sig fram genom staden. Efter hundra meter tröt krafterna, jag kände hur trött jag var i benen och satte mig istället på biblioteket och väntade på nästa buss. Men när jag kom hem var jag likväl tvungen att traska ut med min hund som varit inne nästan hela dagen.

Jag tog den enkla utvägen att gå upp till min tankesten och sätta mig och se solen gå ner bortom Risveden medan hunden lufsade runt för sig själv. Fågelsång är som sagt var inte min starka sida men det måste nästan ha varit en bofink som gav en så otroligt vackert långdrillande kvällsserenad från en grantopp. Vad det än var så lät det som ljuv sommarmusik i mina vintertrötta öron. Havängs alla näktergalar hade inte gjort det bättre.

30 mars, 0° soldis

Precis när stigarna blivit isfria och jag fått på sommardäcken slog den efterhängsna vintern till igen. Snön har fallit nästan oavbrutet i tre dygn men eftersom den smälter samman lika fort som den kommer ner så ligger det bara någon dryg decimeter ute i skogen och vägarna är helt rena.

Jag har varit lat i några dagar och valt grannarna som sällskap i skogen. För Sally har det varit julafton varje dag, att få gå på kortpromenad med bästa kompisen. Sålunda har vi husbönder lugnt kunnat spankulera omkring och småprata medan hundarna själva skaffat sig all motion och förströelse de behövt.

I morse gick jag av ett långt och intensivt arbetspass. På vägen hem kom en flock lekande gråsparvar utflygande mitt i vägbanan, så upphetsade av den vilda leken att de inte märkte min bil. Det dunsade till under bilgolvet och kvar låg åtminstone en rund dunboll på asfalten. Jag kom återigen att tänka på den danska vissångerskan: "Og det er da mærkeligt at det aldrig før er hændt, at jeg har kørt den mindste gråspurv over".

Sally hade för en gångs skull bråttom ut när jag kom hem. Sedan sov jag nästan till fyra på eftermiddagen. Efter en rejäl frukostmiddag gick vi raka vägen ut i skogen. Det var fin orörd snö men de enda dagsfärskas spåren vi såg kom från en liten räv som hade snirklat sig fram, hit och dit efter stundens ingivelse. Till och med det stora hygget såg vackert ut idag när allt ris låg dolt under den stora vita mattan.

Men denna tillfälliga försköning är särdeles flyktig. Likväl som det för några dagar sedan verkligen kändes i luften att det var snö på gång, så dallrade det idag en vårlig doft som varslade om varmare tider. Om några dagar är all snö borta. Sally hoppade lätt i förväg genom drivorna och när jag väl hade pulsat mig över hela hygget satt hon sfinxliknande och väntade på en stor snöfri sten. En vacker bild av kontemplativ stillhet. Hennes päls glänste som guld i den rodnande kvällssolen.

Nedanför branten kom bilar försiktigt körande på den skuggiga och isbelagda biten av Marydsvägen. Solen i väster sveptes plötsligt in i en grå, ullig filt och en vindby kom och skakade ner ännu några flingor från skyn. Vintern har inte gett upp allt hopp.

31 mars, 0° mulet

Sent igår gick vi ner på ängen. Skogsnattens sparsamma ljus reflekterades mellan det vita underlaget och de låga molnen och gav en förträfflig sikt trots den sena timmen. Den djupa snön höll ett gott grepp om stövlarna utan att för den skull vara hindrande. Jag hade kunnat gått långt om jag bara orkat.

Inga stjärnor syntes, det enda himlaskenet kom från en rödgul planet alldeles ovanför trädtopparna i väster. Söderut var himlen konstigt ljus, jag förstod inte varför, där gick inte solen ner, det närmaste samhället är Borås, tre och en halv mil bort och dit är det bara en enda stor skog. I morse gick vi samma väg. Det var fortfarande helmulet. Trots detta blev mina ännu något sömndruckna ögon helt bländade av det stora vita snötäcket på ängen. Hunden skuttade runt som en kalv på grönbeta.

Matte har som vanligt gnatat över att hunden lider brist på intellektuell stimulans. Det är alltså en elevplats i brukshundsklubben som indirekt föreslås med detta diffusa påstående. Då har man inte sett hunden i aktion när vi går fritt bland skogens snår och Sally gnor som en blodhund efter varenda litet viltspår hon hittar. Även ekorrar och möss älskar hon att förfölja men älgarna är mest spännande.

Jag tror ingen hund egentligen är gjord för den kadaverdisciplin vi fyrkantiga och auktoritära människor så gärna pressar på dem. Sally är fullständigt nöjd om hon får gå runt i lugn och ro och lukta på sina spår. Hon är en mycket lycklig hund som trivs med sig själv, med sitt liv och med alla hon möter. Sally lever bekymmersfritt, ungefär som strandhundarna i Italien. Hon äter, leker och sover och aldrig skulle det väl falla henne in att grubbla över att hon har för lite att göra.

Så länge vi inte behöver ta hennes tjänster i anspråk för något speciellt syfte tycker jag att hon skall slippa onödig disciplin. Hon tar helst inte kommandon, bara när det verkar av nöden tvunget. Jag tror inte att hon hade varit så harmonisk om vi försökt drilla henne. Jag har lärt henne det viktigaste, det som är nödvändigt att kunna för att klara sig i ett mänskligt samhälle. De rena dressyrprogrammen ser jag bara som utslag av diktatoriska maktkomplex som hunden mår bäst av att slippa.

Alla hundägare som jag möter i skogen och som kämpar för att försöka få absolut pli på sin hund går alla

runt med kilovis med godis i sina fickor. Mutor och våld, där är människan i ett nötskal. Sally skäller aldrig, rymmer aldrig och är snäll mot alla, både stora och små och jag har aldrig gett henne den minsta chokladbit. Hon vet att när jag väl höjer rösten så är det för att det är något viktigt som det är bäst att rätta sig efter. Men hennes belöning blir bara min kärlek och den får hon egentligen ändå.

1 april, 0° växlande molnighet

Fast det går så mycket folk i skogen är det sällan vi träffar på någon. Det behövs bara någon minut för att man skall gå om varandra utan att ens ha hört något. Idag såg jag i spårsnön att collien och hennes husse hade gått hem väran väg alldeles efter vi hade gått ut. Vi var bara ett drygt stenkast bort i skogen och märkte ingenting. Det hade dansat ner lite snö mest hela dagen så spåren var lätta att åldersbestämma.

Gamla eller nya spår spelar ingen roll, Sally går och nosar i dem alla. Med hennes känsliga nos får hon säkert fram en viss information hur ålderstigna de än är. Igår kväll blev hon helt vild för hennes kompis, Jackie, hade varit ute vid busshållplatsen alldeles innan vi kom dit. Sally följde hennes spår, upp och ner, in och ut genom skogen i en rasande fart. Det såg lustigt ut, hon följde precis Jackie i spåren, som om hon sprang och jagade en spökhund.

Det var lugnt i skogen idag. När vi gick knastrade det hårt från den töande snön. Solen tittade fram och fick de små snödrivorna uppe i granarna att falla till marken med ett visst oväsen. På håll hördes kråkor och gäss men från staden kom inte ett ljud. Det var nog sydlig vind.

2 april, 4° mulet

Jag var nere på ängen igår kväll igen. Det var nästan fullmåne och himlens alla stjärnor och planeter blinkade ikapp. Över trädtopparna längst bort i väster levde en dunkelblå skymningsnyans kvar i den annars så svarta natthimlen. Snart är det helt ljust på våra kvällspromenader. Jetplanen drog långa vita streck över himlavalvet. Jag försjönk in i en stjärnas svaga lilla ljuspunkt och märkte att efter ett tag började det vita ljuset att skifta i alla möjliga färger, blått, gult och rött. Inget är som man tror, allt beror på hur man ser det.

Det var som så ofta nu på våren en extremt kall morgon. Vartenda träd, varenda buske var helt draperad med ett tjockt lager av sylvassa centimeterlånga iskristaller. Det var inte de normala sexkanterna utan grenarna såg nästan ut som taggtråd. Jag fick återigen en liten själslig blackout och fastnade en lång stund i kristallernas förtrollade värld. Sedan kom grannen med Jackie och fick mig snabbt tillbaka till denna världen.

De följde med en bit upp i skogen. Han berättade att han nu när han varit sjuk och inte orkat gå så långt i skogen ofta satt sig på den stora flata stenen på hygget och försökt få syn på rådjur nere i sänkan. Jag är inte så himla unik och märkvärdig som jag ofta får för mig. Alla har vi nog samma känslor längst där inne.

På eftermiddagen när jag sov var grannen och matte nere på ängen med hundarna. De kom hem och hävdade bestämt att de sett stora lospår. Sedan slog de sina kloka huvuden ihop över diverse naturböcker för att få det bekräftat. Det är inte lätt att bedöma spår nu när det töar så intensivt. Spåren blir snabbt starkt förstörade. Jag tror att majoriteten av alla "lospår" som jag sett i vinter kommer från en mycket stor räv.

3 april, 4° växlande molnighet

Det var svinkallt i morse när jag kom ut från jobbet och skulle cykla ner till centralen. Bredvid den gamla gasklockan blänkte ett apelsinfärgat klot som var det enda som återstod av nattens formidabla fullmåne. Solen var redan uppe men hade svårt att tränga igenom stora morgonmoln som tornade upp sig inåt landet.

Jag sov inte länge men lyckades somna om och vaknade till slut långt framåt eftermiddagen av vilda hundskall. Den katten som för någon månad sedan rev Sally hade varit uppe på taket vid barnens sovrumsfönster och de hade öppnat och släppt in den. Nu stod Sally med raggen rest ända ut till svansen och gav ifrån sig några av hennes ytterst sällsynta skall. Jag tror det var fjärde gången överhuvudtaget som jag har hört henne skälla.

Vi gick ner på ängen vars snötäcke nu snabbt smalt ihop. På andra sidan sjön satt den runda lilla svarta fågeln med det ödsliga pipet och lät mer ångestfull än någonsin förut. Det retar min nyfikenhet att inte veta vad den heter. Den är så skygg, förut har jag försökt att smyga mig närmare men då ger den sig iväg långt innan jag fått syn på den. Idag ställde jag mig envist alldeles stilla och tänkte vänta ut den men det

hjälpte inte heller. Den bara försvann.

Isen ligger där den legat och inne i skogen är det fortfarande en decimeter med snö. Visst är det trevligt med vinter men själva vitsen med årstider är ju att de skall byta av varandra någon gång.

4 april, 7° sol

I natt gick vi upp på taket på jobbet och såg på månförmörkelsen. Klockan var halv två och nästan hela fullmånen var nedtonad till en svag gulröd skugga. Bara längst ut i ena kanten var ljusstyrkan nästan normal. Jag körde hem och det var dimmigt, kallt och halt. Allt som smälter på dagen fryser under natten.

Efter den långa backen vid Jeriko var det som om jag kört rakt upp i molnen. När jag kom hem tog jag ut hunden. Hon blev också överraskad av det högst lokala halkan och gjorde en "Bambi" i början på Marydsvägen där gårdagens smältvatten blivit till rena iskanan. Jag sov gott och vaknade sent till ett strålände vårväder som jag knappt hann ta vara på. Vi skyndade oss ut.

Solvärmen hade gått hårt åt drivorna som nu bara höll måttet i rejält skuggiga vrår dit inga strålar ännu har nått. Nu går vi med stormsteg in i lerans årstid. Först satt jag en lång stund på min sten och solade. Det muntra bruset nere från staden avbröts ibland av någon förtida påsksmällare. Inne i skogen fläktade en lätt bris som precis fick grenarna i gungning. Långa glänsande spindeltrådar vajade mellan buskar och blåbärsris. Från bäcken hördes ett svagt porlande och ett litet obestämbart flygfä fladdrade osäkert iväg över tuvorna.

I en hög grantopp satt en domherre och flöjtade för sig själv. Hunden och jag tog en sista chans före tjällossningen och klev ut över en liten mosse som är bevuxen med en tät och risig granvegetation. En perfekt viloplats för älgar tänkte jag men såg inte ett enda spår. Hunden hade sko, hon for som ett torrt skinn på jakt efter någon vild och främmande doft som bara hon förnam. Ibland önskar jag att jag också var en hund.

5 april, 8° sol

Idag var det redan fjärilsväder. Det går fort när det väl vänder. Småfåglarna var som tokiga uppe i träden. Sally hade det värst med att akklimatisera sig, hon gick och flämtade som en gammal djurparkstiger och slängde sig i någon snödriva så fort hon fick tillfälle. Vi träffade Millan och det var roligt att se att Sally faktiskt gjorde vissa försök att mopsa sig och visa sig tuff gentemot denna jättestora men genomsnälla hund. Millan är inte så väldigt mycket äldre än Sally och hon är en av dessa harmoniska hundar som inte alltid propsar på obligatorisk underkastelse. Senare var hon med matte nere på ängen och då slängde hon sig glatt i det leriga diket just i skogsbrynet. Hon kom hem och stank gammal skunk. Det blev direktförpassning rakt in i duschen.

6 april, 6° sol

Detta var nog Sallys värsta dag på hela året. Påskafton, och barnen har sprungit runt vårt hus och smällt hela dagen. Hunden har helst hållit sig i köket, under köksbordet av alla ställen. Hon har undvikit öppna golv och sökt skydd i mörka vrår, helst under några möbler. Självklart är hon väldigt rädd men ändå verkar hon inte särskilt nervös. Fast hon fick vara kvar hemma när vi gick till påskelden och det var hon säkert bara glad för.

Framåt kvällen kulminerade smällandet när alla raketer skulle skjutas upp. Trots allt måste ju hunden ut på en kvällspromenad fast hon säkert helst hade kissat i trädgården och gått in igen. Vi gick ner en sväng på ängen och jag försökte få henne att se att allting egentligen var som vanligt. Vi gick samma gamla väg, i samma takt och med samma invanda beteende.

Jag ville få allting att verka helt normalt och gick och småvisslade fast raketerna genomkorsade himlen ovanför oss. Nere på ängen var det relativt tyst och lugnt och vi kunde slappna av ett tag. Ju närmre bebyggelsen vi kom, desto mer drog Sally i kopplet för att snabbt komma in och kunna krypa under köksbordet igen. Stackars hund, fast nu är det ett år till nästa påsk.

7 april, 12° soldis

Under sedvanliga starka protester från vissa yngre medlemmar lyckades till slut hela familjen ta sig

samman och komma ut i skogen. Vi hade korv och saft med oss och gick hela skogsvägen ända bort till ängarna där det legat ett torp och en kvarn. När vi väl kom dit var allt motstånd mot skogspromenader som bortblåsta. Barnen älskar att leka i de gamla husruinerna, i bäcken, klättra i de stora träden och förstås, att försöka få tillstånd en brasa.

Det sistnämnda tog en avsevärd tid, matte hade redan hunnit gå hem till tvättmaskinen när det väl började ta sig i den sura veden. Då hade vi luntat upp drivor med fjolårsgräs för att få pinnarna att torka så pass mycket att de kunde fatta eld. Men sedan blev det en fin brasa med jättefina grillkol. Fast när det blivit kol var barnens korvar för länge sedan uppätta, till hälften brända, till hälften fortfarande råa.

Sally hade en skön dag. För det mesta strosade hon runt för sig själv och undersökte omgivningarna. Särskilt intressanta var de kulvertöppningar där de nergrävda bäckfårorna gick i dagen. Där hade isen smält och det porlade friskt med djupt och klart bäckvatten och dessutom fanns där förstås massor av spännande dofter. Själv såg jag både en groda och en liten ödla som slank in mellan de stora solvarma stenarna av en gammal husgrund. Det var en skön dag i skogen.

8 april, 15° sol

Jag sov knappt något i natt. Jag vaknade efter någon timmes sömn och fick en massa grubblerier i skallen som vägrade försvinna. Inte förrän det blivit ljust släppte de taget. Då hade jag legat och snurrat i flera timmar. Täcket var så onaturligt varmt. Jag gick ut tidigt med hunden men det var redan hett. Jag kunde bara gå och känna, känna hur jag upplevde och njöt.

Vi gick rakt in i skogen. Vi har oförtrutet fortsatt att beta av de vita fläckar som funnits på den imaginära kartan över våra vandringsmarker. Vi har gått genom de perifera och otillgängliga områden som inte korsas av en enda stig, där har vi följt i djurens egna fotspår och idag, annandagpåsk 1996 gav det äntligen resultat, vi lyckades faktiskt smyga oss på en älg.

Det började med att vi gick upp på ett berg strax bortom det stora hygget där jag sett så mycket älgspillning på den sista tiden. Snön hade smält så vi kunde gå tyst över den mossiga bergsknallen. Vi hade vinden mot oss när vi började gå nerför den långa, inte särskilt branta sluttningen ner mot hygget. Både jag och hunden hörde tydligt att det knakade nere bland den glesbevuxna tallvegetationen. Halvvägs ner såg jag tydliga och pinfärska älgspår i mossan och när jag tittade upp fick jag se ändalykten på en fjolårskalv som ljudlöst skumpade iväg mellan stammarna.

Sally satte iväg efter älgen och jag lät henne hållas ett tag för att se vad hon skulle göra. Hon visade inga tecken på att stanna så precis när jag höll på att förlora henne ur sikte så ropade jag: Stanna! Hon stoppade direkt och det känns tryggt att jag kan lita på henne, att hon lyder så bra när det verkligen gäller. När jag kom ifatt ville hon spåra. Jag märkte direkt att hon hade missat älgen och fått fatt på ett rådjursspår som gick rakt ut på hygget. Älgen hade sprungit åt andra hållet, djupt inåt skogen, men det var ingen större idé att försöka följa efter, den var redan långt borta.

Här har vi hållit på i över ett år och utforskat alla tänkbara älgboställen och till slut var det någon hemma. Älgen låg så den kunde se allt vad som hände ute på hygget utan att själv kunna bli sedd. Den hade inte räknat med att någon skulle komma bakifrån, uppifrån berget där inga människor någonsin går. Hade vi gått ute på hygget hade den obemärkt kunnat glida iväg in i storskogen långt innan vi ens kommit fram till skogsbrynet.

När jag har gått på hygget har jag ofta tänkt att om jag vore en älg skulle jag ligga där uppe bland träden och spana. Nu kan jag i alla fall lugnt lägga ner mitt älgspanande och istället fortsätta att fundera över min runda sorgmodiga fågel som inte vill avslöja sin identitet. Det senaste budet, inhämtat från en viss lusläsning av Rosengrens fågelbok, är att det möjligen kunde vara en pärluggla. Den som skådar får se.

11 april, 0° mulet

Så var det mössa och långkalsong på igen. Vintern tänker inte ge sig så lätt. Jag har varit dålig några dagar men likväl gått och jobbat. Matte har också varit sjuk så barnen har fått ta hand om Sally. När de inte har något val är det inga som helst problem. De går utan protester långa fina promenader med hunden och torkar av henne ordentligt efteråt.

Sedan jag sist skrev har det kontinuerligt blivit både kallare och molnigare för var dag. Kroppen vet inte vad den skall tro och snappar gladeligen upp varenda bacill som kommer flygande med dessa nordliga vårvindar. Marken var nu alldeles stelfrusen igen, till fromma för alla innehavare av långhåriga pälsdjur som älskar leriga diken.

Små snöflingor dansade runt i de iskalla kårarna och i vissa gläntor lyckades de faktiskt samla ihop sig

till ett tunt skikt som nästan täckte marken. Sally trivdes förträffligt i den kyliga väderleken. Det här var ett äkta hundväder.

12 april, 0° mulet och storm

Idag blåste det ännu värre. Matte jobbade och barnen var på påsklov i Danmark. Själv satt jag halvfäbrig och huttrade med en skogslängtande hund. Ibland har man inget val. Trots en tjock mössa kändes det som om nordanvinden blåste rakt genom hjärnan på mig. Naturen såg jag föga åt. Det var inte mycket att se idag ändå. Allt som växte verkade ha drabbats av rena köldchocken. Var jag inte dålig innan så lär jag säkert bli det efter det här.

14 april, 9° sol

Det var en strålande vårmorgon och trots lite feber tog jag mig ut med hunden. Det var redan skapligt varmt. Jag gick där en stund och hostade och nös. Till och med fåglarna blev rädda men de sjöng vackert ändå. Lukter kände jag inga alls. Hemma låg barnen också med feber. Vi har fått en riktigt envis vårförkylning som bara går runt, runt. Detta verkade vara den stora luntarsöndagen. På håll syntes röken från massor av små eldar där folk gick omkring med spänner och granruskor och brände bort gammalt gräs från sina vallar. Inte ens dessa starka dofter lyckades min snuviga näsa ta till sig.

Matte hävdar bestämt att även hunden är sjuk, detta för att hon tagit för vana att lägga sig ner och vila ibland i skogen närhelst vi stannar till. Det sägs alltså bero på att hon är sjuk, att hon är för fet och på bristande kondition. Det enda jag kan hålla med om är att hon inte fått så många riktigt långa skogspromenader på sistone beroende på mitt myckna arbetande och min bristande hälsa.

Min ringa åsikt är den att hon inte längre är någon valp, hon är nästan två år och inte så intresserad av att flänga runt som ett torrt skinn stup i kvarten. Hon har blivit en mogen hund. Dessutom tycker hon att det är onormalt och irriterande varmt. Det vi finner ljuvligt tycker hon bara är jobbigt än så länge innan hon vant sig. Men skulle det dyka upp någon kompis orkar hon springa i timal.

16 april, 10° sol

Paris må ha sin blåa timme som lämpligtvis bör avnjutas på ett trottoarkafé med en isfylld Ricard och en Gitanes, om man råkar ha de lasterna. (Visst längtar jag ibland, speciellt nu om våren.) Själva har vi här i skogen den berömda gråa skymningstimmen när älvarna dansar och huldran kryper i snåren. Då brukar vi gå ut, jag och min hund. Just i denna stund flyter hela världen samman. Då äro alla katter gråa, tillika hundar och hussar. Färgerna löses upp i ett stilla töcken. Gråskalan är vår enda måttstock. Jag är ett träd och stenen är en hund. Inom ett ögonblick är det mörkt och förtrollningen släpper. Då blir vi åter det vi varit, transcendensen är över och vi intar våra sedvanliga tillstånd.

17 april, 11° sol

Idag verkade det äntligen som om våren kommit för att stanna. Den hade tagit ett rejält grepp om tillvaron och verkade trygg och lugn i sig själv. Den tänkte inte tillåta några nya häftiga bakslag. Våren behövde idag inte ta till några ytterligheter för att bekräfta sin suveränitet. Ingen fanatisk värme, ingen storm och inga hagel. Våren bara fanns där som den mest naturliga saken i världen.

Några ettriga motorsågar surrade bortåt nejden och bröt den stilla tystnaden. Ett knaprande ljud visade sig vara en liten nötväcka som envetet pilade upp och ner längs stammarna i sin jakt på något matnyttigt. Längre upp på de barriga grenarna tisslade små kungsfåglar fram, ständigt i rörelse. Och överallt fanns dessa citronfjärilar som ensamma eller i par fladdrade över visset fjolårsgräs där feta svarta spindlar snabbt stegade runt. Varför denna brådska?

Resan börjar nu lida mot sitt slut. Snart har dessa skrivelser pågått i ett helt år och då tycker jag det är hög tid att sätta punkt. Först tänkte jag skriva i en månad, sedan i tre, men sedan rullade det på av bara farten. Nu när det snart är över känns det både vemodigt och skönt.

18 april, 12° sol

När våren väl kom gick det med en rasande hastighet. Den lilla Agnsjön som torde varit näst intill bottenfrusen var isfri redan igår. Nere på ängen var det redan skapligt torrt och det stora leriga diket i skogsbrynet hade nästan torkat ut. På blomfronten är det förstås ganska dött än så länge. Vid denna tiden brukar vitsipporna blomma men i år har jag inte sett den minsta lilla hästhov än.

Småfåglarna hade sångtävling idag, några på mitt avstånd oidentifierbara skönsångare satt i varsin grantopp och försökte överträffa varandra med ekvilibristiska drillövningar. På sjön sam ett gräsandspar, ja, jag vet inte om de tog så värst många simtag, på håll såg det mest ut som de låg och flöt runt med strömmarna. Längre inåt skogen hördes några kuttrande duvor och en mycket sporadisk hackspett.

Plötsligt fick jag syn på en av mästर्सångarna i en gran rakt framför mig. Först kunde jag inte urskilja några färger i motljuset men när den vände på sig gick det inte att få det till något annat än att det var en vanlig simpel bofink som satt och drillade så vackert. Bofinken är visserligen en skogsfågel, men så frekvent inne i staden att vi lätt får för oss att det är där den hör hemma. De kan väl hålla sig i parkträden och sluta lura hederligt folk, som lätt får för sig att de gjort ett ornitologiskt fynd.

Ett av mitt livs stora komplex är att jag aldrig lyckats lära mig något om fåglar. Min morbror är en väldigt kunnig fågelskådare, det är av honom jag har fått Rosengrens fågelbok, full med understrykningar och kommentarer. Redan som barn försökte han inviga mig i den bevingade världens mysterier. Det gick aldrig. Jag led redan då av den välbekanta sjukan att inte kunna fylla upp en stor mans stövlar. Ju bättre han var, desto sämre kände jag mig. Och riktigt bra kunde jag aldrig bli.

På hemvägen hörde jag faktiskt min tänkbara uggle igen, men två korta ödsliga pipanden var inte tillräckligt för att jag skulle kunna lokalisera den. Jag såg aldrig var den satt. Jag gick hem och läste i min gamla fågelbok. Så här förtäljde skriften om en viss liten uggle med förnamnet sparv-. "Gråbrun fågel, knubbig figur, snabb hackspettsliknande hoppflykt, utpräglad dagfågel, ses oftast om hösten eller vintern då den kommer ner från storskogarna, signalerar morgnar och aftnar med en vittljudande vissling, taktfast som en kronometer, likt en sjöorreflöjtning, men mera ändå ett gnissel från en pumpstång eller årpinne, sparvuggle-hanen brukar inte vara svår att upptäcka där han sitter som en trast i en hög grantopp." Allt detta stämde precis med mina observationer. Jag kan ha löst mitt lilla spörsmål helt på egen hand. Hereuka!

19 april, 13° mulet

Jag befann mig i ett bedrövtillstånd när jag dessutom tvingades bita i det sura äpplet. Jag låg återigen med feber när matte hånflinande kom hem från veterinären med Sallys dom. "Flera kilo för tjock, måste banta."

Det var meningen att jag skulle gått med hunden till vaccineringsen. Jag slår vad om att veterinären, som inte alls känner hunden eller har följt dess utveckling, vid dylika ledande frågor naturligtvis enbart bekräftar det som hundägaren själv tycker sig tro. Hade jag ställt frågan: "Hon ser visserligen lite rund ut på grund av kroppsform och mycket löst skinn, men hon är väl inte fet?", så hade han säkert instämt även i detta. Men nu skall här bantas. Stackars hund.

20 april, 14° mulet

Fortfarande i sängen. Jag kan inte minnas att jag någonsin varit så sjuk som denna vinter och vår. Och inte bara jag, alla har varit mycket sjuka. Jag låg och fick andrahandsrapporter om hundens eskapader. Lillkillen tog henne med en lång sväng upp till skogen där de träffade en av Sallys lekkamrater. Matte tog med henne ner till stora sjön där hon glatt slängde sig i och simmade. Isen har knappt hunnit gå upp förrän hon skall i och bada. Vilken hund.

21 april, 21° soldis

Så har det då gått ett helt år sedan jag började med dessa skrivelser om mina skogspromenader med hunden. Då var hon fortfarande valp, nu är hon nästan fullvuxen. Idag var familjen som uppslukad av det fina vädret så jag fick ta mig ett piller och maka mig iväg en runda med Sally. Det spelar ingen roll hur en hundägare mår, ut måste han i alla fall.

Vi fick sällskap en bit av Bessie, en collievariant som bor precis vid busshållplatsen och som brukar rymma från trädgården ibland när hon ser att Sally är ute. I somras var Bessie bara ett litet brunt nystan, nu är hon lika stor som Sally. Det verkar nästan som om Sally med ålderns rätt är dominanten, det är åtminstone första gången hon inte genast slänger sig på rygg för en lika stor hund.

Sally har en helt annan stil nu när hon går genom skogen. För ett år sedan skuttade och rusade hon fram, som Puh's kompis Tiger ungefär. Nu är hon en mogen dam som lufsar sig runt genom skogen. Sådan herre, sådan hund sägs det. Jag klär mig helst i brunt och svart, jag är en smula rufsig och ovårdad och inte längre helt smäcker. Dessutom lufsar jag när jag går. Det är nog trots allt så att vi påverkas av varandra, vi husbönder och våra domesticerade kelgrisar.

Plötsligt medan jag gick och mediterade över allsköns oväsentligheter kom en stor lastbil försedd med sopborstar dundrande nere på Marydsvägen. Den skrämde upp en ekorre i de tunna tallarna. Det rädda lilla djuret fick, trots sin ringa vikt, grenarna att svaja som vore det full storm. Sally kom sättande som en raket för att se vad som stod på. Inne bland granarna hoppade runda bofinkar omkring, de brydde sig varken om sopbilar, hundar eller ekorrar.

När jag nu äntligen tänker sätta punkt för detta triviala tankeflöde måste jag erkänna att det varken lärt mig något eller gjort mig till en bättre människa. Det har varit ibland en trevlig rutin, någon gång ett milt tvång. På det hela taget ett av mina vanliga stora låtsasprojekt som aldrig gjort en människa glad. Ett slag i luften mot inbillade fiender, ett försvar för min stora flegma, en upprepningarnas upprepning in tristesso, en själavandring utan mål, på tomgång rakt in i evigheten. Kanske att Buddha skulle ha förstått.